

August 2010
Issue : 32

வெள்கரை

இலட்சியம் இல்லாமல் இலக்கியம் இல்லை

இலங்கையிலிருந்து வெளிவரும்
கலை-இலக்கிய-பண்பாட்டுப் பலனடைவத் திங்கள்

அ.ச.பாய்ணா

50/-

சுமார் : 2010
பக்கம் : 32

திருமண சேவை

15 வருடத் திருமண சேவை
நிறைவினை முன்னீட்டு
வேல் அமுதன் பாரிய சேவைக்
கட்டணக் குறைப்பு!

* விபரம்

விபரங்களைத் தனிமனித நிறுவனர் “சுயநெர்வு முறை முன்னோடி” முத்த புகழ்பூத்த, சர்வதேச, சகலருக்குமான திருமண ஆலோசகர் / ஆற்றுப்படுத்துநர் குரும்பசீட்டியூர், மாயெழு வேல் அமுதனுடன் திங்கள், புதன்,

வெள்ளி மாலையிலோ, சனி, ஞாயிறு நண்பகலிலோ தயங்காது தொடர்பு கொள்ளலாம்!

* தொலைபேசி

2360488 / 2360694 / 4873929

* சந்திப்பு :

முன்னேற்பாட்டு ஒழுங்கு முறை (Consullation by Appointment)

* முகவரி

8.3.3 மெற்றோ மாடிமனை (வெள்ளவத்தை காவல் நிலையத்திற்கு எதிராக, நிலப் பக்கம், 33 ஆம் ஒழுங்கை வழி) 55 ஆம் ஒழுங்கை, வெள்ளவத்தை, கொழும்பு -06.

தூர்த - சுலப மணம்க்கள் தெரிவுக்குச் சுயநெர்வு முறையே!
நம்மிய - மகோன்தை மணவாழ்வுக்குக் குரும்பசீட்டியூர் மாயெழு வேல் அமுதனே!

“இலட்சியம் இல்லாமல்
இலக்கியம் இல்லை”

செங்கதிர்

▶ தோற்றம் : 30.01.2008 ◀

32

ஆவணி 2010 (தி.வ ஆண்டு 2041)

▶ 3வது ஆண்டு ◀

ஆசிரியர் : செங்கதிரோன்
நுஸன ஆசிரியர் : சம்பழகன் குருள்
தொ.பேசி / Tel : 0777492861
மின்னஞ்சல் / E-mail : croos_a@yahoo.com

தொடர்பு முகவரி :

நீருத.கோயாலக்ருஸ்ணன்
இல.19, மேல்மாடித்தெரு,
மட்டக்களப்பு, இலங்கை.

Contact :

Mr.T.Gopalakrishnan
19,Upstair Road,
Batticaloa, Sri Lanka.

தொலைபேசி / Telephone
065-2227876, 077-2602634

மின்னஞ்சல் / E-mail
senkathirgopal@gmail.com

ஆக்கியலாற்றுக
ஆக்கியலாற்றுக

கவிதைகள்

- * முடியவில்லை 12
- * விளைச்சல் - 25 (குறுங்காவியம்) 33
- * நெஞ்சம் அழுகிறது 53

கட்டுரைகள்

- * பண்டைய மட்டக்களப்பு பிரதேசத்
தில் ஆதித்திராவிடரின் பெருங்கற் 18
கால கலாசாரம்
- * சொல்வளம் பெருக்குவோம்-16 41
- * புதிய இலைகளால் ஆதல் 44
- * ஒரு படைப்பாளின் மண்பதிகள்-14 47

கதைகள்

- * “சோதனை மிகுந்த அந்த நாட்க
ளில்” -(சிறுகதை) 13
- * வரலாற்றுச் சுருக்கங்கள்
(எனக்குப் பிடித்த என்கதை) 35
- * “பரிமாற்றம்”-(குறுங்கதை) 62

- ◆ ஆசிரியர் பக்கம் 02
- ◆ அதிதீபக்கம் 03
- ◆ கதை கூறும் குறள்-12 29
- ◆ கதர்முகம் 52
- ◆ விளாசல் வீரக்குட்டி 63
- ◆ வானவில் 64

முப்பத்தி இரண்டாவது இதழில் 'செங்கதிர்' இந்த வீச்சை அடைவதற்கு 'செங்கதிர்' தாண்டிவந்த சவால்கள் ஒருபுறமிருக்க, அதன் முழுமூச்சான வெளிப்பாடுகளை தரவு போட்டுப் பார்க்க வாசகர்களாகிய உங்களை நாம் வேண்டுகின்றோம்.

எங்கள் சஞ்சிகை உங்களை வாசிக்கத் தூண்டி இருக்கும், எழுதவும் தூண்டி இருக்கும் அவ்வாறான உங்களுக்கு 'செங்கதிர்' தொடர்ந்தும் பணிசெய்யக் காத்திருக்கின்றது. இலட்சியத்தோடு கூடிய உங்கள் இலக்கிய வீச்சுக்கு செங்கதிரின் ஒவ்வொரு வீச்சும் தயாராயிருக்கின்றது. ஆழமான சிந்தனைப் புலத்தைச் செயற்படுத்தி எழுதுங்கள். உங்களது எண்ணங்களை நீங்கள் எழுதிவைக்கும் போது அது ஆவணமாகின்றது, அடையாளமாகின்றது, தேடலுக்குத் தீனியாகின்றது, வரலாற்றுக்குச் சான்றாகவும் ஆகிவிடுகின்றது.

சங்கம் தொட்டு இன்றுவரை நம் முன்னோர்கள் எழுதினார்கள். அந்தத் தடங்களே எமக்கு ஆதாரமானது. இன்றும் நாம் அந்தத் தடங்களில் தனித்துவமாக நிமிர்ந்து நிற்கின்றோம். இந்தப் பயணத்தில் தொடரும் வெற்றிப் பயணத்திற்குக் கைகொடுக்க நாம் எழுத வேண்டும். நம் மொழியிலும், நம் சமூகத்திலும் எழுது பொருள் கடலை விடப் பெரிதாக விரிந்து கிடக்கையில் எழுதுவது எம் பணியல்லவா? உணர்வோம்; எழுதுவோம். எண்ணங்களாலும் உணர்வுகளாலும் உதயமாகும் விடயங்களை எழுதுகிறபோது வெற்றிபெற்றவர்கள் வரிசையில் எமக்கும் இடம் கிடைக்கும். எழுதும் விடயங்களின் பரிமாணங்களைப் புரிந்துகொண்டு வெளிப்படுத்த இன்றைய உலகில் பல்தரப்பட்ட ஊடகங்கள் உள்ளன. அவற்றில் செங்கதிர் எம்மாதிரும். ஆனாலும் உங்களை வரவேற்று அனுசரிப்பதில் 'செங்கதிர்' சோர்ந்து போகாத வரலாற்றைக் கொண்டது. எழுதுங்கள். காலம் உங்களுக்கும் கைகொடுக்கும்.

புதிது புதிதான இளம் எழுத்தாளர்களின் வரவு நம் செம்மொழியை இன்னொரு சாதனைச் சரித்திரத்திற்கு இட்டுச் செல்லும். ஆதலால் வாசகர்களே! நீங்கள் ஒரு சிறந்த வாசகர் என்பதில் ஐயமில்லை. எழுதுங்கள். எழுத்தாளராக நீங்கள் இருந்தால் இன்னும் இன்னும் எழுதுங்கள். அதுமட்டுமல்ல உங்கள் பணி. உங்களுக்குப் பின்னால் இன்னும் ஒரு மானுட உலகம் தொடர்கின்றது. அவர்களுக்கு வழிகாட்டுங்கள். வாய்ப்பளியுங்கள், தூண்டுங்கள், உற்சாகப்படுத்துங்கள், ஆலோசனை கூறுங்கள், நெறிப்படுத்துங்கள். இது உங்களுக்கான தார்மிகக் கடமை. உணர்ந்துகொண்டு செயற்படுங்கள். இதைத்தான் 'செங்கதிர்' எதிர்பார்க்கின்றது.

தகையாது எழுதுவோருக்கு வாய்ப்புகள் தேடிவரும். செங்கதிரும் வாய்ப்பளிக்கும்.

■ அன்புக்கள் குறும்
துணையாசிரியர்.

அதிதிப் பக்கம்

பெயர் : அ.ச.பாய்வா
(அன்ரனி சத்தியசீலன் பாய்வா)
புனைப்பெயர் : 'செண்பகக் குழல்வாய்மொழி'
பிறப்பு : 1948.10.27
கல்வி : புனித வளனார் கல்லூரி, திருகோணமலை.

ஒரு கலைஞனாக ஆகவேண்டுமென விரும்பினேனே தவிர, குறுக்கு வழியில் அரசு (உயர்) பதவிகளை அடைவது என் எண்ணமாகவிருக்கவில்லை.

நான் பிறந்த மண் முதூர். இது முதலில் 'கொட்டியாபுரம்' என்றே அழைக்கப்பட்டது. ஒல்லாந்தர் துறைமுகப் பகுதிகளை 'மோதர்' என்றே அழைத்தனர். எனவே 'மோதர்' என்ற சொல்லே 'முதூர்' ஆகியிருக்க வேண்டுமென்பது எனது பூகம்.

பட்டணமும் என்றில்லாத, கிராமமும் என்றில்லாத முதூரின் புனித அந்தோனியார் பாடசாலையில் எனது ஆரம்பக் கல்வியைக் கற்று பின்னர், மாத்தளை புனித தோமையார் கல்லூரி, திருகோணமலை புனித வளனார் கல்லூரி என எனது பாடசாலை வாழ்வு தொடர்ந்தது.

எனது தாயார் ஒரு அகர வாசகி. அவரது வாசிப்பைக் கண்டே நானும் புத்தகங்களை நேசிக்கத் தொடங்கி எனது பத்தாவது வயதில் 'கருங் குயில் குன்றத்துக் கொலை' (பின்னாளில் 'மரகதம்' என்ற பெயரில் திரைப்படமானது); கல்கியில் வெளிவந்த வாண்டு மாமாவின் 'ஊர் ஊர்யன்'; ஏன், கல்கியின் 'சீவகமயின் சூதம்' நாவலையும் அந்த வயதிலேதான் வாசித்தேன்.

எனது பன்னிரண்டாவது வயதில் (1960) புனித வளனார் கல்லூரிக்கு வந்தபோது என்னையங்கு ஒரு புதிய சூழல்வரவேற்றது. நான் விரும்பிய விளையாட்டு, இசை, இலக்கியம் என நிரம்பக் கிடந்த அந்தப் புதிய உலகுக்கு நான் அறிமுகமானேன். அங்குதான் எனக்கு ஆங்கில இலக்கியமாக, குறிப்பாக ஷேக்ஸ்பியரின் எழுத்துக்கள் அறிமுகமாயின. வண.பொண்டர் சுவாமி.வண.ஹேபயர் சுவாமி போன்ற மேதைகளால்தான் எனக்கிந்த அறிமுகங்கள் கிட்டின. கல்லூரி நூலகத்திலிருந்த நூற்றுக்கணக்கான ஆங்கிலச் சிறுவர் இலக்கியங்களைக் கற்று எனது ஆங்கில அறிவை விருத்தி செய்து கொண்டேன். இதனால் க.பொ.த சாதாரண தரத்தை ஆங்கிலத்திலும் எழுத எனக்குச் சந்தர்ப்பம் தரப்பட்டது. இந்த வாய்ப்போடு முன்றாவது மொழியாக 'லத்தீன்' மொழியையும் சாதாரண தரத்தில் கற்றுத் தேறினேன். கல்லூரியில் என்னை அடுத்துக் கவர்ந்தது எங்கள்

பிரதான மண்ட பத்து மேடையில் வீற்றிருந்த பிரமாண்டமான 'பியானோ' வாத்தியந்தான். பதினாறு 'ஒக்டேவ்'கள் (OCTAVE) கொண்ட அந்தப் பிரமாண்டமான வாத்தி யத்திலிருந்து எழுந்த அந்த நாதம் என்னைக் கிறங்கடிக்க, அந்த இசைக்குள்ளும் நான் ஈர்க்கப்பட்டேன்.

கல்லூரியின் எனது இறுதிக் காலங்களில் ஆங்கில இலக்கியத்திலும், பியானோவிலும், விளையாட்டிலும் (காற்பந்து, கூடைப்பந்து) கொடிக்கட்டிப் பறந்தேன். காற்பந்தே என் பிரதான விளையாட்டாகி மாவட்ட அணிவரை இடம்பிடித்தேன். இன்றும் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

கல்லூரிக் காலங்களில் நானொரு இலக்கியக்காரனாக வேண்டுமென்று எண்ணவில்லை. எனது பதினெட்டாவது வயதில் நான் பாடசாலையை விட்டு விலகியபோது, மூதூரில் நான் பல தனிமைகளை உணர்ந்தேன். நான் விரும்பியவாறு எனக்கங்கு புத்தகங்களோ, 'பியானோ'வோ, விளையாட்டோ கிடைக்கவில்லை.

ஆக, என்னையறியாமல் நான் மெல்ல மெல்ல மெல்லிசைக்குள் தள்ளப் பட்டேன். சாஸ்திரிய, மேற்கத்திய இசைகளைக் கற்றேன். நிறைய மேடை நிகழ்ச்சிகள் செய்தேன். அந்நாளில் பிரபல்யமாயிருந்த பரமேஸ் - கோணேஸ்-மெல்லிசைக் குழுவுடன் இலங்கை முழுவதும் (காலி உட்பட) இசைப் பயணஞ் செய்தேன். 'கிற்றார்' வாத்தியத்தில் விசேட திறமைபெற்று, அந்த வாத்தியத்தில் ஈழத்தில் இசைக் கச்சேரி செய்த முதல் மனிதன் நான்தான்.

இலக்கியம்

- ◆ எஸ்.பொ.வின் எழுத்துக்கள்தான் என்னையும் எழுதத் தூண்டின. தமிழ் பரப்பில் (தமிழகம் உட்பட) எஸ்.பொ.வைப் போன்றதொரு எழுத்தாளனை நானின்தும் வாசிக்கவில்லை. அந்த எழுத்து வகையையும் எவரிடமும் நான் காணவில்லை. அவர் நமக்குக் கிடைத்த ஒரு மிகப் பெரிய ஆளுமை.
- ◆ நான் அதிகம் எழுதவுமில்லை. எழுத விரும்புவதும்மில்லை. சுமார் இரு பது கதைகள், ஐம்பது கவிதைகள் வரை தான் இதுவரை நான் எழுதியவை.
- ◆ நான் எழுதத் தொடங்கியது வானொலியில் (1970) 'ஒலிமஞ்சரி' என்ற நிகழ்ச்சியில் ஆறுமுகநாவலரைப் பற்றிய ஓர் வெண்பாதான் நான் முதலில் எழுதிய இலக்கியம் அப்போது நான் 'முதூர் ஜெயராஜ்' என்கிற பெயரில்தான் வானொலியில் கவிதை, கதை, நாடகங்கள் எழுதினேன். இந்நிகழ்ச்சிகளைப் பிரபல வானொலி அறிவிப்பாளர்களான ராஜகுரு சேனாதிபதி கனகரத்தினம், B.H.அப்துல்ஹமீட் ஆகியோரே தொகுத்தளித்தனர்.

- ◆ அதே பெயரில் ஐம்பது வரையிலான ஈழத்து மெல்லிசைப் பாடல்கள் வானொலிக்கு எழுதினேன்.
- ◆ முதற் சிறுகதை ('புதிர்') அதே பெயரில் 1971ல் முதூர் கத்தோலிக்க வாலிப சங்க ஆண்டு மலருக்கு எழுதியது.
- ◆ மித்திரன், சிந்தாமணி, வெற்றிமணி, தொண்டன் வெளியீடுகளில் ஓரிரு சிறுகதைகள்.
- ◆ மிக நீண்ட இடைவெளியின் பின் 1996ல் மண்முனை வடக்குப் பிரதேச செயலகத்தின் வெளியீடான 'தேனகம்' சஞ்சிகைக்கு எழுதிய 'ஆசாறங்கள்' சிறுகதை, 'காத்திருப்பேன்' கவிதை ஆகிய இரண்டும் முதற் பரிசு பெற்றன. 'காத்திருப்பேன்' கவிதை அதே ஆண்டுக்கான தேசிய விருதான 'சாகத்திய கலா ரீரசாதன்' விருதையும் பெற்றது. அக்கவிதை பிரபல ஆபிரிக்க (நைஜீரிய) கவிஞரான 'காபிரியேல் ஒக்காறா'வின் வாய்மொழி மரபியல் (ORATURE) வழியில் அவரது படைப்புகளுக்கு நிகரானதென கிழக்கிலங்கைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடான 'ஊ' சஞ்சிகை விமர்சித்திருந்தது. பின்னர் அக்கவிதை ஆங்கி லம், சிங்களம் ஆகிய மொழிகளுக்கு மாற்றஞ்செய்யப்பட்டது.
- ◆ தொடர்ச்சியாக 1996 தொடக்கம் 2002 வரை 'தேனகம்' சஞ்சிகையை எனது கவிதை தொடர்ச்சியாக சிறுகதைகள் ஆக்கிரமித்தன.
- ◆ 2005ல் வீரகேசரி நாடாத்திய 'பவளவிழா சிறுகதைப் போட்டி'யில் எனது 'ஔரண்டாவது அலை' இரண்டாமிடம் பெற்றது.
- ◆ 2005 தொடக்கம் 2009ம் ஆண்டுகளுக்கான தேசிய ரீதியிலான அரசு உத்தியோகத்தர்களுக்கிடையிலான ஆக்கத்திறன் போட்டிகளில் கவிதை, சிறுகதைகள், பாடலாக்கம் என்பன முதலிடம் பெற்றன.
- ◆ தற்போது 'வதாண்டன்' சஞ்சிகையில் 'ஈழத்தை அளந்த புன்தன்' எனும் ஜோசுவாஸ் அடிகளாரின் வரலாற்றை குறுக்காவியமாக எழுதி வருகிறேன்.

வாழ்வியல்:

பிரபல ரஷ்ய, ஆங்கில, சிங்கள எழுத்தாளர்களின் பத்துச் சிறுகதைகளை தமிழுக்குக் கொண்டுவந்துள்ளேன்.

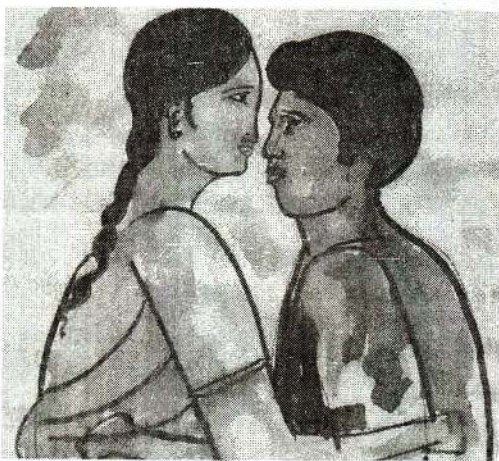
நூல்

- ◆ 2008ல் 'ஆத்மவீசாரம்' எனும் எனது பதினமூன்று சிறுகதைகளடங்கிய தொகுப்பை வெளியிட்டேன். அது அதே ஆண்டுக்கான 'தேசிய சாகித்திய மண்டல' விருதையும், எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையத்தின் தமிழியல்' விருதையும் வென்றது.

- ◆ 'கண்ணுக்குத் தெரியாத சீர்ப்புகள் நகம்' எனும் கவிதைத் தொகுப்பு இவ்வருட இறுதியில் வெளிவரவிருக்கிறது.
- ◆ எனது பிறந்த மண்ணான மூதூரை (கத்தோலிக்கரை) புதிய கோணத்தில் ஒரு நாவலாக எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன். 2011ன் இறுதியில் அது வெளிவரும்.
- ◆ ஆங்கிலத்திலும் இலக்கியமொன்றைப் படைக்கும் ஆசையும் ஒன்றுள்ளது. அதுவே எனது இறுதி எழுத்தாகவுமிருக்கும்.
- ◆ நானிப்போது மட்டக்களப்பு கலாசார மத்திய நிலையத்தில் இசை வள வாளராகக் கடமை புரிகிறேன்.

விரும்புவது இசை
வெறுப்பது பொன் (புண்) ஆடை

'நான் அழகாய்த் தான் இருப்பேன்' என்று அடம்பிடிக்குமந்த வசந்தக்குமரியின் பேரழகில் கட்டுண்டு கிடந்தது பூமி. முன் நிலவுத் திலகமிட்டு நிர்மலமான வானமோ செளந்தர்யலாகிரியெனும் போதையூட்டி உன்மத்தங்கொண்டு பூமியின் ஜீவராசிகளினெல்லாம் மென்மையான தன் ஆக்கிர மிப்பைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தது.

ஒரு நிலவுச் சிற்றயும் இருண்டு ஆயுட் கைதிகளும்

அப்பமுக்கற்ற வானத்தின் கீழ் குடிசை முற்றத்தில் பரவியிருந்த வெண் மணல்மீது அவனுமவளும். பருவம் தன் பாலியல் விளையாட்டின் விளிம்பில் நிற்கும் அத்தனை உயிரினங்களையும் வீழ்த்தப்பூரியும் சாகசங்களை உணரா தவாறு வீழ்ந்து போனவர்களின் பட்டியலில் சேர்ந்தவர்கள்தான் இருவரும்.

அ.ச.பாய்லா

திருமணத்தின் புதுமணம் மாறாத வோர் சொர்க்கபுரிச் சூழ்நிலை. வாழ்வின் அர்த்தவியாபகம் புரியாத வெறும் பாலுணர்வு உந்தலில் தம்பதிகளான அவர்களிருவரும் இன்னமும் பதினாறைத் தாண்டாதவர்கள்.

தாம்பூலதாரியாய், புதிய தாம்பத்ய கிறக்கத்தில் அவன் தனது சுயபிரதாபங்களை உடறிக் கொண்டிருந்த ஓர் பல வீனக் கணத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து, “ஊர்ல இண்டக்கிக் கோவலன் சுத்தாம்... போவம்...” என அவன் சொன்னபோது அக்குரலிலிருந்த ஏக்கமும் தாபமும் அவனை என்னவோ செய்தது.

மாதவிலக்கிலும் தானில்லை என்கின்ற அவளின் சூசகமும், அவளோடு ஒரு நிலவுப் பொழுதில் தனது சைக்கிளில் செல்லப் போவதிலுண்டான உற்சாகமும் என எல்லாஞ்சேர்ந்தவனை உசப்பி விட்டாலும், அவனது சட்டைப் பையின் கனம் அந்தச் சுருதியைக் குறைத்தே விட்டது.

திருமணமான இந்தப் பத்து நாட்களும் அவனின்னமும் தொழிலுக்குச் செல்லவில்லை. சென்றமாதம் கருவாட்டுத் தொழிலுக்குச் சென்றுவந்ததெல்லாம் முடிவாகிக் கையறுநிலை. சட்டைப் பைக்குள்ளிருந்து பணத்தை எத்தனை தடவைதான் எண்ணுவது. சம்சாரியானதிலிருந்து தனக்கிருக்கப் போகும் பாரிய குடும்பப் பொறுப்புக்களுக்குத் தன்னைத் தயார் செய்யப்போகுமொரு மூலதனமாகவே நம்பியதை வைத்திருந்தான்.

ஆனால் புதுமனைவியின் முதல் கோரிக்கையை எவ்வாறு எதிர்கொள்வது? ஏற்றுக்கொள்வதா இல்லை நிராகரிப்பதா? இல்லை தான் சொல்லப்போகுமொரு பதிலில்தான் அவர்களின் தாம்பத்திய உறவின் நீடிப்பையிருக்கப் போகிறதா? அவனுக்கு எல்லாமே குழப்பமாயிருந்தது. தனது கையறுநிலையைப் புரிந்து கொள்ளக்கூடியவளென்றால் கவலை

யில்லை. ஆனால் அதற்கு எதிர்மறையான குணவியல்புடையவளென்றால்... அவனால் எண்ணிப்பார்க்க முடியவில்லை.

கிராமங்களில் கூத்தென்றால் சும்மாவா? களரியைச் சுற்றிக் கடைகளாயிருக்கும் என்ன வாங்குவது... எதை வாங்குவது...!

தனது பதிலையே ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து நிற்கும்வளின் மனநிலையை ஒரு நுகட்பொழுதில் புரிந்துகொண்டவளாய், “வெளிக்கிடு...” என்று சொன்னது அவளா... இல்லை வேறொன்றா... அவனுக்கே தெரியாது. கன்னிகழியாத காட்டைப் போலிருந்தது அவள் முகம்.

நிமிர்ந்து பார்த்தான். நிர்மலமாயிருந்தது வானம். அவனிதயத்தின் ஒவ்வொரு அதிர்வுகளும் அவனுக்கே கேட்கும் படியான அமைதி.

கால்முளைத்த நிலவும் நடந்துகொண்டிருந்தது. வழியின் இரு மருங்கிலும் சடைத்து நிற்கும் மரங்கள், பனை வடலிகள், பொட்டல்வெளி எனக் கடந்து, அசமந்து கிடந்த அந்தப் பால்வீதியில் சைக்கிள் பயணித்துக் கொண்டிருந்தது.

இடைக்கிடையே அவனது சைக்கிளிலிருந்து எழுந்த “மறக்... மறக்” என்கிற சப்தம் அமரானுஷ்யமான அந்தப் பரந்த வெளியில் அவளுக்குப் பய உணர்வினை ஏற்படுத்த, கண்களை இறுக மூடியவாறு சைக்கிள் ஹன்டிலைப் பற்றியிருந்த அவனது வலது கரத்தில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

இடுகாட்டைப் பற்றிய அத்தீத கதைகளும், பஞ்சமிச்சாவு, பேயாயலைதல், நடுநிசியில் ஒலிக்கும் விநோத ஒலிகள் என அனைத்தும் அவன் நினைவில் வர, இடுகாட்டைத் தாண்டும் போதுதான் அவனு

மதைப் பார்த்தான். நெஞ்சில் “சுரீ”ரென்றது. அனைத்தும் நெக்குவிட்டு போனதைப் போன்றிருந்தது உடல். கால்களோ அவனையறியாமல் விரைவாக மிதித்தன பெடல்களை. சிறிது தூரம் சென்றவனுக்குள்ளும் இன்னுமொரு சந்தேகம். “இந்தக் காலத்திலும் பேயும் பசாசும்” என அவன் சொன்னது அவளுக்குக் கேட்கவில்லை.

இடுகாட்டைத் தாண்டி இயல்பாகச் சென்று கொண்டிருந்தாலும் அவனது மனது மட்டும் இங்கில்லை. முப்பத்து முக்கோடித் தேவர்களையும் சாட்சியாய் வைத்து நடந்தேறிய திருமணமல்ல அது. கிராமியமாய் சாதாரண பிள்ளையார் மடைமுன் ‘சோறு போட்டு’ நடந்தேறிய அந்தப் பந்தமும், அந்தச் சடங்கினூடே இழையோடிய ஒருவித இன்பலாகிரியையும் மீறிய எச்சரிக்கையும் அவன் மனதில் சோர்வினை ஏற்படுத்த, இருமனச் சுழற்சியென்பது வெறுமனே ஆலிங்கனம் மாத்திரமல்ல, அதனையும் மீறிய ஏதோவொன்று என்பது மட்டும் அவனுக்கிப்போது புரியத் தொடங்கியது.

எங்கிருந்தோ வந்த மேகமொன்று நிலவை மறைக்க, அப்பிராந்தியமே இருண்மையில் மூழ்கிக் கொண்டது அவனது மனதைப் போல்.

“சிங்களவளர் வாடி வந்திற்று... இனிமே கண்ணத் தொற”. முச்சிரைத்த வாறு அவன் சொல்லவும், அவனது கையில் சாய்ந்திருந்த அவன் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டாள். அவனது கைப்பகுதியின் வியர்வையால் நனைந்து போயிருந்த அவளின் விலா உள்ளிட்ட முதுகுப் பிரதேசம், சீதளக் காற்றில் சிலிர்த்துக் கொண்டது அவன் மனம் போல்.

“ஊர் மனைக்க வந்தாச்சி. இனிமேல் நானேன் பயப்பிட”

“அப்ப நடந்து போ. ஒன்ற ஊர் ஒனக்கினிப் பயமுமில்லத்தானே”

“ஆ...” சுமமா சொன்ன நான், கனநேரமா சயிக்கின்றருந்து காலும் வெறெக்கிது... நடந்தாத்தாஞ் செரியாகும். இனியென்ன கிட்டத்தானே...”

அவனுக்கும் புகைத்தவனமாயிருந்தது. சைக்கிளிலிருந்து இறங்கி இருவரும் நடக்கத் தொடங்கினர். ஊர்ச்சந்தியிலிருந்த பெட்டிக் கடையைத் தட்டித் திறந்து அவளுக்கு வெற்றிலையும் தனக்கு இரண்டு பீடியும் மட்டும் வாங்கிக் கொண்டாள். தீக்குச்சியைக் கிழித்துப் பீடியைப் பற்றவைத்தபோது மௌனத்தின் மொழியாய், அவனது மூக்காலும் வாயாலும் புகை வெளியேறிக் கொண்டிருந்தது.

சுத்துக் களரியைச் சுற்றித்தான் எத்தனை வகைக் கடைகள். இளமுள்ளங்களைத் தூண்டில் போட்டிமுக்கும் அவைகளால் ஊரே திமிலோகப்பட்டது. வாய்பிழந்து நின்றாள் அவள்.

அந்த பலூன் வியாபாரிதான் எத்தனை சமர்த்தன். தனது கையிலிருந்த சிறிய ‘என்பிலேட்டரால்’ விதை சுருங்கிய ரப்பர் பையை நிரப்பி, நகாச வேலைகளால் விதவிதமான உருவங்களைச் சமைத்துத் தலையிலே பொருத்தி, நடமாடும் கடையாயவன் நிற்க, அவனது தோளிலும் சங்கராபரணச் சர்ப்பமாய் பலூன்கள் நெளிந்து கொண்டிருந்தன.

“பாம்பு வல்லுனொண்டு வாங்கிக் தரட்ட... கையில வெச்சிக்கவன்”

“எ... நானென்ன கொளந்தப்புள்
எய்ய...? “எனக்கு... வேறொரு சாமான்தான்
ஓணும்” செல்லமாய் அவன் விலாவிலி
டித்தான். அவனுக்கோ இதயத்தில் வலித்
தது. களரியில் மத்தளக் கட்டு தொடங்கி
யது. அதுவரை சோம்பிக்கடந்த சனத்
திரள் சிலிர்த்தெழுந்து தங்களுக்கு வேண்
டியவர்களின் வருகைக்காய் களரியைப்
பார்த்து வாய்பிளந்து நின்றது. கட்டியக்
காரனின் கம்பீர தொனியும், நூறு சதங்
கைகள் ஒன்று சேர்ந்து அந்த இராப்பொ
முதில் புரிந்த ரசவாத ஒலிகளும் அவனை
என்னவோ செய்ய... எவ்வளவு நேர்ந்தான்
அமர்ந்திருந்து கூத்தை ரசிப்பது?... அவ
ளது மனமோ வளையல்களையே வலம்
வர கூத்தில் மனம் லயிக்கவில்லை. வளை
யல் வாங்குவதற்கு கூத்து ஒரு சாட்டுத்
தானே அவளுக்கு. பொறுமையிழந்தவ
ளாய், “ஒளும்பன். கடவளவ கூத்திப்போட்
டுப்போவம்” என்று அவள் சொல்ல, நச்ச
ரிப்புத் தாங்காமல் எழுந்துகொண்டான்.
அவள் முன்னே இவன் பின்னே. பலியா
டும் பூசாரியும் போல்.

நிறைந்திருந்த கடைகள் ஒவ்வொன்
றையும் தாண்டி வளையல் கடையொன்
றின் முன் வந்து நின்றாள். வளையல்கள்
நிலைக்கண்ணாடியில் வரிசையாய்ப் பர
வப்பட்டுப் பெற்றோமெக்ஸ் ஒளியில் இரண்
டாய்ப் பலவாய் ஜாலங்கள் செய்துகொண்
டிருந்தன. பொய்மையும் அதன் பிம்பங்
களின் சேர்க்கையுமாய் சேர்ந்தவளைக்
கிறங்கடிக்க, கண்ணாடியில் தெரிந்த வளை
யல்களின் பிரதிமைகளில் மனம் பறிகொ
டுத்தவளாய் வளையல் பக்கம் கையை
நீட்டினாள்.

முளியாயிருக்குமவன் கைகளுக்கு

‘கில்ற்’ வளையல்கள் எடுப்பாய்த்தானி
ருக்கும். இருந்தாலுமவன் நிதி நிலைமை
இடந்தரவில்லையே. கருவாட்டுக்குச் செல்
வதற்கான ஒரு கிழமைச் செலவுக்கே
இருநூறு ரூபாய்க்கு மேல் வேண்டும். அவ
னிடமுள்ளதோ இருநூறுதான். ஒருநாள்
கூத்துக்காயவன் மீசையிழக்க விரும்ப
வில்லை. கூத்துக்கா பஞ்சம். அவனது
மனது திடமானது. அதற்குள் அவளின்
ஆவலை மிகச் சரியாக அளவெடுத்த
வியாபாரி, “புதுயோடி போலயாக்கும்.
புள்ளக்கித்தான் வளையல் எடுப்பாயிருக்
கிம். கரெக் சைஸ். தங்கத் தண்ணிலொ
ருக்காப் போட்டலம்பினா... ‘ச்சா...’ தங்
கந்தான்...”

வாடிக்கையாளனின் மனோநிலை
யைப் புரிந்துகொண்டு அவனது பலவீ
னத்திலடித்து வீழ்த்தும் வித்தைதான்
வியாபாரமென்றால், அதன் லாவகத்துக்
கும் நளினத்துக்கும் அவள் இரையாகிப்
போனதுகூட ஒருவகை விபத்த்தான். “புதுப்
பொஞ்சாதிக்கு வாங்கிக் குடன்... தோளே...
என்ன யோசிக்கிறா.. இருத்தெறியன்.
இதென்ன பெரிய வெலய ...எம்பது ருவா
தான்...”

கண்ணாடியில் தெரிந்த வளைய
லின் பிரதிமையோடு அவள் கண்கள்
பேசிக்கொண்டிருந்தன. “செரி... அஞ்சக்
குறச்சி எளுபத்தஞ்சாத்தா”. வளையலில்
கைவைக்கப்போன வியாபாரியை “கொஞ்
சம் பொறு” என்பதுபோல் சைகை செய்து
அவளைத் தனியே அழைத்துப் போனாள்.

“புள்ள என்னட்ட கருவாட்டுக்குப்
போறத்துக்குச் சாமான் வாங்கிற காசி
தானிருக்கு. இப்போதைக்கி சின்னதாப்
பாத்து எதெண்டாலும் வாங்கு. நம்மட

பெரிய சாமிச் சடங்கில வளையல் வாங்கித் தாறன்”.

அவன் முடிக்குமுன்னே விசம்பியவளாய் கூட்டத்துள் காணாமல் போனாள் அவள். கூத்துக்களரியில் கோவலனுக்காய் கண்ணகி ஏங்கிக்கொண்டிருக்க, துவிச்சக்கரவண்டியடியில் அவளுக்காய் அவன் காத்துக்கிடந்தான்.

திருமணமாகிப் பத்தேநாளில் ஓரற்பவிடயத்துக்காய்த் தன்னுடன் கோபித்துக்கொண்ட அவளை நினைக்கும் போது ஒருபுறம் வருத்தமாயும் மறுபுறம் சிரிப்பாகவும், அவளது ஆழ்மனதில் வடுக்களை ஏற்படுத்திய தனது ஒருபக்க நியாயத்தை நினைக்க அருவருப்பாகவுமிருந்தது அவனுக்கு. அவளுக்காகவாவது விட்டுக் கொடுத்திருக்கலாமென இன்னொரு மனது சொன்னது.

எங்கிருந்தோ மிதந்துவந்த தென்றலைத் தழுவிவந்த தேற்றாப்பூவின் வாசம் அவனைக் கிழங்கடித்து அவனுள் விரகதாபத்தைத் தூண்டிவிட, “இந்நேரம் அவளுமிருந்தா...” என மனம் எண்ணிக்கொண்டது. தன்னைத் சித்திரவதை செய்யுமந்தத் தனிமையை வெறுத்து அவளைத் தேடினான்.

“வாவனூட்ட போவம். கூத்துமுடிய நேரமாகும்” என்றவளைத் தொட்ட அவன் கையைத் தட்டிவிட்டவளாய், “நீ முந்திக்க. நான் பின்னால் வாறன்” என்றவளோ சீற்றத்துடன் பின் தொடர்ந்தான்.

ஊரொழுங்கையைத் தாண்டிப் பிரதான வீதிக்கு வந்ததும் இருவரும் சைக்கிளில் ஏறிக்கொண்டனர். ஆனால் அவ

ளிப்போது பின் கரியரில். அவன் அவளை அவள் போக்குக்கே விட்டுவிட்டான். இரவைக் கிழித்து மௌனத்தில் கரைந்து கொண்டிருந்தது பயணம்.

ஊர்ச்சந்தி, சிங்களவளர்வாடியென வண்டி கடந்து கொண்டேயிருக்க, இரவின் மயான அமைதியில் இயற்கையெழுப்பிய அத்தனை ஒலிகளும் துல்லியமாய்க் கேட்டவளின் மனதில் பய உணர்வை விதைத்துக் கொண்டிருந்தன.

சைக்கிள் இடுகாட்டை அண்மிக்க, கரும்பூதங்களாய் நெடுத்துநின்ற பனை மரங்களென்ற நிலிருந்து காவோலை பொன்று தடதடத்து வீழ்ந்து எதிரொலித்தது. அவளோ எதையும் பார்த்துவிடக்கூடா தென்று கண்களை இறுக முடிக்கொண்டாள். அப்படியென்றால் அங்கு கிடப்பது...?

“பஞ்சமியில் செத்தவன்ட பாடய வே... ச... மக்கள் முளிவியளத்துக்க போட்டிருக்கானுகள்” என அவன் தன்னையுமறியாமல் உளறிவைக்க, சைக்கிள் பின்கரியரின் அந்தத்திலிருந்தவன் பயம் மிகுந்தவளாய், இதுவரை நடந்த அத்தனையும் மறந்து அவனோடு ஒட்டிக்கொள்ளும் நோக்கோடு முன்னோக்கி நகர, சைக்கிள் குலுக்கலுடன் நிலைகுலைந்து வீதியை விட்டிறங்கிச் சரளைக்கற்களுக்குள் புகுந்து, சில்லு ‘பட’ ரென்று சப்தத்துடன் நிலத்தில் கடகடக்க, “என்டசாமீ...” என்றலறியவளாய் அவன் மார்பில் முகம் புதைத்தான்.

இதற்காகவே காத்திருந்து, எங்கேயவள் பிடிதளர்ந்து விடுமோவென்கிற ஐயத்தில் நின்றவன், “பஞ்சமில் செத்தவன்ட வேலதானிது. இல்லாட்டிச் சயிக்கல் வெடிக்கும...” என மேலுமவன் பயத்துக்கு மெருகட்டி அவள்மீது தன்பிடியை மேலும்

இறுக்கினான். அவ்வேளை, ஏதோவொன்று இரைந்தவாறு அவனை உராய்ந்து செல்வது போலிருந்தது அவனுக்கு உடலோ ஒருகணம் சிலிர்த்து ஓய்ந்தது.

அரண்டவன் கண்ணுக்கு... என்று சொல்வார்களே அப்படி எதுவுமாயிருக்குமா? நிதானிக்க நேரமின்றிருந்த அவன், எதற்கும் “தூ...” வென நீளமாய்க் காறித்துப்பினான். அந்த வெளியில் வியாபித்து நின்ற அத்தனை ஒலிகளும் அடங்கிய தானதோருணர்வு.

ஒருவரையொருவர் அணைத்தவாறு இருவர் மட்டுமே தனித்து நின்ற அந்த வெளி, ஒரு ஊடலின் முடிவின் சாட்சியாய் உருகித் தனித்து கிடந்தது.

◆◆◆

“என்னோட கோவம...?”

“இல்ல... பெரிய சாமிச்சடங்கில வளயல் வாங்கித் தருவா என்று... எனக்குத் தெரியும்”. திடீரென எதையோ எண்ணிய வளாய், “அது செரி... சவுக்காலடி ஏன் காறாப்பித்துப்புன நீ?”

“அது.... ஒண்டுமில்ல”

“ம்.... பேயக்கண்டநீ தானே?”

“ச்சே... நானொண்ணயுங் காணல்ல”

“பொய்... நன் கண்டனான். மா...னாந் தட்ட... வெள்... எயா”

“ச்சே, ஆரொனக்குச் சொன்னது பேயண்டு. நீ.கினாக் கண்டிருக்கா சயிக் கிள்ள வரக்க”.

“ம்... எங்கட சேதர் பெத்தப்பா சொல்றவர். அவரெத்தின பேய உறுக்கிருக்கா ரெண்டு தெரியும்...? அவருக்கு... நல்லா மந்திரந்தெரியும்”.

சிறிது மொளித்து நின்ற அவன், அந்த ஒரு சிறு கணத்தை மனத்திரையுள் கொண்டு வந்தான். ‘சுரீ’ ரென்றது அவனுக்கு. மயிரக்கால்கள் குத்திட்டு நிற்க, உடல் ‘குப்’ பென்று வியர்த்தது.

“நாளைக்கிப் பூசாரிப் பெத்தப்பாட்ட தண்ணியோதிக்களுவனும” என்ற வாறு விபூதியைத் தொட்டு தனக்கும் பூசி அவளுக்கும் பூசிவிட்டான்.

“பசிக்குதுடீ...”

“எனக்குந்தான்... தேயில வெக்கய...” முறுக்கேறிய தசைப்பாம்புகளின் விசை முற்றிப்படமெடுத்து விளக்கணைக்க, யாவும் மறந்து இரு உடல்களும் உருகி ஒருதிரியாய் எரிந்து கொண்டிருந்தன குடிசைக்குள். நன்றி : ‘ஆக்மலிசாரம்’

வரவு

“கொழுத்து” - 31

ஏப்ரல், மே, ஜூன் - 2010

ஆசிரியர் : அந்தனி கீவா

தொடர்பு : 57, மகிந்த மிளேஸ், கொழும்பு 6, இலங்கை.
0776612315, kolundu@gmail.com

விலை : 50/=

11 தேங்குதீர்
ஆவணி 2010

முடி ய வி ள் னை!

செம்மொழிக்கு முடி கந்தார்
செயல் மறந்து வாழ்த்துகுமே!
நம்மொழியின் புகழ் தன்னை
நானிலத்தார்க் கறிவித்தார்!
எம்மொழிக்கும் முத்த தழிழ்
என்றுரைத்தார் - கேட்டிருந்தோம்!
இம்மொழியே ஆட்சி மொழி
எதிர்காலம் என - பார்த்தோம்!

மொழிப்பற்று - மசைப்பற்று -
இனப்பற்று முப்பற்றும்
அழியவிடல் ஆகாதாம்,
அதனையும் கேட்டிருந்தோம்!
அழித்தாரே குண்டடித்து
அறியர்கள் உதவினாரே,
விழித்தாரா திராவிடத்தின்
வேந்தான நம் கலைஞர்?

தங்க நனைத்திருந்தால்
தங்கத்திருக்க முடியாதா?
அடக்கினாரே நா - வாயை
அவ்வடக்கர் இவர் ஆழங்கி
தொடக்க முடியாமல்
தொடர்பைக் கை விட்டிருந்தார்!
நடக்கவினை ஏதொன்றும்,
நாம் செத்தோம் - அவர் உள்ளார்!

மறக்க முடியவில்லை,
மடி கருவி கந்தோரை!
உறக்கமினை - உண்பாலும்
உணவும் செரிப்பதினை!
இறக்கும்வரை கலைஞர்
எச்செயலை மறந்தாலும்
மறக்க முடியாதே,
மாளவைத்த நாடகனை!

- தாமரைத்தீவான் -

சீறுகதை

நகரமே வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. தேன்கூடு போன்று சுறுசுறுப்பாயிருக்கும் அந்த மட்டக்களப்புப் பட்டினம் இப்படி வெறுமையாகுமென்று எவரும் நினைத்திருக்க முடியாது.

வெறுமையை ஊடறுத்து அதோ ஒரு பழைய ஜீப்! அதனுள் கவலை தோய்ந்த முகங்கள் பல நெருக்கியடித்துக்கொண்டு

ஜீப் கச்சேரிக்குள் நுழைகிறது. அங்கு கூடியிருந்த சிலர், 'கசமுச'வுடன் விறாந்தைகளில் உலாவித் திரிகின்றனர். வேலைகளை யாரும் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை.

"எப்படி வந்தீர்கள்? எப்படி வந்தீர்கள்?"

"வழக்கம் போல் இராணுவ ஜீப் காவலுடன்தான்"

"வழியில் எதுவும் நடக்கவில்லையா?"

"எதுவும் நடக்கவில்லைதான். ஆனால் எந்நேரத்திலும் எதுவும் நடக்கலாம். உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு ஜீப்புக்குள் கோழிக்குஞ்சுகள் போல் உட்காந்திருந்தோம்.

இது நடந்தது 1990ம் ஆண்டு ஜீன் மாதத்திற்குப் பின்.

இனக்கலவரம் உச்சநிலை அடைந்திருந்த அந்தக்காலத்தில் மட்டக்க

சோதனை மிகுந்த அடுத்த நூட்களில்

அன்புமணி

ளப்பும் அதன் சுற்றுப்புறங்களும் ஸ்தம்பித்துப் போயிருந்தன. வாகனப் போக்குவரத்து இல்லை. தமிழ்க் கிராமங்களுக்குள் முஸ்லிம்கள் செல்ல முடியாது. முஸ்லிம் கிராமங்களுக்குள் தமிழர்கள் செல்லமுடியாது.

காத்தான்குடிப் பள்ளிவாசல் ஒன்றில் பல முஸ்லிம்கள் ஒரே இரவில் கொல்லப்பட்டதைத் தொடர்ந்து புதுக்குடியிருப்பு கிராமத்தில் ஒரே இரவில் பல தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டனர்.

நேற்றுவரை ஒரு தாய் வயிற்றுப் பிள்ளைகள் போல் வழ்ந்த முஸ்லிம்களும், தமிழர்களும் இன்று ஜென்மப் பகைகொண்டுவிட்டனர். கொலை

வெறியும், பழிவாங்கலும் தலைவிரித்
தாடுகிறது.

பிட்டும், தேங்காய்ப்பூவும் என
வர்ணிக்கப்பட்ட தமிழ் முஸ்லிம் கிரா
மங்கள் நாயும் பூனையுமாக மாறிவிட்
டன.

திடீரென்று கச்சேரிப் 'பியோன்'
மாடிப்படிக்களில் இறங்கி வந்தான்.
"எல்லாரையும் ஜி.ஏ.கூப்பிடுகிறார்"
என்றான். விறாந்தையில் கூடி நின்ற
'கசமுசு' கூட்டம் பரபரப்புடன் மேலே
படியேறிச் சென்றனர்.

ஜி.ஏ.யின் அறையில் கூட்டம்
நடந்தது.

நகரில் இருந்த பண்டகசாலைகள்
யாவும் சூறையாடப்பட்டுவிட்டன.
தனியார் கடைகள் ஒற்றைப் பலகை
யைத் திறந்து வைத்துக்கொண்டு
ஆணைவிலை, குதிரைவிலையில்
பொருட்களை விற்கின்றனர். மக்கள்
கூட்டமாக வந்து முறைப்பாடு செய்
துள்ளனர்.

இப்பிரச்சினையை எப்படித் தீர்ப்
பது?

எல்லோரும் கையைப் பிசைந்த
னர். சாதாரண வேளைகளில் ஆளுக்
கொரு ஐடியா கூறித் தமது மேதா
விலாசத்தைக் காட்டுபவர்கள் இன்று
வாய்முடி மௌனியாகிவிட்டனர்.
அப்போது மேலதிக அரசாங்க அதிபர்
ஒரு ஆலோசனை கூறினார். அம்பா
ரைக்குச் சென்று, சி.டபிள்யூ.சயில்
தேவையான பொருட்களை வாங்கி
லொறிகளில் அவற்றை மட்டக்களப்
புக்குக் கொண்டுவருவதுதான் அந்த
ஆலோசனை.

இதற்கான பணத்தை எப்படிப்
பெறுவது? லொறிகளைப் பெறுவது

எப்படி? மட்டக்களப்பிலிருந்து அம்
பாரைக்குச் செல்வது எப்படி? யார் செல்
வது? நடக்கிற காரியமா? வெகுநேரம்
'கசமுசு' நடந்தது.

ஈற்றில் மேலதிக அரசாங்க அதி
பரே அந்தப் பொறுப்பை ஏற்றார். அவர்
ஒரு முஸ்லிம். அவர் நாலைந்து
சிரேஷ்ட உத்தியோகத்தர்களுடன்
சுறுசுறுப்பாக இயங்கினார்.

தொலைபேசி, பக்ஸ் செய்திகள்
பறந்தன. அம்பாரை முதல் மட்டக்க
ளப்பு வரை உள்ள ராணுவ நிலை
யங்கள், தொடர்புகொள்ளப்பட்டன.
காத்தான்குடியில் லொறிகள் ஏற்பாடு
செய்யப்பட்டன.

தனி ஒருவனாக அனைத்து ஏற்
பாடுகளையும் மேலதிக அரசாங்க அதி
பரே செய்தார்.

மறுநாட்காலை, பதினாறு லொறி
களில் வரிசைவாகனத் தொடர் புறப்
பட்டது.

காலை ஒன்பது மணிக்குப் புறப்
பட்ட வாகனத் தொடர், வழிநெடு
சிலும் பல்வேறு கேள்விகளுக்கு முகங்
கொடுத்து, பகல் ஒருமணிளவில் அம்
பாரை சென்றது. அந்தக் கணக்கில் உண
வுப் பொருட்கள் கொள்வனவு செய்
யப்பட்டன.

மேலதிக அரசாங்க அதிபருடன்
சென்றவர்களில், தமிழ் அதிகாரிகளும்
இருந்தனர். அவர்களும் இந்தப் பணிக
ளில் ஈடுபடவேண்டியிருந்தது.

உயிரைக் கையில் பிடித்துக்
கொண்டு அவர்கள் இந்த வேலை
யைச் செய்தனர். தங்கள் மேல்
மொய்க்கும் கழுகுப் பார்வைகளைப்
பொருட்படுத்தாதவர்கள் போல் பாசாங்கு
செய்துகொண்டு அதே நேரம் உள்ளூ

ரப் பயந்துகொண்டு தமிழ் அதிகாரி கள் தமது கடமையில் ஈடுபட்டனர்.

16 லொறிகளும், அரிசி, மா, சீனி மற்றும் உணவுப் பொருட்களால் நிறைந்தன. எல்லாம் பூர்த்தி செய்து, மட்டக்களப்புக்கு வந்து, லொறிகளைப் பாரம்கொடுத்து முடிய இரவு 7 மணியாகிவிட்டது.

அதற்குப் பின் உத்தியோகத்தர்கள் தத்தம் வீட்டுக்குத் திரும்பினர். மட்டக்களப்பு ரவுணில் உள்ளவர்கள் பிரச்சினையில்லாமல் சென்றுவிட்டனர். காத்தான்குடி ஆரையம்பதிக்குச் செல்ல வேண்டியவர்கள் பாடு திண்டாட்டமாகிவிட்டது.

கச்சேரிக்குள் தங்கிவிடலாம். ஆனால் வீட்டில் உள்ளவர்கள் கவலைப்படுவார்கள். அவர்களுக்குச் செய்தி அனுப்பவும் வசதியில்லை.

என்ன செய்யலாம்?

மேலதிக அரசாங்க அதிபர் காத்தான்குடியைச் சேர்ந்தவர். அவர் இவர்களை அழைத்துச் செல்ல முன்வந்தார். ஆரையம்பதியைச் சேர்ந்தவர்களைக் காத்தான்குடி எல்லையில் விடுவதாகக் கூறினார். வேறு வழியின்றி அனைவரும் அவர்கள் ஜீப்பில் புறப்பட்டனர்.

ஜீப் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. ஜீப்புகுள் இருந்தவர்கள் பேயறைந்தவர்களைப் போல் இருந்தார்கள். முகத்தில் பிரேதக்களை. எந்நேரமும் எதுவும் நடைபெறலாம். காத்தான்குடி செல்லுமுன், கல்லடி - உப்போடை, நாவற்குடா, மஞ்சந்தொடுவாய் முதலிய தமிழ்க் கிராமங்களைத் தாண்டியாக வேண்டும்.

திடீரென்று ஜீப் நின்றது. அனைவரும் திடுக்கிட்டனர். கலவரத்துடன் வெளியே எட்டிப்பார்த்தனர். அது மஞ்சந்தொடுவாய் செக்பொயினர்.

மூன்று இராணுவ வீரர் ஜீப்புக்குக் குறுக்கே, ஜீப்பின் லைட் வெளிச்சத்தில், அமுத்தலாக நடந்து வந்தனர். மேலதிக அரசாங்க அதிபர் நிலைமையை எடுத்துச் சொன்னார். ஆங்கிலத்திலும் சிங்களத்திலும் விளங்கப்படுத்தினார்.

எல்லாம் கவனமாகக் கேட்ட பின் ராணுவ வீரர்கள் சாந்தமடைந்தனர்.

“ஓ.கே. ஹபாய் மே வெலாவட்ட மீட்டிசல யன்ட இடதென்பா (எல்லாம் சரி. இந்த வேளையில், இதற்கு மேல் வாகனம் செல்ல அனுமதிக்க முடியாது)

“அப்படியானால், நாங்கள் இங்கேயே இரவைக் கழிப்பதா?” - மேலதிக அரசாங்க அதிபர் சிங்களத்தில் கேட்டார் சற்றுச் சூடாக.

“அதைப்பற்றி எங்களுக்குத் தெரியாது. இதற்குமேல் நீங்கள் செல்லமுடியாது. பாதையில் எதுவும் நடக்கலாம். உங்கள் நன்மைக்காகத்தான் சொல்கிறோம்.

நான் காத்தான்குடியைச் சேர்ந்தவன். இவர்கள் ஆரையம்பதி. எங்களுக்கு எதுவும் நடக்காமல் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.

“நீங்கள் லேசாச் சொல்லிப்போடுவீங்க. ஆனால் இங்கே இரவில் என்ன நடக்கிறதெண்டு உங்களுக்குத் தெரியாது. ஆட்கள் காணாமல் போகிறார்கள். காலையில் பார்த்தால் கிணறுகளிலும், பாழ் வளவுகளிலும் பிரேதங்கள் கிடக்கின்றன”.

“அது உண்மைதான். ஆனால் காத்தான்குடிக்குள் எங்களுக்கு எதுவும் நடக்க முடியாது. அதற்கு நான் உத்தரவாதம்”

ராணுவ வீரன் இணங்கவில்லை. இன்னும் கொஞ்சம் கசமுசவுக்குப் பின் உள்ளே சென்று அப்பிரிவுக்குத் தலைவனாக இருந்தவரிடம் ஏதோ சிங்களத்தில் ‘கசமுச’ செய்துவிட்டு தலைவனுடன் வந்தான்.

“சரி, நீங்க போங்க. ஆனால் இடையில் ஏதாவது அசம்பாவிதம் நடந்தா நீங்கதான் பொறுப்பு. இந்த இரவில் உங்க வாகனத்தைத் தவிர வேறு வாகனம் எதுவும் இல்லை. ஞாபகம் இருக்கட்டும்” - எச்சரிக்கும் குரலில் தலைவன் கூறினான்.

ஓ.கே! ஓ.கே! தலைவன் முடிக்கு முன்பே ஜீப் புறப்பட்டுவிட்டது.

உரையாடல் யாவும் சிங்களத்தில் நடைபெற்றதால் எங்களுக்கு எதுவும் விளங்கவில்லை. ஆனால் ஏதோ சிக்கல் ஏற்பட்டதென்பது மட்டும் புரிந்தது.

ஜீப் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் போது மேலதிக அரசாங்க அதிபர் அங்கு நடந்த தர்க்கத்தைப் பற்றிக் கூறினார். அவர் மிகவும் சாவதானமாகக் கூறினாலும் உடன் இருந்தவர்களுக்கு மிகவும் கலவரமாகிவிட்டது.

ஜீப் காத்தான்குடி எல்லைக்கு வந்துவிட்டது ஆரையம்பதியைச் சேர்ந்தவர்களை அவ்விடத்தில் இறக்கி விட்டு ஜீப் எல்லை வீதி வழியாகச் சென்றுவிட்டது.

அப்பாடா என்று இறங்கியவர்கள் அனைவரும் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டனர்.

அவர்கள் சில அடிதூரம் நடந்திருக்க மாட்டார்கள். அதற்குள், கத்திகள் பொல்லுகளுடன் ஒரு கும்பல் இருளில் இருந்து புறப்பட்டது.

“டேய், தமிழனுக்கள்டா”

“விடக்கூடாது. பிடியுங்களடா எல்லோரையும்”. கத்திகளும் பொல்லுகளும் சுழன்றன. ஆபாச வார்த்தைகள் பறந்தன. கெட்ட வார்த்தைகள் சொரிந்தன.

வந்தவர்களுக்கு வாயடைத்துவிட்டது. உறைந்துபோய் நின்றவர்களுள் இரண்டொரு அடிகள் விழுந்தபின் தான் வாய் திறந்தார்கள்.

“ஐயோ! ஐயோ! எங்களைக் கொல்லுறானுகள். காப்பாத்துங்கள்! காப்பாத்துங்கள்!”

அந்த நேரத்தில் உதவி கிடைக்கும் என்பது முயற்கொம்பு. ஆனாலும் பயத்தின் உச்சத்தில் இவர்கள் கூச்சல் போட்டார்கள்.

திடீரென்று காத்தான்குடியிலிருந்து நாலைந்துபேர் ஓடிவந்தார்கள். வந்தவர்கள் அந்தக் கும்பலுக்குள் புகுந்து ஆட்களை விலக்கினார்கள்.

“டேய்! இவங்ககெல்லாம் கச்சேரி ஆக்கன்டா. தொடாதீங்கடா! தொடாதீங்கடா” என்று யாரோ கத்தினார்கள். அந்தக் களேபரத்தில் சண்டை விலக்க வந்தவர்களுக்கும் சில அடிகள் விழுந்தன.

இப்படியான ஒரு சூழ்நிலையில் குழப்பம் செய்வோரை விலக்குவது இயலாத காரியம். ஆனால் எப்படியோ குழப்பம் நின்று அடிதடிக்காரர் விலகிச் சென்றனர்.

உதவிக்கு வந்தவர்கள், அங்கு நின்றவர்களை ஆசுவாசப்படுத்தினார்கள்.

“ஐயோ! இந்த நேரத்தில் ஏன் ஐயா, இங்கு வந்தீங்க? நாட்டு நிலைமை உங்களுக்குத் தெரியாதா? நாங்க இப்ப தற்செயலாக வந்தனாங்க. நாங்க வராமலிருந்தால் உங்கள் நிலைமை என்ன வாயிருக்கும்?” என்று அங்கலாய்த்தார் ஒருவர்.

கச்சேரிக்காரர்கள் நிலைமையை எடுத்துச் சொன்னார்கள் “பாருங்கள். அவனுக்குள்தான் குழப்பத்தை உண்டாக்கிற. உங்கட ஊரிலையும் அப்பிடித்தான். எங்கட ஊரிலையும் அப்பிடித்தான். இதுகளை நாம ஆரிட்டச் சொல்லுற?”

“நீங்க சொல்றது உண்மைதான் காக்கா. இரண்டு ஊரிலையும் சமாதானக்குழு இருக்கு. சமாதானம் ஏற்படுத்த ஓடித் திரியிறாங்க. அதுக்குள்ள நீங்க சொன்னமாதிரி, நட்பாழுட்டிகள் அதைக் குழப்பப் பார்க்கிறாங்க. எரியிற வீட்டில மிடுங்கினது ஆதாயம் என்பதுதான் இவங்கட நோக்கம். இவங்க இருக்குமட்டும் நமக்குள்ள ஒற்றுமை ஏற்படாது”.

“சரிதான். நீங்க இப்ப உங்கட ஊருக்குப் போயிடுங்க. வெகுநேரம் இதில நிக்கப்போடா”

“பொயிட்டு வாறம் காக்கா. நீங்க செய்த உதவியை நாங்க என்டைக்கும் மறக்கமாட்டம்”.

“அல்லாட காவலாப் போயித்து வாங்க!”

மறுநாள் கச்சேரியில் மேலதிக அரசாங்க அதிபரின் அறையில் அனைவரும் கூடியிருந்தனர்.

“எல்லாம் கேள்விப்பட்டன் தம்பி மாரே. நேற்று உங்களுக்குக் கரச்சல் குடுத்தவங்க சொந்த மூளையில் செய்யல்ல. கச்சேரியில் அரிசி வாங்குற திட்டத்தில தோல்வியடைஞ்ச மில் முதலாளிதான் இதச்செஞ்சிருக்கார். அவரை எனக்குத் தெரியும். நான் நடவடிக்கை எடுப்பன். இனிமேல் நீங்க பயமில்லாமல் போய்வரலாம் போக்கு வரத்தில ஏதும் பிரச்சினை எண்டா எனக்கு உடனே தெரியப்படுத்துங்க” என்றார் மேலதிக அரசாங்க அதிபர்.

உயிராபத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் ஒவ்வொருநாளும் கச்சேரிக்கு வந்த ஊழியர்களால், பொதுமக்களுக்கு ஓரளவு நன்மையாவது கிடைத்தது. ■

வரவு

‘நீங்களும் எழுதலாம்’

இருமாத கவிதை கிதழ்

ஆடி - ஆவணி 2010

நீங்கள் - 08

எழுத்து - 17

ஆசிரியர் : எஸ்.ஆர்.தனபாலசிங்கம்
 தொடர்பு : ‘நீங்களும் எழுதலாம்’
 103/1, திருமால் வீதி, திருகோணமலை.
 தொ.ஊ. : 0778812912
 E-mail : neenkal@yahoo.com.

விலை : 25/-

நீங்கள் எழுதலாம்

தலை - 08 எழுத்து - 17

சென்னை கவிதை மன்றம்

சென்னை கவிதை மன்றம்

சென்னை கவிதை மன்றம்

சென்னை கவிதை மன்றம்

பண்டைய மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தில் ஆதித்திராவிடரின் பெருங்கற்கால கலாசாரம்

பெருங்கற்காலம் அந்நகம் :

மனித தோற்றமும், அவனது ஆரம்பகாலநடைமுறைகளும் வாழ்க்கை முறையும் கற்காலத்திலே (Stone Age) தோற்றம் பெற்றன. கற்காலத்தைப் பழைய கற்காலம் (Old stone age), இடைக்கற்காலம் (Meso-lithic), புதிய கற்காலம் (Nelo-lithic), பெருங்கற்காலம் (Mega-lithic) எனப்பகுத்து, ஆராய்வு வது ஆய்வாளர்களது மரபு. இவற்றிலே முதல் மூன்றும் வரலாற்றுக்கு மேற்பட்ட காலம். (Prehistory period) எனப்படும். இடையில் காணப்படுவது வரலாற்று இடைக்காலம் (Proto history poeriod) ஆகும். கடைசியாக உள்ளது எழுத்தாரங்கனோடு காணப்படும் வரலாற்றுக் காலகமமாகும் (Historic period).

புதிய கற்காலத்திற்கும், வரலாற்றுக் காலப்பகுதிக்குமிடையே உலோக காலமும் (Bronze age), பெருங்கற்காலமும் (Megalithic) தொடர்ச்சியாகக் காணப்படுகின்றன. பெருங்கற்காலம் எனப்படும் காலப்பகுதியானது ஈழத்தில் மட்டுமல்ல, உலகம் முழுவதுமே நாகரிகம் ஏற்பட்ட காலப்பகுதியாகும். கடந்த ஒரு நூற்றாண்டு காலமாக மேற்கொள்ளப்பட்ட மேலாய்வுகளும் (Exploration), அகழ்வாராய்ச்சிகளும் (Excavations) பெருங்கற்கால நாகரிகத்தின் உண்மைகளை உலகறியத்தந்தன.

பெருங்கற்காலம் என்றால் என்ன?

இந்தப் பெருங்கற்கால கலாசாரம் என்றால் என்ன என்பதை நோக்கி

க.தங்கேஸ்வரி - (பிரதேசம்) சிறப்பு

னால், அது பெரிய கற்களைக் கொண்டு ஈமச்சின்னங்களை அமைத்த காலப்பகுதி எனலாம்.

இக்கலாசாரத்தின் முக்கிய தன்மைகள் வருமாறு:

- (அ) மக்கட்குடியிருப்புகள்.
- (ஆ) ஈமச்சின்னங்கள்.
- (இ) வயல்களும், பயிரிடலும்
- (ஈ) குளங்கள்

இவை ஒருங்கே அமையப்பெற்று காணப்பட்டன.

(பண்டைய தமிழகம், சி.க.சிறம் பலம், 1981. திருநெல்வேலி பக்.114) பெருங்கற்காலத்தின் இம் முக்கிய பண்புகளை வெளிப்படுத்துவதாக எமக்குக் கிடைக்கும் எச்சங்கள் சில வருமாறு,

- (1) பெரிய கற்களைக் கொண்டு அமைக்கப்பெற்ற ஈமச்சின்னங்கள்.
- (2) இறந்தோர் உடலை இட்டு, அடக்கம் செய்த பெரிய தாழிகள்.
- (3) இத் தாழிகள் கறுப்பு-சிவப்பு மட்பாண்ட வகையைச் சேர்ந்தமை.
- (4) இறந்தோர் உடலுடன் அத்தாழிகள் காணப்பட்ட இரும்பு, வேறு உலோகப் பொருட்கள், மணிகள் போன்றன.

நீர்வாசன முறையும், பெருங்கற்காலமும்

மழை நீரை குளங்களில் தேக்கி வைத்து, அதனை வயல்களுக்குப் பயிற்சி பயிரிடும் வழக்கம் பெருங்கற்காலத்திலே முக்கியம் பெற்றது. இவ்விதம் ஏற்பட்ட பயிற்சி செழிப்பின் காரண

மாக பொருட்கள் உற்பத்தி, மட்பாண்டங்கள், உலோகப் பொருட்கள், மணி வகைகள் போன்றனவும் உருவாக்கப் பெற்றன.

குழுக்களின் தோற்றமும், அரசுகளும்

பல குழுக்களாக மக்கள் கூடி வாழும் வாழ்வு ஏற்படத் தொடங்கியது. இத்தகைய குழு முறைமையானது சிற்றரசுகளாக உருவெடுத்து, அரசுகள் தோற்றம் பெறவும் இந்த பெருங்கற்கால நாகரிகமே வழிவகுத்தது. சுருக்கமாகச் சொன்னால், வரலாற்றுக்கால வளர்ச்சிக்கும், பேரரசுகள் எழுவதற்கும் பெருங்கற்காலமே அடிப்படையாக அமைந்தது எனலாம்.

ஓடுகாடுகளும், ஈமச்சின்னங்களும்

பொதுவாக இறந்தோரைப் புதைக்கும் வழக்கம் புதிய கற்காலப் பகுதியிலே ஏற்பட்டுவிட்டது. அதற்கு முந்திய இடைக்கற்காலம், பழைய கற்காலம் என்பவற்றிலே எவ்விதம் புதைத்தார்கள் என்பதற்குத் தெளிவான ஆதாரங்கள் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் பெருங்கற்கால ஓடுகாடுகளும், ஈமத்தாழிகளும் எவ்விதம் இறந்தோர் உடல் அடக்கம் செய்யப்பட்டது என்பதை மட்டுமல்ல, அக்காலத்து மேலும் பல்வேறு அம்சங்களையும் உலகிற்குத் தெளிவாகத் தந்தது. (நாகரிகமடைந்த இப்பெருங்கற்கால பண்பாடானது சிரியா, சைபிரஸ், பாலஸ்தீனம், ஸ்பெயின், இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், ஜெர்மனி, வட இந்தியா, தென் இந்தியா, ஈழம் போன்ற பல இடங்களிலும் பரவலாகக் காணப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. பெருங்கற்கால மக்கள் வாழ்க்கையில் வசிப்

பிடங்களை அமைப்பதிலும் பார்க்க ஈமச்சின்னங்களைப் பெரிதாக அமைப்பதிலே அதிக அக்கறை காட்டியுள்ளனர்). (பண்டைய தமிழகம் சி.க. சிற்றம் பலம் - 1991, திருநெல்வேலி, பக்.114).

வழிபாடு

புதிய கற்கால வழிபாடுகளான ஒருதலை, இருதலை, முத்தலை, சூல வழிபாடுகளில் ஒருதலைச் சூல வழிபாடானது முருக வழிபாட்டுடனும், முத்தலைச் சூல வழிபாடானது கொற்றவை, துர்க்கை, சிவன் என வளர்ந்து ஆண், பெண் வழிபாடுகள் இணைப்பு ஏற்படுகிறது. இது உற்பத்தி இனப்பெருக்கம் முக்கியமானது எனக் கருதப்பட்டது.

ஈழமும், பெருங்கற்கால கலாச்சாரமும்

ஈழத்திலே பெருங்கற்கால பண்பாடானது வடக்கே கந்தரோடை, ஆனைக்கோட்டை, மாந்தை, பொன்பரிப்பு (புத்தளம்), கொல்லன் கனத்தை போன்ற இடங்களிலும், மத்திய மாகாணத்திலே மிகிந்தலை, அனுராதபுரம் போன்ற இடங்களிலும், மாத்தளையிலே இயன்கட்டுவலிலும், கிழக்குப் பகுதியிலே பண்டு மாகம எனப்பட்ட திசுமறகம, மற்றும் கதிரவெளி உகந்தை, தப்போவ போன்ற இடங்களிலும் காணப்பட்டுள்ளன. மேலும் தென்கிழக்குப் பகுதியிலே காணப்பட்ட துறைமுகங்களான பெந்தோட்ட, ஜின் தோட்ட, களுத்துறை, வெலிகம, மாத்தறை போன்றனவும் பெருங்கற்கால குடியிருப்புகள் காணப்பட்ட இடங்களான ஆய்வுகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. பொதுவாக தீவு முழுவதுமே பரந்து காணப்பட்ட இந்நாகரிகம்

தென் இந்தியாவுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையது என்பதையும் ஆய்வுகள் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

1970ல் கனடிய பல்கலைக்கழக பேராசிரியரான விமலா பெக்ளே (Vimala Begley) தலைமையில் கந்தரோடையில் நடைபெற்ற ஆய்வுகள் மேலும் பல உண்மைகளை வெளிக் கொணர்ந்தன. இங்கு காணப்பட்ட மூன்று படைகளில் (Layers) இருந்து பெருங்கற்காலம் பற்றிய பல உண்மைகளும் வெளிவந்தன.

இங்கு காணப்பட்ட குடியேற்றம் பெருங்கற்காலத்துடன் தான் ஆரம்பமாகிறது என்பன போன்ற உண்மைகள் தெளிவாக்கப்பட்டன. அடுத்த படையிலே கிடைக்கப்பெற்ற மட்பாண்டங்கள் போன்றவற்றின் மூலம் தொடர்ந்து வந்த வரலாற்றுக் காலம் பற்றிய தகவல்களும் அறியக்கூடியதாக இருந்தது. இவை அனைத்தும் தென் இந்திய இரும்புக் காலத்தை ஒத்தவை என இவ்வாய்வுகள் தெளிவாகக் காட்டின.

வென்பூரிப் பு எச்சங்கள்

இதே ஆய்வுக் குழுவின் 1956ல் பொன்பரிப்பிலே தொல்பொருளியல் திணைக்கள மூலம் மேற்கொண்ட ஆய்விலே பல தாழிகளைக் கண்டு பிடித்தனர். 3' உயரம் கொண்ட இத் தாழிகள் இறந்தோரைப் புதைக்கும் சுவப்பெட்டிகள் எனவும் அறியப்பட்டது. "தாழிக்காடு" எனப்படும் இவ் விடத்திலே சுமார் 8000க்கும் மேற்பட்ட தாழிகள் காணப்பட்டன. இங்கு 10000 - 12000 வரையிலான மக்கட் கூட்டம் வாழ்ந்திருக்க வேண்டுமெனவும் அறிய முடிந்தது.

பிற எச்சங்கள்

1980, 1990களில் அனூராதபுரத்திலே கேம்ரியன் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் அல்சின், கணிகம் (Alchin, Coningham) போன்றோரால் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. மாந்தையில் ஜோன் காஸ்வெல் (John Carswell) தலைமையிலும், ஈழத்தின் மேலும் பல இடங்களிலும் குறிப்பாக கந்தரோடை, ஆனைக்கோட்டை போன்ற இடங்களிலும் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. 1990இல் ஆனைக்கோட்டை ரகுபதியினாலும் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு, மேலும் பல உண்மைகள் வெளிக்கொணரப்பட்டன.

தென்பகுதி ஆய்வுகள்

ஈழத்தின் தென்பகுதியிலும் தென் கிழக்குப் பகுதியிலும் இதேபோன்ற பல ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. பரீஸ் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியரான கோப்பியவாட்சி என்பவரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட இவ்வாய்விலே தெதுறு ஓயா, சுளத்துறை, ஜின்தோட்ட, வெலிகம போன்ற துறைமுகங்கள் பெருங்கற்கால குடியேற்ற மக்கள் வாழ்ந்த இடங்கள் என்பது தெளிவாக்கப்பட்டது. மேலும் இங்கு கிடைக்கப்பெற்ற கறுப்பு, சிவப்பு மட்பாண்டங்கள், பிராமி எழுத்துகள் பொறித்த முத்திரைகள், நாணயங்கள், மணிகள் போன்றன தென் இந்திய எச்சங்களை ஒத்தவையாகக் காணப்பட்டன. கலாநிதி சிரான் டெரனியகல போன்ற தொல்பொருளியலாளர்களாலும் மேலும் செய்யப்பட்ட ஆய்வுகள் மூலம் பெருங்கற்கால உண்மைகள் பற்றிய விளக்கங்கள் கிடைத்தன.

கீழ்க்குப் பிரதேசத்தின் பெருங்கற்கால கலாசாரம்

ஈழத்தின் பல இடங்களிலும் காணப்பட்ட பெருங்கற்கால சின்னங்கள் பெரும்பாலும் தென்னிந்தியா வின் எச்சங்களை ஒத்தனவாகவே காணப்பட்டன. தென்னகத்து பெருங்கற்கால சின்னங்களை அல்சின் என்பவர் ஆறு பெரும் பிரிவுகளாக வகுத்துள்ளார். இந்திய தொல்பொருளியலாளரான தீக்சிற் அவர்களும் இவற்றை,

1. கல்மேசைகள் (Dolmen grave)
2. குடை வரைக்குகைகள் (Rock cut cave)
3. குத்துக்கற்கள் (Menhir)
4. தொப்பிக்கற்கள்
5. குடைக்கற்கள் (umbrella stone)
6. கல்லறைகள் (Cist grave)

என ஆறாக வகுத்துள்ளார். இதனுள் மேலும் உப பிரிவுகளையும் இவர் வகுத்துள்ளார். இத்தகைய பெருங்கற்கால சின்னங்கள் தமிழகம், கேரளம், கர்நாடகா, சேலம், கோயம்புத்தூர், ஆந்திரா, மகாராஷ்டிரா போன்ற பிரதேசங்களில் பெருமளவு காணப்பட்டன. இவைகள் போன்றே ஈழத்திலும் குறிப்பாக கிழக்குப் பிரதேசத்திலும் காணப்பட்டன. இவற்றில் அனேகமான இடங்கள் கேளரப்பகுதி என்பதும், கிழக்கு மாகாணத்திற்கும் கேரள மாநிலத்திற்குமுள்ள தொடர்பும் நோக்கற்பாலது.

கதீர்காமம்

கதீர்காமம் ஈழத்தின் தென்பகுதியில் அமைந்துள்ள முருகத் தலமாகும். ஊவா, விந்தன, செல்லசு, சுப்புரகமுவா போன்ற இடங்கள் பண்டு மட்டக்களப்பு தேசத்துடன் இணைந்திருந்தன. வரலாற்றுக் காலத்தில் இவை எல்லாம்

ரோகணை இராட்சியம் எனப்பட்டவை. இப்பகுதிகளில் ஈழத்தின் பூர்வீக குடிகளான வேடர் வாழ்ந்துள்ளதோடு இன்றும் வேடர் பெருமளவு வாழ்விடங்களாகும்.

சுபரகம் எனப்பட்ட காட்புறந்த இடம் “சுபரர்” எனும் வேடர் வாழ்ந்த இடமாகும். சுபரர், புளிஞர், மன்னார், முதுவர், குறவர், பணிக்கர், எயினர், இருளர், ஆயர், கலடர் போன்ற குழுவினர் வேடர் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்கள் மலைச்சாரலை அரணாகக் கொண்டு குறையாடும் வேட்டுவச் சாதியினர்.

மணிமலைச் சாரல் அடக்கருள் சீறளர் அரணாக உறையுனர்...
என உதயணன் கதை கூறும்.

மேலும் இச் சுபரர் இனம் தண்டகாரணியத்திலே வாழ்ந்த வேட்டுவச் சாதியினர். இவர்கள் விந்திய மலையிலும் வாழ்ந்தவர்கள். இவ் வேட்டுவக் குழுக்கள் இமயமலைப் பரசேகம் கடலாய் இருந்தபோது விந்தியம் தொடக்கம் மடகாஸ்கர் வரை வாழ்ந்தவர்கள். இவர்களே தமிழகத்தின் பூர்வீகக் குடிகள். இந்த சுபரர் வாழ்ந்த இடம் “சுபரகம்”. இவர்கள் வழிபட்ட இடம் கதீர்காமம். இவ்விடம் புதிய கற்கால வழிபாடாகிய வேல் வழிபாட்டிணையும் தொடர்ந்து பெருங்கற்கால பண்பாட்டிணையும் கொண்டது. கதீர்காமம் தொடக்கம் வெருகல் வரையிலான பிரதேசத்தில் அரசுகளும், குறுநில மன்னர்களும் உருவாவதற்கும் பெருங்கற்கால பண்பாடே காரணமாய் அமைந்தது எனலாம். புதிய கற்காலத்தில் கூட வேடர் வாழ்ந்த இப்

பிரதேசம் பெருங்கற்கால மக்கள் வாழ்வுடன் சங்கமிப்பதை இப்பகுதி எச்சங்களும், ஆய்வுகளும் காட்டுகின்றன.

பீராமிக் கல்வெட்டுகள் காட்டும் பெருங்கற்கால சான்றுகள்

பெருங்கற்காலம் என்பது வரலாற்று இடைக்காலத்துடனும் (Proto history), வரலாற்றுடனும் (History) சேர்ந்ததாகக் காணப்படுகிறது. பெரும்பாலும் இது எழுத்துகள் தோற்றம் பெற்ற காலப்பகுதியாகும். இக்காலகட்டத்திலே தான் பிராமி எழுத்துகள் தோற்றம் பெற்று வளர்ச்சியடைந்தன. இந்துவெளி நாகரிகம் தொடக்கம் ஈழம் வரை இத்தகைய சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன.

தாமிழ் (பீராமீ வரலாறு)

தொல்லியல் அடிப்படையில் ஈழத்துப் பிராமிக் கல்வெட்டுகளை ஆராய்மிடத்து, இவை தமிழ்-சிங்கள வரிவடிவத்தின் மூல எழுத்துக்கள் எனக் கருதப்படுகிறது. இத்தகைய பிராமி லிபிகளினாலான கல்வெட்டுக்கள் ஈழத்தின் கிழக்குப் பகுதியில் தான் அநேகம் கிடைக்கின்றன. இவ் எழுத்துகள் மத்திய கிழக்கிலிருந்து வட இந்தியா, தென் இந்தியா என விரிவடைந்து ஈழம் வந்தது என்பது சில வரலாற்று ஆசிரியர்களது கருத்தாகும். ஆனால் தென் இந்தியப் பிராமி எழுத்துகள் தனிவடிவம் பெற்று "திராவிட" எனப்பட்டன. இது தமிழ் மொழியை எழுதப் பயன்பட்டதால் "தாமிழ்" எனவும் அழைக்கப்பட்டது.

ஈழத்தின் கிழக்குப் பகுதியில் இத்தகைய கல்வெட்டுகள் அநேகம் காணப்படுகின்றன. தற்போதைய

அம்பாறை மாவட்டமும் சேர்ந்த பண்டைய மட்டக்கப்பு பிரதேசத்திலே பிராமிக் கல்வெட்டுகள் ஈழத்தின் ஏனைய பிரதேசங்களை விட அதிகம் காணப்படுவன. இக்கல்வெட்டுகளிலே குறிப்பிட்டுள்ள பெயர்கள், குறியீடுகள் எல்லாம் பெருங்கற்காலக் குறியீடுகளையே ஒத்துக் காணப்படுகின்றன.

கிழக்கிலே காணப்பட்ட பிராமிக் கல்வெட்டுகளை ஆராய்ந்த பேராசிரியர் பெர்னாண்டோ, கலாநிதி சத்தமங்கல கருணாரெத்தின, ஐராவதம் மகாதேவன் போன்ற அறிஞர்கள் இப்பிராமி எழுத்துகள் பௌத்தத்திற்கு முந்திய தமிழ் பிராமி எழுத்து வடிவங்கள் எனக் கூறியுள்ளனர். அ, இ, ம, ள, ழ, ன போன்ற எழுத்துகள் தமிழ் பிராமியிலிருந்து கிடைக்கின்றன. இப்பழைய தாமிழி எழுத்துக்கள் கிழக்கிலங்கைக் கல்வெட்டுகளிலே தான் காணப்படுகின்றன.

கிழக்கிலங்கை பீராமீக் கல்வெட்டுகள் குறிக்கும் தமிழக வயர்கள்

பம்பரகஸ்தலாவ என்பது கிழக்கிலங்கையிலே உகந்தைக்கு அண்மையில் உள்ள ஓரிடமாகும். இங்கு கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட கால கல்வெட்டுகள் அநேகம் காணப்படுகின்றன. இக்கல்வெட்டுகளிலே நாக, திச, சுமணகுத்த, நாகபவத்த போன்ற பெயர்களும் காணப்படுகின்றன.

தெற்கிலே மகுள்மகாவிகாரை கல்வெட்டிலே இத்தகைய "திராவிட" லிபியினாலான கல்வெட்டுகள் காணப்பட்டுள்ளன. இதேபோன்று திசமரகமவில் அக்குறுகொடவில் கிடைத்த தமிழ் பிராமியில் காணப்படும் எழுத்துகள்

தமிழக பிராமி எழுத்துகளை ஒத்தன. உதிரன், "சபிஜன்" என இவை வாசிக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கல்வெட்டுகளிலே காணப்படும் சிவ, மகாசிவ, காலசிவ, சிவ குத்த, சிவரக்கித, பதும, தூர்கா, கடி (காஸி) திரு, மற்சியாஷி, மஜிமகரஜ போன்ற பெயர்கள், குழுப் பெயர்கள் திராவிடப் பெயர்களாகும். கி.மு. 2ம் நூற்றாண்டிலே ஈழத்தில் பௌத்தம் வேரூன்றினாலும் பௌத்தம் கால்கொள்ள முன்பே காணப்பட்ட திராவிடப் பெருங்கற்கால குழுக்களின் பெயர்களே இவைகள் என்பது ஆய்வுகள் காட்டும் உண்மையாகும். இவை பெருங்கற்கால விவசாய சமுதாயத்திலே முக்கியம் பெற்ற தூதுவர், அமைச்சர், சேனாதிபதி போன்றோரைக் குறிப்பனவாகும்.

வேள், வேளீர்

முள்ளிக்குளம் மலை, விகாரகல (விகாரகல்) ஆலய இடங்களில் காணப்பட்ட கல்வெட்டுகளை "வேள்" என்ற பதம் குறிக்கின்றன. பரண விதனா இவற்றை வேறுவிதமாக வாசித்துள்ளார். ஆனால் இவை சங்க காலத்தில் முக்கியம் பெற்ற வேளீர் என்பது தெளிவு. இவ்வேளீர் குறுநில மன்னர்களாக, "தொன்முடி வளீர்", "முதுகுடி வேளீர்" என சங்ககாலத்திலே புகழ் பெற்றிருந்தனர். இவர்களே தமிழ்நாட்டில் விவசாயப் புரட்சியை ஏற்படுத்தியவர்கள்.

கீழக்கிலே பெருங்கற்கால சின்னங்கள் காணப்படும்பங்கள்:

கதிரவெளி எச்சங்கள்

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலே வாகரைப் பிரதேசத்தில் கதிரவெளி

என்னுமிடத்தில் பெருங்கற்கால சின்னங்களின் கற்சலாகைகளும், தொப்பிக்கற்களும் காணப்பட்டன. இவ்விடம் குரங்கு படை எடுத்த வேம்பு எனப்பட்டது. தென் இந்தியாவில் கேரளம், புதுக்கோட்டையில் இவ்விரு காடுகள் "குருங்குப்பாடை", "குரங்குப்பட்டடை" எனக் குறிப்பிடும் வழக்கம் காணப்பட்டுள்ளது. குரங்குப் பட்டடை என்ற சொல் இறந்தோர்க்கு தரையின் கீழ்ப்படுக்கை என்ற பொருளைக் கொண்டது.

இத்தகைய கற்சலாகைகள் காணப்படும் இடங்கள் நிலத்துள்ளே ஈழத்தாழிசனையும், வெளியே தொப்பிக்கல் குடைக்கல், கல்வட்டங்கள் போன்றவற்றையும் கொண்டனவாகும். கேரளத்திலே இத்தகைய குடைவரைக்குகைகள் அளவுகம் காணப்பட்டன. அவை மத்திய கிழக்கிலே பாலஸ்தீனத்தில் காணப்பட்டவை போன்ற அமைப்பை உடையன. இவை மத்திய கிழக்குடன் இருந்த வணிகத் தொடர்பை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

தமிழக - ஈழ - கேரள கால ஒற்றுமை

ஈழத்திலே காணப்பட்ட இடைக்கற்கால, புதிய கற்கால கருவிகள் குவாட்ஸ் (Quartz) கற்களினாலானவை. இக்கற்களினாலான திருகை, அம்மி, குளவி போன்றனவும், மட்பாண்டங்களும் பலாங்கொடை, சப்பிரகமுவ, பெலன்வண்டிபலாசா போன்ற இடங்களில் அதிகம் காணப்பட்டன. இவை அனைத்தும் தமிழக, ஆந்திர, கர்நாடக, கேரள காலத்தைச் சேர்ந்தவை என ஆய்வுகள் காட்டுகின்றன. ஆகவே இடைக்கற்காலம், புதிய கற்காலம்,

பெருங்கற்காலம் என்பன ஈழம், தமிழகம், கேரளம் ஆகிய இடங்களில் ஒரே காலப்பகுதியிலே காணப்பட்டன என்பது இவ்வாய்வுகள் மூலம் தெளிவாகிறது.

பழகாமம் - நடுகல் எச்சங்கள்

கேரளத்திலே காணப்பட்ட இன்னோர் வகையான புதைகுழிக்கல் குத்துக்கல், நடுகல் என்பனவாகும். இறந்தோரைப் புதைத்த பின்பு அதன்மேல் இறந்தோர் நினைவாக இத்தகைய கற்களை நடுவதாகும். அக்கல்லிலே இறந்தோர் பெயர், சித்திரம் போன்றன பொறிக்கப்படும் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலே பழகாமம் என்னுமிடம் பழம்பெருமை வாய்ந்த ஓரிடமாகும். இது ஆதியில் வேடர் குடியிருப்புக்கள் காணப்பட்ட ஓரிடமாகும். இங் குள்ள திரொபதி அம்மன் கோயில் அயலிலே பல நடுகற்கள் (Hero stone) காணப்படுகின்றன. இவை வீர வழிபாட்டில் ஏற்பட்ட நினைவுச்சின்னங்களாகவும், அதன் நிமித்தம் உருவாக்கப்பட்ட கோயிலாகவுமே கருதமுடியும்.

இக்கோயிலில் காணப்படும் மரச்சிலகளும், வழிபாட்டு முறைகளும், வெறியாட்டும், பலியிடலும் சங்க காலத்தில் நிலவிய பெருங்கற்கால கலாசாரத்தின் வழிபாட்டு முறையின் தொடர்ச்சி என்றே கருதக்கூடியதாகவுள்ளது.

கேரளம் மறவர்களையும், போர் வீரர்களையும் கொண்ட இடம் ஆநிரை வைத்திருப்போர் அதிகம் வாழுமிடமாகும். பழகாமப் பிரதேசம் இத்தகைய சுற்றாடலையும், கலாசாரத்தை

யுமேகொண்டது என்பதில் ஐயமில்லை. மட்டக்களப்பிலே காணப்படும் பண்பாடுகளும், பழக்கவழக்கங்களும், வழிபாட்டு முறைகளும் கேரளப் பண்பாட்டை ஒத்தவை என்பது பல்வேறு விடயங்களால் நிரூபணமாகிறது. ஆகவே வேடர் வழிபாட்டுப் பாரம்பரியத்துடன் விளங்கிய இவ்விடம் பின்பு பெருங்கற்கால பண்பாட்டின் தாக்கத்திற்கு உட்படுவதைக் காணமுடிகிறது.

உகந்தை ஹபரணை ஆகிய இடங்களில் கிடைக்கப்பெற்ற இத்தகைய பொருட்கள், இடுகாடுகள் போன்றன பெருங்கற்கால கலாசாரத்தைச் சேர்ந்தன எனக் கருதப்படுகிறது. அதே போன்று மலிகம்பிட்டியிலும், குருகல் வின்னவிலும் கற்சுவப்பெட்டிகள் காணப்பட்டன. கதிரவெளியிலிருந்து தொடங்கும் இந்நாகரிகம் கதிரவெளி, பழகாமம், உகந்தை, திசமறகம் வரை பரவியிருந்தையே காட்டுகிறது. உகந்தை, திசமறகம் ஆகிய இங்களில் கிடைக்கப்பெற்ற கறுப்பு-சிவப்பு மட்பாண்டங்களை பாக்கர் தென் இந்திய மட்பாண்டங்களுடன் ஒப்பிட்டு அதன் நிறம், அலுள்ள அசோக பிராமி லிபி என்பவற்றை ஆராய்ந்து கி.மு. 1000 ஆண்டு கள் என காலக் கணிப்பீடும் செய்துள்ளனர்.

அம்பாறை

பண்டு மட்டக்களப்பு மாவட்டம் எனப்பட்டது தற்போதைய அம்பாறை மாவட்டத்தினையும் உள்ளடக்கிய பிரதேசமாகும். இது வெருகல் தொடக்கம் குமண வரை நீண்டு பரந்து காணப்பட்டது. மிகப் பழங்காலத்தில் விந்தன, வெல்லச, ஊவா போன்ற பிரதேசங்களையும் உள்ளடக்

கியதாக கதிர்காமம் வரை பரந்து காணப்பட்டது. இதனை இப்பகுதியில் காணப்பட்ட பெருங்கற்கால எச்சங்கள், பிராமிக் கல்வெட்டுகள் போன்றன காட்டுகின்றன.

இன்றைய அம்பாறை எனப்படும் பிரதேசத்திலே குடும்பிகல, பம்பரஸ்தலாவ, பளமமொதரகல, பண்டார புதிராஜகல போன்ற இடங்களை 1971ல் தாய்லாந்தைச் சேர்ந்த பேரா சிரியர் சொல்கெய்கம், கலாநிதி சிரான் டெரனியகல ஆகியோர் சேர்ந்து ஆய்வு செய்தனர். இங்கு கறுப்பு-சிவப்பு மட்பாண்டங்கள் இனங்காணப்பட்டன. இவை அனைத்தும் பெருங்கற்கால தாழிகள் எனவும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டன. இத்தகைய தாழிகள் தீகவாபி நூதனசாலையில் அனேகமுள்ளன.

திசமகறகம

1990 இல் பண்டைய மாகம எனப்படும் திசமறகமவில் அக்குறுகொட என்னுமிடத்தில் ஜேர்மனிய தொல்பொருளியல் குழுவினர் மேற்கொண்ட ஆய்விலே இங்கு நிலவிய பெருங்கற்கால குடியிருப்புகள் இனங்காணப்பட்டன. இவ்வாய்வின்போது பரீஸ் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த கோப்பியாராட்சி செய்த ஆய்விலே தென், தென்கிழக்கு இலங்கையின் துறையழகங்கள் அனைத்துமே பெருங்கற்கால குடியிருப்புகள் என்பதையும் காட்டினார்.

கிழக்கிலங்கையிலே குறுநில மன்னர்களையும், கதிர்காமவுத்திரியர் எனவும் ஆட்சி செய்தவர்களும், இவ்வேளிரே எனப் பொருத்தமானது.

ஈழத்தின் ஏனைய இடங்களைவிட தென், கிழக்கு இலங்கையை பொன் கொழிக்கும் விவசாய பூமியாக்கியவர்களும் இவர்களே. இவை அனைத்துமே பெருங்கற்கால புரட்சி என்பது ஆய்வுகள் காட்டும் உண்மையாகும்.

“மஜிம்”: பளையர்ராஜகல, விகாரகல பிராமிக் கல்வெட்டுகள் குறிக்கும் “அபி, அய” என்ற பதங்கள் இளவரசன், இளவரசி என்ற கருத்தினைக் குறிக்கும் இதேபோன்று நெண்ணி என்கல கல்வெட்டுக் குறிக்கும் “மஜிம”, மஜிமகரஜ” என்பவை “மீனவன்” என்ற பதத்தைக் குறிக்கும் பாளிச் சொற்களாகும். “பழையர்” என்ற சொல்லும் இக் கல்வெட்டுகளில் இடம்பெறுகின்றன. “மஜிம” குறிக்கும் மீனவன் என்ற பதம் பாண்டியரைக் குறிக்கும். பழையர் என்பது தென் இந்தியப் பழங்குடிகளில் ஒன்றாகும். பழையர் - பண்டையர் - பண்டு எனக் கருத்துக் கொள்ளும் பேராசிரியர் சிற்றம்பலம் அவர்கள் இதுவும் பாண்டியரையே குறிப்பது என்கிறார். கிரேக்கயர் திரிபு மெகஸ்தினில் ஈழத்து மக்கள் “பழகோணி” என அழைத்தனர். எனவே, கிழக்கிலே இடம்பெற்ற ஆதிக்குடியேற்றங்களில் பாண்டிய குழுக்கள் பெற்றிருந்த முக்கியம் விளங்குகிறது.

உத்யன், உத்

கி.முற்பட்ட காலங்களில் ஈழத்தைக் கைப்பற்றி ஆண்ட பழைய மாறன், உத்யன், உதி போன்ற பெயர்கள் கூட பாண்டிய, சேர குழுக்களையே குறித்து நிற்கின்றன எனலாம். சேர மன்னன் உத்யன் சங்ககால இனக் குழுக்களின் தலைவனாக விளங்கியவன். கிழக்

கிலே கிரலான என்ற இடத்திலே காணப்பட்ட கல்வெட்டுகளில் உதியன், உதி போன்ற பெயர்கள் இடம் பெறுகின்றன.

கூமுனைக்கு மூன்று மைல் மேற்கில் இருக்கும் வோவத்தகல, கொட்டதாமுவேலக் ஆகிய இடங்களில் மீன் சின்னம் பொறிக்கப்பட்ட குகைக் கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன. கதிர்காம ஷத்திரியர்கள் கோதயயனால் அழிக்கப்பட்டது பற்றிக் கூறும் இக்கல்வெட்டுகள் மூலம் கதிர்காம ஷத்திரியர் குடும்பம் ஒன்றின் ஐந்து பரம்பரை பற்றி அறிய முடிகிறது. கிழக்கு - தென்கிழக்கில் மிக நீண்டகாலம் ஆட்சி செலுத்திய பெருங்கற்கால குறுநில மன்னர்கள் பரம்பரையினரே இவர்களாகும்.

பாண்டு, பாரிந்த, உதி, உதியன், தமரஜ, அபய, குச, மகாதிக, பழைய மாறன் போன்ற சேர பாண்டிய தொடர்புடைய பெயர்களைக் கொண்ட இக் கதிர்காமஷத்திரியர்கள் தமிழகத்துடன் தொடர்புடையவர்கள் என்பதும், சங்ககால பெருங்கற்கால கலாசாரம் உடையவர்கள் என்பதுவும் இக் கல்வெட்டுகள் மூலம் அறியமுடிகிறது.

இதேபோன்று பதுளை, மட்டக்களப்பு பாதையிலே குரலாண்டகந்த (குரலான்மலை) எனப்படும் சிறிய குன்று ஒன்றிலே காணப்படும் குகைக் கல்வெட்டுகள் அய, அபய, உபராஜ, நாக போன்ற பெயர்களைக் குறிப்பன. இவையும் பெருங்கற்கால இனக்குழுக்களுடன் தொடர்புடையனவாக உள்ளதை அண்மைக்கால ஆய்வுகள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

ஈழத்துப் பிராமி வழுங்கற்காலம்

ஈழத்துப் பிராமி மொழி பற்றிக் கூறும் கணிகாம் (Coningham) கலாநிதி சிரான் டெரனியசுல போன்றோர் பின் வருமாறு கூறியுள்ளனர். "பிராகிருதம் ஈழத்திற்கு வரமுன்னர் நிலவிய மொழி பற்றி அறியமுடிந்துள்ளது. எனினும் சிங்கள மொழியில் காணப்படும் ஆரிய, திராவிட மொழியல்லாத சொற்களை நோக்கும் போது இது பிராகிருத மொழிக்கு முந்திய வேடர் மொழியாகவே விளங்கியது. மேன்மக்களது மேலாதிக்கம் ஈழத்தின் ஆதிமொழியில் அழுத்தம் ஏற்படக் காரணியாக இருந்தது" என்கின்றனர்.

இந்த மேன்மக்களும், மொழியுமே ஆதித்திராவிடரும் திராவிட மொழியைக் கொண்டவர்களான பெருங்கற்கால கலாசாரத்திற்குரிய மக்களுமாவார். இந்த பிராமி லிபியும், கலாசாரமும் கிழக்குப் பகுதிகளிலே குறிப்பாக அம்பாறை, தீகவாயி, உகணை, திசமறகம, பம்பரகஸ்தலாவ, குடும்பிமலை போன்ற இடங்களில் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன.

உதி, தமரஜ, அபய, மகாதிக, பழையமாற போன்ற பாண்டிய, சேர பெயர்களையும், குழுப் பெயர்களையும் கொண்ட கதிர்காமஷத்திரியர் வம்சம் பேன்ற சிற்றரசுகளும், குழுக்களும் பெருங்கற்காலப் பாரம்பரியம் உடையவை என்பதும் ஆய்வுகள் காட்டும் புதிய ஊகமாகும்.

கிழக்கில் மட்டுமல்ல, நாடெங்கிலும் காணப்பட்ட குறுநில மன்னர்கள் பற்றிய ஆட்சி போன்றன இப்பெருங்கற்கால கலாசாரத்தின் பிரதிப

லிப்பே என்று அறிவதோடு, ஈழத்தில் கி.மு. 1000-900 ஆண்டுகளால் தோற்றம் பெற்றிருக்கலாம் எனவும் விஞ்ஞான காலக்கணிப்புகள் உறுதி செய்கின்றன. ஈழத்தின் ஆதிக்குடியேற்றம் என்பதுவும் பெருங்கற்கால கலாசாரத்தின் படர்ச்சியே என பேராசனிய பல்கலைக்கழக பேராசிரியர் சுதர்சன் செனிவரத்தனா, சுசந்தா குணதிலக போன்றோர் குறிப்பிடுவர்.

இந்தப் பெருங்கற்கால மக்களே ஈழத்தின் வரலாற்றைக் கட்டியெழுப்பியவர்கள் ஆவர். ஈழத்தின் ஏனைய பிரதேசங்களைவிட தென் பகுதியும், கிழக்குப் பகுதியும் வயல் நிலங்களையும் குளங்களையும் கொண்டதாக விவசாயத்தில் மேலோங்கி நெற்களஞ்சியமாகத் திகழவும் இப் பெருங்கற்கால குடியேற்றங்களே காரணமாக அமைந்தன எனலாம். கிழக்கிலங்கையின் பெருங்கற்கால வரலாறு என்பது பின்வருமாறு அமையக் காணலாம்.

(அ) ஈழத்தில், கிழக்கிலங்கையில் வரலாற்றுதய காலம் எனக் கருதப்படும் பெருங்கற்காலம் சுமார் கி.மு.6000 - கி.பி.250 இடைப்பட்ட காலப்பகுதியாகும். (இது வரலாற்று முற்பட்ட வரலாற்று காலப்பகுதிகளையும் உள்ளடக்கியதாகும்).

(ஆ) உலகெங்கும் பெருங்கற்காலப் பண்பாடு பரவலாகக் காணப்பட்டபோது ஈழத்திலும் குறிப்பாக கிழக்கிலங்கையிலும் காணப்பட்டுள்ளது.

(இ) கிழக்கிலங்கையின் நாகரிக வரலாற்றிற்கு அத்திவாரமாக அமைந்

தவர்கள் பெருங்கற்கால மக்களே ஆவர்.

(ஈ) குளங்கள், வயல்களைக் கொண்ட தானிய களஞ்சியமாக கிழக்கிலங்கை திகழ வழி அமைத்தவர்களும் இப் பெருங்கற்கால மக்களே ஆவர்.

(உ) கிழக்கிலே உருவாகிய சிற்றரசுகள், இராட்சியங்கள் அனைத்துமே இப்பெருங்கற்கால சமுதாயத்தின் அத்திவாரத்திலே தான் உருவாயின எனலாம்.

(ஊ) கிழக்கிலங்கையிலே காணப்பட்ட பெருங்கற்கால எச்சங்கள், பிராமிக்கல்வெட்டுகள், புதைகுழிகள், இடுகாடுகள் போன்றன இவற்றைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

உசாத்துணை

01. பேராசிரியர் சி.க.சிற்றம்பலம். பண்டைய தமிழகம். 1981. திருநெல்வேலி. பக்.60.
02. பேராசிரியர் சி.க.சிற்றம்பலம். பண்டைய தமிழகம். 1981. திருநெல்வேலி. பக்.117.
03. Vimala Begley -Proto historical material. From Sri Lanka and Indian Contacts. Kennedy KAR and Possoshi El.(ed) Ecological Backgrounds of South Asian Prehistory (new of leans) 1973. பக்.191-196
04. Vimala Begley - Excavations of Iron age Burials at Pomparippu - 1970. Ancient Ceylon No, 4, 1981.
05. Allchin FR. And Coningham Robin. "Anuradhapura Citadel Archaeological Project. Preliminary report of the third season of Sri Lanka British excavation at Salgaha. July September 1991. South Asian studies 8, 1992. பக். 155-167.

06. Deraniyagala S.U. Pre and Proto Historic - Settlements in Sri Lanka, Economic Review vol.123, NO 7/8 October/November 1997.
07. பேராசிரியர் சிற்றம்பலம் - பண்டைய தமிழகம். பக்.114.
08. (a) Dikshit D.N.1968. The origin and distribution of magalalithis in India.
(b) பண்டைய தமிழகம், சி.க.சிற்றம்பலம். பக்.70.
09. Paranavitana Ceylon Journal of Science (G sect vol 2 December 1928. Feb - 1933 P.95-99)
10. Srinivasan K.R. Ancient India NO.2, January 1946.
11. Ramachandran K.S. 1969-PP.59-65.
12. பேராசிரியர் சி.க.சிற்றம்பலம் பண்டைய தமிழகம். திருநெல்வேலி 1991. பக்.14 (முன்னுரை).
13. பேராசிரியர் சி.க.சிற்றம்பலம். தமிழகம். 1991 - PP 18-19.
14. Ceylon Journal of Science (G section) 1. (2) P.51-52. Also vide (G section) 2 P.94-95.
15. Inscriptions of Ceylon by Dr.S.Paranavitana.
16. சி.க.சிற்றம்பலம் - பண்டைய ஈழத்தில் தமிழர் ஒரு பன்முகப் பார்வை பக். 18-19.
17. Weisshaar Hans Joachim "Ancient Mahama" Archaeological Research in South Ceylon 1998. ff.38-50.
18. உதயணன் கதை உஞ்சைக்காண்டம். 55 வரி. 44-68.
19. சி.க.சிற்றம்பலம் - பண்டைய தமிழகம். 1991. பக்.14.
20. Karunaratne Sadhamngal "Epigrapia Zelanica"vo.7.Colombo 1984. பக் 80, 71-91.
21. Bopearachchi Osmand and Wickramasinghe Rajah Rohuna An ancient Civilization revisited. Nuygegodu - Colombo 1999-56-59.
22. சி.க.சிற்றம்பலம். பண்டைய ஈழத்தில் தமிழர் - ஒரு பன்முகப்பார்வை - 2001. PP.28.
23. (a) சி.க.சிற்றம்பலம் - பண்டைய ஈழத்தில் தமிழர் - ஒரு பன்முகப்பார்வை பக். 30-31.
(b) சி.க.சிற்றம்பலம் - ஈழத்து இந்து சமய வரலாறு - பக்.198-199.
24. Inscriptions of Ceylon by Paranavitana. 1970. கல்வெட்டு இல.83, 289, 487.
25. Inscriptions of Ceylon by Paranavitana. 1970. கல்வெட்டு இல.643, 744, 1970.
26. Deraniyagala and S.U. Abeyratne M.Radio Carbor chronology of Iron Age and Early Historic. Anuradhapura 1997-பக்.14.
27. பண்டைய ஈழத்தில் தமிழர் ஒரு பன்முகப்பார்வை பக்.48-49. Seneviratne Sudharshan - Essays.
28. பண்டைய ஈழத்தில் ஒரு பன்முகப்பார்வை சி.க. சிற்றம்பலம். பக்.19.
29. கலைமுகம் காலாண்டு கலை - இலக்கிய இதழ். (சித்திரை - மார்ச்சு - 2002) தொண்டன் 2002.
30. கிழக்கிலங்கை பூர்வீக வரலாறு - க.தங்கேஸ்வரி 2007. (பீ.ஏ.தொல்சிறப்பு) PP.88-108 இடம்பெறும் கட்டுரை.

நன்றி : "கலைமுகம்"

காலாண்டு கலை-இலக்கிய இதழ்.
(சித்திரை - மார்ச்சு 2002)

தீர்ப்பைத் திருத்திய பேனா

1792 - உலகின் புதிய அரசியல் விழிப்புணர்வின் அடையாளமாக புரட்சிக் கீதம் இசைத்தது. 'பிரான்சு' தேசம். அந்தப் புரட்சியின் ஆரம்பங்கள் பலருடைய எழுத்துக்களின் பிரதிபலிப்புக்களே என்பது வரலாறு. வோல்டேர், ரூசோ, மொண்டிஸ்கியூ என அந்தப் படைப்பாளிகளின் பட்டியல் நீண்டிருக்கிறது. நெப்போலியன் வரவிற்கும் இவர்களின் எழுத்துக்களே வித்திட்டன. நாகரிகம் வளர்ந்த நாடு பிரான்சு. அதனால் அங்கு பேனாமுனைகள் பலமுற்று இருந்தன. பயமற்றும் இயங்கின. ஒருமுறை நெப்போலியன் சொன்னார், 'ஆயிரம் பிங்கிகளை விட ஒரு பேனாமுனையின் ஆற்றல் மகத்தானது' என்று. அவரே இன்னொரு கட்டத்தில், "ஆயிரம் வருடங்களின் பின் மக்களிடையே நான வாமுவேன் என்றால், அது நான் புரிந்த போர்களால் அல்ல, எனது 'கோர்ட் நெப்போலிய' னாலேயே இருக்கும்" என குறிப்பிட்டிருக்கிறார். 19ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் ஒரு புரட்சிப் புயலாக எழும்பி நிரபராதியொருவனின் வாழ்வில் ஒளியேற்றி வைத்த பேனாமுனை பற்றிய செய்தியே இது.

கப்டன் அல்பிரட் டிரைபஸ், பிரான்சு இராணுவத்தின் ஆட்டிலறி பிரிவில் பணியில் இருந்தவன். (இவனது காலத்தில் பணியாற்றிய 'டீகோல்' பின்னாளில் பிரஞ்சு ஜனாதிபதியானவர்) நாட்டுப் பற்றும், நேர்மையும், கடமையுணர்வும் கொண்ட டிரைபஸ் கண்டிப்பும் உள்ளவன். அதனால் தன் சகாக்களின் வெறுப்புக்கு ஆளானான். நண்பர்களாக நடத்து நயவஞ்சகத் திட்டத்துள் இவனை மாட்டிவிட்டார்கள். ஜேர்மானிய-பிரான்சு எல்லையில் கனத்தில் இவன்பெற்ற வெற்றிகள் கூட களங்கப்படுத்தப்பட்டன. மறைக்கப்பட்டன. இவனது, மேல் அதிகாரிகட்கு இவன் பற்றிய தவறான தகவல்கள் தரப்பட்டன. ஆவணங்களாகவும் ஆக்கப்பட்டன. சாட்சிகள் சோடிக்கப்பட்டனர். இறுதியில் இவன்மேல் இன்னொரு பழி எழுந்தது. அது, ஜேர்மனிக்கு பிரான்ஸின் இராணுவ இரகசியங்களை வெளிப்படுத்தினான் என்பது. இவனை விசாரிக்க இராணுவ நீதிமன்றம் உருவானது. இவனுடன் கூடவே பணியாற்றிய, லெப்டினெண்ட் ஜேர்ச் பிக்குயாட், பேடினன்ட் வல்சர் என இவனுடைய சகாக்களே சாட்சியவாகி இவனுக்கு எதிராக நின்றார்கள். எதிரான சாட்சியங்கள் பலமாகிவிட்டன. நீதிமன்றின் தலைவ

னாக இருந்தவன் மேஜர் ஹென்றி. ஏற்கனவே டிரைபஸ்கடன் முரண்பட்டிருந்தவன். எனவே குற்றவாளிகளே நீதிபதிகளானால் நிரபராதிக் கு நீதி கிடைக்குமா என்ன, டிரைபஸ் தண்டனை பெற்றான். அது ஆயுட்கால தீவாந்திர தீட்சை. பிரன்சுக் கயானா (ஆபிரிக்காவில் உள்ளது)வில் உள்ள 'டெவில்ஸ்' என்ற தீவுதான் இவன் அடைக்கப்பட்ட இடம்.

இது நடந்த சில நாட்களின் பின் பிரான்சு சென்ட்சபையில் சென்ட்டர் ஆகஸ்ட் செரூர் என்பவர் "டிரைபஸ் நிரபராதியானவன் - அவன் தவறான தீர்ப்பினால் தண்டனை பெற்றிருக்கிறான்" என வாதாடினார். தீர்ப்பு மீளாய்வுக்காக எடுக்கப்பட வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொண்டார். அந்த நேரத்தில் சில குற்றங்களில் மாட்டிக்கொண்ட கேணல் ஜோர்சு பிக்கு யாட்டின் போலித்தனங்கள் வெளிவந்திருந்தன. டிரைபஸ் வழக்கில் அவனது சாட்சியங்கள் பொய்யானவை என்றும் தெரியவந்தன. அவன் 60 நாட்கள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டான் எனினும் டிரைபஸ் என்ற நிரபராதியின் நிலையில் மாற்றமேற்படவில்லை.

தீவாந்திரதீட்சையில் தன்னை இழந்த சோகத்தில் ஆழ்ந்தான் டிரைபஸ். தன் இதயம் சுமக்கும் உண்மைகளை எவரிடமாவது சொல்லிவிடவேண்டும் என எண்ணம் எழுந்தது. தான் இறந்தபின்பாவது இந்த உலகம் தன்னை நிரபராதி என ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும் என ஆசைப்பட்டான். பல இரவுகள் அவன் நினைவுகள் எங்கெல்லாமோ சிறகடித்தன. அந்த நினைவுகளினூடே ஒரு உருவம் அவன் மனதுள் நிழலாடியது. அந்த உருவம் தெரிந்ததும் சற்று ஆறுதலானான் - அமைதியானான். அந்த உருவின் சொந்தக்காரர் எழுத்தாளர் 'எமிலி ஜோலா' வீரியமும் வினைத்திறனும் மிக்கப் படைப்பாளி. எதிர்ப்புகளிடையே எதிர்நீச்சல டிக்கிறவர். 1840 ஏப்ரல் 02 உதித்து, 1902 செப்டம்பர் 29 வரை வாழ்ந்தவர். சிறந்த நாவல் ஆசிரியர், பத்திரிகை எழுத்தாளர், அரசியல் விமர்சகர். சிறுகதை, கட்டுரை என அவர் தொடாத துறைகளில்லை. 1867ல் வெளியான அவரது புரட்சிப் படைப்பான (ணாணா) என்ற 'திரேசா ரசுன்' உலகளாவிய வரவேற்பைப் பெற்றிருந்தது. ஒரு விபச்சாரியின் வாழ்வின் அவலங்களை (அது யதார்த்தமான வாழ்வின் வேதனை) அவர் வெளிக்கொணர்ந்த விதம் அற்புதமானது என்கிறார்கள்.

மனதுள் ஆழ்ந்து அமிழ்ந்திருந்த உண்மைகளையும், உணர்வுகளையும் வடித்து 'எமிலிஜோலா' அவர்களுக்கு ஒரு நீண்ட மடல் வரைந்தான் டிரைபஸ். அதன் முடிவில் இந்த மடல் உங்கள் கரங்களில் கிடைத்தால் "என்னை நம்பும் ஒரு இதயமாவது இந்த உலகத்தில் இருக்கிறது என் நம்பிக்கையுடன் என் இறுதி மூச்சை இழப்பேன்" என எழுதியிருந்தான். மடல் கரமெட்டியபோது எமிலிஜோலா பிரான்சு அரசுடன் ஏற்கனவே மோதிக் கொண்டிருந்தார். பிரான்சு இராணுவத்தின் செயற்பாடுகளை இடைக்கிடை அவர் விமர்சித்துக் கொண்டிருந்த காலமது. அந்த மடலின் ஒவ்வொரு வார்த்தைகளும் அவருடன் பேசின. அதில் ஆழ்ந்து போனவர் அவரைப் பார்க்க விரும்பினார். நீண்டநாட்கள் போராட்டத்தின் முடிவில் சில நிமிடங்கள் சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்பட்டது. அந்த நிமிடங்கள் டிரைபஸ் வாழ்வின் பொற்காலங்கள்.

அதன் பின்னான நாட்களில் குறிப்பாக 1898 ஜனவரி 13 அவரது பேணாமுனைகள் 'டி.ரெபஸ்' பற்றிய தீர்ப்புக்களைப் பற்றி எழுதத் தொடங்கின; அல்ல பேசத் தொடங்கின. பத்திரிகைகளின் முன்பக்கத்தை அவை ஆக்கிரமிக்கத் தொடங்கின. புரட்சிப் புயலாக அவை எழுந்து வீசின. மக்களால் ஆவலுடன் எதிர்கொள்ளவும்பட்டன. வழங்கப்பட்ட தீர்ப்பு மறுபரிசீலனைக்காக்கப்படவேண்டும். நீதி வழங்கப்பட வேண்டும் என்று ஆர்ப்பாட்டமாகவும் உருமாறத் தொடங்கின. இந்த நேரத்தை எமலிஜோலா தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தினார். அவர் எழுத்துக்களின் வீச்சுக்களை விரிவுபடுத்தினார். விரைவாக்கினார். மக்களின் ஆத்திரம் கண்டு அரசு இறங்கி வந்தது. டிரைபஸ்ஸின் ஆயுள் தண்டனையைக் குறைத்து வெளியிட்டது. இந்த நேரத்தில் முன்பு இவனது வழக்கை விசாரித்துத் தீர்ப்பு எழுதிய மேஜர் ஹென்றி, டிரைபஸ் நிரபராதி என்பதைத் தானும் உணர்வதாகக் கூறினார்.

இந்த முதல் வெற்றி எமலிஜோலாவின் போணாமுனையை மீண்டும் முனைப்பாக்கியது. சட்டத்தின் தவறுகளையும், தீர்ப்புக்களையும் இப்போ அவர் தயக்கமின்றி சாடத் தொடங்கினார். நீதித்துறையை அகமதித்தார் என அவரும் தேசத்துரோகக் குற்றச்சாட்டுக்கு ஆளானார். நாடுகடத்தலுக்கும் உள்ளானார். அல்லது அவர் ஜெயிலுக்குப் போயாக வேண்டும். 1898 யூலை 19, 'ஜோலா' லண்டனில் விக்ரோறியா மாநிலத்தில் வந்திறங்கினார். எனினும், லண்டன் நிம்மதி தரவில்லை. போராட்டங்களிலிருந்து அவர் ஒதுங்கிவிடவில்லை. பொய்களை எதிர்ப்பதிலும் தயங்கவில்லை. ஆஸ்திரிய நாட்டின் குடிமகனாக இருந்துகொண்டு அவரது எழுத்துக்கள் பிரான்சிய அரசையும், நீதித்துறையையும் நிமிர்ந்து நின்று கூர்மையுடன் தாக்கத் தொடங்கின. பிரான்சில் ஊர்வலங்கள், ஆர்ப்பாட்டங்கள் என வன்முறைகள் வளரத் தொடங்கின. எழுச்சிபெற்ற மக்கள் டிரைபஸ் குற்றமற்றவன் அவனை விடுதலை செய்! உண்மையை மறைக்காதே! துரோகிகளைத் தூக்கிவிடு! என கோசங்களாகவும், வாசகங்களாகவும் வெளிக் கொணர்ந்தனர். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் பிரான்சில் புத்திஜீவிகள் அரசுக்கு நெருக்கடி தர ஆரம்பித்தனர். தவிர்க்கமுடியாத நிலையில் அரசு ஒரு விசேட நீதிமன்றை நிறுவியது. நிலைமையையும் ஓரளவு தணிவுக்குக் கொண்டுவந்தது.

டி.ரெபஸ் பற்றிய நீதி விசாரணை மீண்டும் ஆரம்பமானது. மக்கள் விழிப்புடன் அவ தானிக்க ஆரம்பித்தனர். நீதிமன்றில் நேரில் வந்து வாதாட அல்லது சாட்சியமளிக்க 'ஜோலா' விரும்பினார். பிரான்சின் குடியியல் சட்டம் அவரை அனுமதிக்க மறுத்தது. எனினும் அவரது வாதங்களே அடிநாதமாக நீதிமன்றில் நின்றன. அவரது எழுத்துக்கள் ஆவணங்களாக மாறின. சட்டத்தின் இடை வெளிகளினூடே எமலிஜோலாவின் எழுத்துக்கள் புகுந்து பொய்மைகளைப் புறந்தள்ளின. காழ்ப்புக்களைக் கலங்கடித்தன. விவாதங்கள் பல நாட்கள் நீண்டுபோயின - நீட்டப்பட்டன. நீதியின் எல்லை நீண்டுபோயினும் நியாயம் வென்றது. டிரைபஸ் விடுவிக்கப்பட்டான். இழந்த பதவியையும் பெற்றான். துரோகிகள் இனங்காணப்பட்டனர். துணிவுடன் ஆயரது தொடர்ந்து பேராடிய போணாமுனையின் வீரியம் வெற்றிபெற்றது.

எண்ணிலடங்கா இனிய கனவுகளுள் மதிக்கத்தான் டிரைபஸ் தனக்கு மறுவாழ்வு தந்த மனித தெய்வத்தைக் காண புறந்துவந்தான். கனவுகளுடன் வந்தவரைக் கதறவைத்தது

கல்லறை. எமிலிஜோலா இவ்வுலகைவிட்டு நீங்கியிருந்தார். தனது வாழ்வினை முடித்துக் கொண்ட பின்பும் இறவாத தன் எழுத்துக்களால் டிரைபஸ் என்ற அந்தக் குற்றமற்றவனுக்கு விடுதலை வாங்கித் தந்திருந்த வள்ளல் அவர். எழுத்துக்கு எதையும் மாற்றும் வல்லமை உண்டு என்பதை மக்களுக்கு உணர்த்தியவர் எமிலி ஜோலா. 62 ஆண்டுகள் உண்மைகளுக்காகப் போராடியவர். 1902 செப்டம்பர் 29ல் தன்னை மறைத்துக்கொண்டு ஓய்வுபெற்றார். இவரது மரணம் ஒரு சர்ச்சையை உண்டாக்கியது. *Carbon Monoxide* என்ற நஞ்சின் மூலம் இவர் கொல்லப்பட்டார் என ஒரு செய்தி உண்டு. ஆறு வருடங்களின் பின் இவரது உடல் தோண்டி எடுக்கப்பட்டு 1908 யூன் 4 இல் விக்டர் கியூகோ, அலெக்சாண்டர் டுமாஸ் ஆகியோரின் கல்லறைக்கு அருகே 'பந்தியோன்' என்ற இடத்தில் அடக்கம் செய்து கௌரவிக்கப்பட்டது.

“ஒரு காரியத்தை இடைவிடாது முயற்சித்து நிறைவேற்றும் திறனை ‘ஆள்வினையுடைமை’ என அறிவறுத்துகிறது வள்ளுவம். தடை பல வந்தபோதும் மனம் தளராது, தடுத்து நிற்கும் ஊழிற்கும் தான் கீழ்ப்பணியாது எடுத்த காரியத்தில் கரும் உழைப்பை மேற்கொள்பவர், அங்ஙனம் தடுக்கும் ஊழையும் புறமுதுகு காட்டி ஓடச் செய்து வெல்வர்” என குறள் எழுத்தாளரான எமிலிஜோலாவை இனங்காட்டுகிறது. இதோ வரிகள் :

“ஊழையு முப்பக்கங் காண்ப ருலைவீன்றத்
தாழா துளும்று பவர்”

(‘ஆள்வினையுடைமை’ - குறள் 620)

வரவு | “படிகள்” - இருமாத இலக்கிய இதழ்
யூன் 2010 - கிதழ் 25

ஆசிரியர் : எஸ்.வளீம் அகர்ம்

தொடர்பு :

“Padihal Publication”

No.519/G/16, Jayanthi Mw,

Anuradhapura # 50000

Sri Lanka.

+94 713485060, +94 71 8423459

padihal@yahoo.com

www.padikal.blogspot.com

விலை : 30/-

செங்கதிரோன் எழுதும்

மருத்துவப் பெண்ணைப் பெத்தா
மகிழ்ச்சியோ டிருத்திப் பாயில்
பருத்தியில் நல்ல சேலை
பணமும்தான் கொண்டு வைக்க
குருத்தோலை போலும் கன்னிக்
குலையின்ற தென்னையாக
உருத்தோற்றம் உடைய அன்னம்
உவப்புடன் எடுத்தே ஈந்தாள்.

கட்டாடி காத்தான் 'பாபர்'
கணபதிக் கென்று செல்லன்
பட்டுப்போல் வேட்டி 'சேட்டு'
பரிசோடு பணமும் தந்து
மட்டிலா மகிழ்ச்சி கொள்ள
மறைவிலே கண்ணைக் காட்டி
'எட்டுறாம்' போத்த லொன்றை
எடுத்தங்கே வைத்தான் சாமி!

காலையில் இருந்தே சாமி
கணக்காகப் போட்டுக் கொண்டான்.
வேலைக்கு ஆள்தான்; கந்தர்
விருந்துக்குப் பொறுப்பாய் விட்டார்.
சாலையில் போனோ ரெல்லாம்
சாமியைப் பார்த்து வேலி
ஓலைக்கு மேலால் எட்டி
"உன்பாடு ஓகோ" என்றார்.

மழலையின் கழுத்தில் தங்க
 மாலையைப் போட்டான் செல்லன்;
 அழகரும் கனகம்மாவும்
 ஆளுக்கோர் காப்புக் கூட்டம்.
 புளகாங் கிதத்தில் கந்தர்
 பூணாரம் அள்ளிப் போட
 வழமைபோல் சுற்றத்தார்கள்
 வசதிபோல் பரிசு தந்தார்.

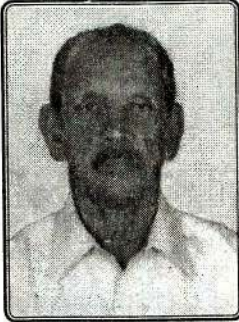
விருந்துக்கு முன்னர் செல்லன்
 வீட்டிற்கு வந்தோர்க் கெல்லாம்
 'மருந்து'கள் தந்தான் பிள்ளை
 மருங்கையின் பேரில். ஆண்கள்
 அருந்தினர் அளவாய்ப் பின்னர்
 அனைவரும் அமுதம் உண்டு
 “விருந்தென்றால் விருந்து. மாரி
 விளைச்சல் போல்” - வியந்து மீண்டார்.

விளைச்சலால் வீடு பொங்கும்!
விருந்தினால் உறவு தங்கும்!
களிப்புற மக்கள் மண்ணில்
கருமங்கள் ஆற்றி என்றும்
செழிப்புறச் சேர்ந்து வாழ்வார்!
சேமமே எங்கும் தங்கும்!
விளைச்சலை வேண்டி என்றும்
வேளாண்மை செய்கு வாழ்வோம்!

■ **‘வேளாண்மை’க் காவியத்தின் தொடர்ச்சி**
‘விளைச்சல்’ காவியம் முற்றிற்று.

எனக்குப் பிடித்த என் கதை

ஈழத்து முத்த சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் தங்களுக்குப் பிடித்த தாங்கள் எழுதிய கதைகளை இங்கே தருகிறார்கள்.

முத்த எழுத்தாளர் கே.ஆர்.டேவிட் (கற்கர் நாயப் டேவிட்) அவர்கள் யாழ்ப்பாணம் சாவகச்சேரி மட்டுவில் வடக்கு கிராமத்தில் 07.07.1945 இல் பிறந்தார். 1971 இல் ஆசிரிய நியமனம் பெற்று நுவரெலியா மாவட்டத்திலும், 1975-1986 காலப் பகுதியில் திருகோணமலை மாவட்டத்திலும் கடமையாற்றி மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் வந்து, பின் பதவியில் படிப்படியாக உயர்ந்து 1999 இலிருந்து 2004 வரை தான் பிறந்த சாவகச்சேரி பிரிவுக்குட்பட்ட வலயக் கல்வி அலுவலகத்தில் உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளராகக் கடமையாற்றி ஓய்வு பெற்றார். 1966 இல் சுதந்திரனில் வெளிவந்த 'புகலிடம்' இவரது முதற் சிறுகதை. பிற மாவட்டங்களிலிருந்து மலையகத்திற்கு வந்து மலையக மக்களோடு வாழ்ந்து மலையக இலக்கியம் படைத்தவர்கள் வரிசையில் கே.ஆர்.டேவிட் அவர்களுக்கும் இடமுண்டு.

'வரலாறு அவளைத் தோற்றுவிட்டது' (நாவல்-1976, வீரகேசரி பிரசுரம்); 'பாலவனப் பயணிகள்' (குறுநாவல் - 1989, மிரா பிரசுரம்); 'வெள்ளையடிக்கப்பட்ட கல்லறைகள்' (குறுநாவல்-1991, மிரா பிரசுரம்); 'ஆறுகள் பின்னோக்கிப் பாய்வதில்லை' (குறுநாவல் - முரசொலி பதிப்பகம்); 'ஒருபிடிமணி' (சிறுகதைத் தொகுப்பு-1994) என்பன இவரது நூல்களாகும். 1960களுக்குப் பின்னர் உள்ள காலகட்டத்தில் இலங்கையில் உருவான எழுத்தாளர்களுள் பொதுவுடமை சார்ந்த இலக்கிய வாதிகளுள் டேவிட் முதன்மையானவர். தான் எழுதியவற்றுள் தனக்குப் பிடித்த சிறுகதையாக 'சீர்த்திரன்' (1980 - ஆனி) சஞ்சிகையில் பிரசுரமாகி, 'தகவம்' தெரிவுக்குள்ளான 'சமுதாயச் சூருக்கங்கள்' எனும் இக்கதையைத் தருகிறார்.

நான் ஆசிரியனாகிப் பத்து வருடங்கள். இந்தப் பத்து வருடங்களும் 'வெளி மாவட்டச் சேவை' என்ற சட்டத்தோடு 'வாரோட்டம்' நடாத்தி எப்படியோ சட்டத்தை வென்று, சொந்த ஊர் பாடசாலையொன்றைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு இருந்து விட்டேன்.

இந்த வருடம்.....

எனது அரசியல் தீர்க்கதரிசனம் பிழைத்ததால், இம்முறை எனக்கு ஏற்பட்ட இடமாற்றத்தை ரத்துச்செய்ய முடியாமற் போய்விட்டது.

இம்முறை நடந்த தேர்தலில் நான் ஆதரவு காட்டிய வேட்பாளரால் தேசியப் பேரவைக் கதிரையில் குந்த முடியாமற் போய்விட்டதால்.... அதன் பிரதிபலிப்பு...?

இடமாற்றப் பட்டியலில் எனது பெயர் தான் முதலாவது. அதிலும் கஷ்டப் பிரதேசமான மூதூரில் ஒரு பாடசாலை.

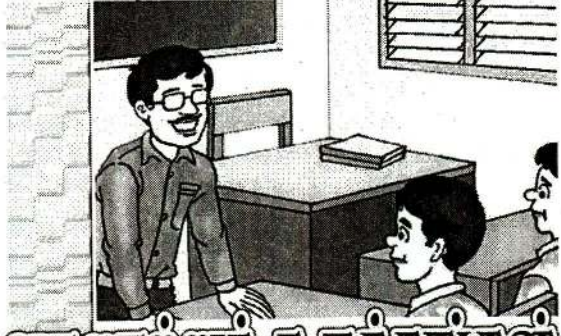
தேசியப் பேரவைக் கதிரையில் குந்தியிருக்கும் எனது எதிரியின் கால்களைப் பிடிக்கக் கூடாது என்ற மன வைராக்கியத்தோடு 'வெற்றிகரமாகத் தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு, மூதூர் பாடசாலைக்கு வந்துவிட்டேன்.

மார்கழிமாத விடுமுறையின் பின் இன்றுதான் பாடசாலைகள் ஆரம்பம்.

மூதூர் பாடசாலை-

அதிபரின் காரியாலயத்தில் அமர்ந்திருக்கிறேன்.

திருகோணமலையில்ருந்து கிட்டத்தட்ட ஒன்றரை மணித்தியாலங்கள் கடலில் பிரயாணம் செய்ய வேண்டும். பிரயாணம் செய்த அந்த 'அவதியுணர்வுகள்' எனது இதயத்தில் இன்னமும் பூரணமாக மரித்துப் போய்விடவில்லை.

வரலாற்றுச் சூருக்கங்கள்

கே.ஆர்.டேவீ

உத்தியோகம் புறவுலட்சணம். இந்த அவதிகளுக்காக அந்த லட்சணத்தை விட்டுவிட முடியுமா?

இப்பாடசாலையில் படிக்கின்ற ஆசிரியர்களை அதிபர் எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கின்றார்.

அதிபர் -

அவர் பெயர் கனகசிங்கம்.

இவரது பெயரை அடிக்கடி பத்திரிகையிலே பார்த்த நினைப்பு எனக்குண்டு. ஏனென்றால் இவர் ஒரு கவிஞன்.

கறுத்தவர்; மிக மெல்லியவர்; சுருண்ட கேசம், கண்ணாடி. நிலத்தில் விழுந்து பந்து துடிப்பதைப் போன்ற கறுகறுப்பு.

சம்பிரதாய பூர்வமாகவும், மனிதாபிமானமாகவும் அதிபரிக்கும் எனக்கும் இடையில் சிறு சம்பாஷணை நடந்து முடிகின்றது.

"மாஸ்டர், உங்களை ஜந்தாம் வகுப்புப் பொறுப்பாசிரியராகப் போட்டிருக்கிறேன். பிறகு பார்த்துச் செய்வம்..." அதிபரின் வேண்டுகோள் கலந்த கட்டளையை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன்.

"ஏதாவது தேவையெண்டால் சொல்லுங்கோ..." அதிபர் என்னைடம் கூறுகிறார்.

“சேர்...”

“சொல்லுங்கோ...”

“நான் நாளைக்கு ஊருக்குப் போகலா
மெண்டு நிகைக்கிறேன்...”

“என்ன மாஸ்டர் இப்பதானே வந்த
னீங்கள்...”

“உண்மைதான். என்ரை புள்ளைய
களைப் பிரிச்சிருந்து எனக்குப் பழக்கமில்லை.
அதாவை ஊருக்குப் போய்க் குடும்பத்தைக்
கூட்டிவரப்போறன்”.

“சரி... போட்டு வாருங்கோ”

“சேர்...”

“சொல்லுங்கோ...”

“இரண்டு மணிக்கு திருகோணமலையி
லிருந்து யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஒரு பஸ் இருக்கு.
நான் இஞ்சையிருந்து பதினொரு மணிக்குப்
புறப்பட்டால்தான் அந்த பஸ்ஸிலை போகக்
கூடியதாக இருக்கும்”

“சரி மாஸ்டர்... நீங்கள் பதினொரு
மணிக்குப் போங்கோ...” அதிபர் பெருமனதோடு
எனது வேண்டுகோளை ஏற்று அனுமதியளிக்
கின்றார்.

எனக்குப் பெரும் மனத்திருப்தி.

இப்போது ஒன்பது மணி. இன்னும்
இரண்டு மணித்தியாலங்களைக் கடத்தல்
வேண்டும். ஆனால் இனியும் அதிபரின் காரியா
லயத்தில் அமர்ந்திருப்பது முறையல்ல.

“சேர் நான் வகுப்புக்குப் போகட்டா?”

“நல்லது. போங்கோ”

நான் ஐந்தாம் வகுப்பைத் தேடி
நடக்கின்றேன். ஐந்தாம் வகுப்பு -

“வணக்கம் சேர்”

“வணக்கம்” - மாணவர்களும் அமர்
கின்றனர். நானும் அமர்கிறேன்.

கிட்டத்தட்ட முப்ப மாணவர்களிருக்கும்.
புதிதாக வந்த என்னைச் சகலரும் ஆவலோடு
பார்க்கின்றனர்.

“நாளைய சமுதாயத்தை நிர்ணயிப்பவர்
கள்” பத்து வருடங்களாக ஒரே பாடசாலையில்
இருந்து பார்த்துப் புளித்துப் போன முகங்களை
விட்டு, புதிய முகங்களைப் பார்த்ததாலோ, என்
னவோ என்னையறியாமல் இப்படியொரு என்
ணம் எனது மனதிலே தோன்றி மறைகின்றது.
“என்னுடைய பெயர் விபுணசேகரம். இனி
மேல் நான்தான் உங்களுக்கு வகுப்பு மாஸ்டர்”.
நான் என்னைப் பற்றிய அறிமுகத்தைச் சுருக்க
மாக முடிக்கிறேன்.

“சரி; நான் என்னுடைய பெயரைச்
சொல்லிட்டேன். இனி, நீங்கள் ஒவ்வொருவ
ராய் உங்கடை பெயர்களைச் சொல்லுங்கோ”.

“சிவமுள்ளிதான், தெய்வேந்திரன், கபில
நாதன், செந்தூரன்...” இப்படியே ஆண்களும்
பெண்களும் தங்கள் பெயரைக் கூறுகின்றனர்.

“இந்த வகுப்பு மொனிறற்றர் ஆர்?” நான்
கேட்கிறேன்.

“சேர், என்னும் மொனிறற்றரைத் தெரிய
வில்லை” அவள் வானிசீர் கூறுகின்றாள்.

“அப்ப ஒரு மொனிறற்றரைத் தெரிவு
செய்வம்”.

பதினொரு மணிவரை இப்படியே நேரத்
தைக் கடத்திவிட முனைகின்றேன்.

ஆசிரியருக்கு இலட்சணங்களில் இது
வும் ஒன்றோ, என்னவோ! நேரத்தைப் போக்
காட்டுகின்ற தந்திரக்குணம் என்னிடம் நிறைய
வுண்டு.

“சரியுங்க சேர். மொனிறற்றர் தெரிவாம்”
மாணவர்களும் தயாராகின்றனர்.

இந்த வகுப்பில் யார் கெட்டிக்காரன்?”

“கபிலநாதன் சேர்”

“கபிலநாதன் எழுப்புங்கோ” நான்
கபிலநாதனைத் தேடுகிறேன்.

கபிலநாதன் எழுந்து நிற்கின்றான்.

கறுத்து மெலிந்த, கட்டைத் தோற்றம்.

சொந்த நிறத்தை இழந்து வெளிறிய ஒரு

டெர்லின்சேட்; அதிலும் பல பொத்தல்கள். ஒரு சிறிய களிசான். சிறுபிள்ளைகள் போல் இன்னமும் முன்னோக்கி வளர்ந்திருக்கும் தலைமயிர்.

சோக்குக் கட்டியில் தொட்டந் தொட்டமாகக் கறுப்பு மை ஊறியிருப்பது போல், அவனது தோற்றத்தில் தொட்டந்தொட்டமாக வறுமைப் பிரதிபலிப்புகள் தெரிகின்றன.

எனது மனம் அவனுக்காகப் பரிதாப்படுகின்றது.

“கபிலநாதனை மொனிறறாக்குவம்”

“ஓம் சேர்” அநேகமானவர்கள் எனது பிரேரணையை ஆமோதிக்கின்றனர்.

இடையில் -

புதியதொரு பிரேரணை வெடிக்கின்றது.

“சேர் செந்தூரனை மொனிறறாக்குவம்” அவன் விநாயகமூர்த்தி கூறுகின்றான்.

சின்னஞ் சிறிகளிடம் ஏற்பட்டுள்ள போட்டி. நான் மௌனமாக இருக்கிறேன்.

“சேர்... உவன் விநாயகமூர்த்தி செந்தூரனிடையே வாங்கித் தின்னிறவன் சேர். அதாவது தான்... உவன் செந்தூரனைத் தெரிவு செய்யிறான்...” வாணிசிரீ கூறுகின்றான்.

“நக்குண்டார் நாவிறந்தார்”. அந்த உணர்வா? அந்தப் பெரிய உணர்வு இந்தச் சின்னஞ் சிறிகளுக்கு வருமா?

எனக்குள் ஒரு உணர்வுக்குமிழ் வெடிக்கின்றது.

நாக்கு நனைத்ததற்காக நாக்குப் புரட்டுகின்ற தப்பிலித்தனம். விநாயகமூர்த்திக்கு ஏற்படுமா?

எனது மனம் ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கின்றது.

“சேர். நான் மொனிறறாய் இருக்கிறேன்”

அந்தச் செந்தூரன் எழுந்து நின்றான்.

செந்தூரன் -

புத்தம்புதிய சோக்குக்கட்டியின் அழகு. மதாளிப்பு. மொனிறறர், ஒரு பதவி.

இவன் செந்தூரன். இவனுக்கு பதவி ஆகையா?

உலகம் புரியாத வயது. அப்படிப்பட்டவனுடைய செயலுக்கு நான் அர்த்தம் கற்பிக்கலாமா? இது சிறுபிள்ளைத்தனம்.

நிச்சயமாகப் பதவி ஆகையல்ல;

“அப்ப ஆரை மொனிறறாக்குவம்?”

நான் பிரச்சினையைப் பொதுவாக வைக்கிறேன்.

“சேர், கபிலநாதன்தான் கெட்டிக்காரன்.

அவன்தான் மொனிறறர்”

“சேர், செந்தூரன் வெறும் மொக்கன்.

அவனை மொனிறறாக்க வேண்டாம்”

“கபிலநாதன் கெட்டிக்காரன்; செந்தூரன் மொக்கன். கபிலநாதன்தான் மொனிறறர்! செந்தூரன் வேண்டாம்!”

வகுப்பில் பெரும் கலவரம். பெரும்பான்மையான மாணவர்கள் கபிலநாதனை ஆதரிக்கின்றனர்.

வகுப்பில் ஏற்பட்ட போட்டி மனப்பான்மையை ஆசிரிய அதிகாரத்தைப் பாவித்து அடக்கிவிட நான் விரும்பவில்லை. அப்படியென்றால் முடிவு? யார் மொனிறறர்??

ஒரு தேர்தல்.

மொனிறறர் பதவிக்கான தேர்தல்!

இவர்கள் இந்த மாணவர்கள் நாளைய மனிதர்கள்! நாளைய சமுதாயத்தில் இவர்கள் பங்குபற்றப்போகும் நிஜமான தேர்தலுக்கு இன்று ஒத்திகை நடத்தப் போகிறோமா? எனது மனம் கூசுகின்றது!

ஏன்?

தேர்தல் சாக்கடையை மிட்டுமுறித்துப் பலதடவை குடித்த அலுபவம் எனக்குண்டு!

இந்தச் சமுதாயத்தில் வாழ்ந்து பழக்கப்பட்ட உணர்வு. உலகம் புரியாத இந்தச் சிறிகளின் செயல்களுக்கு மிகப் பெரும் அர்த்தங்க

னைக் கற்பித்து, நானே எனக்குள் அவதிப்படுகிறேன்.

"சரி போட்டி வைப்பம்" - நான் கூறுகிறேன்.

"என்ன போட்டி சேர்?"

"முதலிலை கபிலநாதனை விரும்புறவை உங்கடை வலது கையை உயர்த்துங்கோ. ஆருக்குக் கூடவோ அவன்தான் மொனிறற்றர்".

"சரி சேர்"

"கபிலநாதனை மொனிறற்றராக்க விரும்புறவை உங்களை வலது கையை உயர்த்துங்கோ" - நான் கூறுகிறேன்.

தொண்ணூறு வீதமான கைகள் உயருகின்றன. கபிலநாதன் மொனிறற்றர் என்பதை எனது மனம் தீர்மானித்துக் கொள்கிறது.

"சேர் உங்களைப் பிறித்சிப்பல் வரட்டாம்" பெரிய வகுப்பு மாணவன் ஒருவன் வந்து கூறிவிட்டுப் போகின்றான். போட்டியை நிறுத்தி விட்டு நான் அதிபரின் காரியாலத்தை நோக்கி விரைகின்றேன்.

அதிபரோடு கதைத்த நான் பதினொரு மணிக்குப் புறப்பட்டு விடுகிறேன். திரும்பவும் வகுப்புக்குப் போகமுடியவில்லை.

ஒரு கிறமை லீவின் பின் பாடசாலைக்குத் திரும்பவும் வந்து ஆந்தாம் வகுப்பிற்கு வருகிறேன்.

"சேர் மொனிறற்றர் தெரிவம்" நான் மறந்து போய் விட்டேன். மாணவர்கள் மறக்கவில்லை. ஒரு கிறமைக்கு முன் இந்த வகுப்பில் நடாத்தப்பட்ட மொனிறற்றர் தெரிவு சுப்பந்தமொன நிகழ்ச்சிகளை எனக்குள் இரைமீட்டுபுச் செய்கிறேன்.

கபிலநாதன்... செந்தூரன்...

கபிலநாதனுக்காகத் தொண்ணூறு வீதமான கரங்கள். கபிலநாதன் தான் மொனிறற்றர்.

"கபிலநாதனை மொனிறற்றராக்க விரும்புறவை வலது கையை உயர்த்துங்கோ" - நான் முதலிலிருந்து போட்டியை ஆரம்பிக்கிறேன்.

என்னையே என்னால் நம்பமுடியவில்லை! இப்படியும் நடக்குமா?

என்ன கொடுமை!

கபிலநாதனுக்காக ஒரு கைகூட உயர்த்தப்படவில்லை.

"சரி, செந்தூரனை மொனிறற்றராக்க விரும்புறவை உங்கடை வலது கையை உயர்த்துங்கோ" என்னை நான் சமாளித்துக் கொண்டு போட்டியைத் தொடர்கிறேன்.

போட்டியில் வாக்காளராக நின்றவர்கள் செந்தூரனை ஆதரித்துத் தங்கள் கைகளை உயர்த்துகின்றனர்.

கபிலநாதன் தலைகுனிந்து நிற்கிறான். செந்தூரன் தலைநிமிர்ந்து நிற்கிறான். இந்த மாற்றத்துக்குரிய காரணம்....?

சென்ற ஒரு கிறமைக்குள் நடந்ததென்ன?

என்னாலே புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை! கபிலநாதன் எப்படித் தகுதியை இழந்தான்?

செந்தூரன் எப்படித் தகுதியைப் பெற்றான்? புரியாத புதிர்.

போட்டி முடிவுப்படி செந்தூரனை மொனிறற்றராக்குகின்றேன்.

எவருக்குமே கையுயர்த்தாமல் இருந்த அந்த ஒரேயொரு மாணவன்... அவன் பெயர் பவதாரணன். அவன்தான் எனது புதிய விரியவைக்கும் கருவியென்பதை நான் உணர்ந்து கொள்கிறேன்.

அவனை விசாரிக்க நேரத்தை எதிர்பார்த்திருக்கிறேன். பாடங்கள் நடக்கின்றன. இடைவேளை வருகின்றது. இதுதான் சரியான நேரம். நான் பவதாரணனைத் தனிமையில் அழைக்கின்றேன்.

"பவன்"

"சேர்..."

"நீங்கள் ஏன் ஒருதருக்கும் கை உயர்த்தவில்லை?"

“எனக்கு விருப்பமில்லை சேர்”

“ஏன்?”

“பொய் சொன்னால் களவு செய்தால், கடவுள் புழுக்கிடங்கிலை போடுவரெண்டு வில்லி ரீச்சர் சொன்னவ”.

“இதிலை என்ன களவு, பொய்”

“உண்மையில் கபிலநாதன் தானே சேர் கெட்டிக்காரன்?”

“ஓம்”

“பிறகென் சேர் செந்தூரனுக்காக எல்லாரும் கை உயர்த்தினவை?”

“ஏன்?”

“போனகிறமை முழுக்க செந்தூரன் எல்லாருக்கும் ஊஸ்பழமும், கச்சானும், ரொபியும் வாங்கிக் குடுத்தவன் சேர்”

“ஏன்”

“நனக்குக் கையை உயர்த்தச் சொல்லி அதுதான் சேர். எல்லோரும் அவனிட்டை வாங்

கித் திண்டுபோட்டு அதுக்காகக் கையை உயர்த்தினவை. இது பொய்தானே சேர்?”

தேர்தல் தர்மம். அதைத்தான் பவன் என்னிடம் கேட்கின்றான். பவன் புரிந்துகொண்டது தேர்தல் தர்மமென்றால் செந்தூரன் புரிந்து கொண்டது...? தேர்தல் தந்திரமா?

பவனுக்கு தர்மத்தைக் கற்பித்தது வில்லி ரீச்சர். செந்தூரனுக்கு தந்திரத்தைக் கற்பித்தது...?..? மணவாசனையா? இன்று - ஊஸ்பழம்... கச்சான்... ரொபி மொனிறுறர் பதவி. நாளை -

சாராயம்!... இறைச்சி!... பணம்!..., !...? இந்த மாணவர்கள். நாளை விரியப்போகும் சமுதாயச் சுருக்கங்கள்! நாளை சமுதாயத்தை நான் இன்றே இங்கே காண்கிறேன்! ■

௨

L

id

கழுதையும் பட்டாம்பூச்சியும் உலாப் போயின. மைதானத்தில் குழந்தைகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். ‘இந்த இடத்தில் நான் இசைக் கச்சேரி வைப்பேன். இங்கே எனக்கு வரவேற்பிருக்கும்...’ என்றது கழுதை. அது பாடத் தொடங்கியது. என்ன கொடுமை... கழுதைக் கச்சேரி - கல்வீச்சு கலாட்டா என்று ஆயிற்று. அடிபட்ட கழுதையும் பட்டாம்பூச்சியும் ஊரின் எல்லையில் சாய்ந்து கிடந்த ஒரு குச்சி வேலியின் அருகில் வந்து சேர்ந்தன.

கழுதைக்கு ஒரே கொண்டாட்டம். ஓணான்கள் வரிசையாக அங்கே வேலியில் உட்கார்ந்து தலையை ஆட்டிக்கொண்டிருந்தன. கழுதை மகிழ்ச்சியோடு பாடத் தொடங்கியது. என்ன ஆச்சரியம்! தலையை ஆட்டி எல்லோரும் கச்சேரியை ரசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வியப்போடு அசைவற்று நின்ற பட்டாம்பூச்சியைப் பார்த்து ஒரு வண்டு ‘ஒன்றும் வியப்படையாதே... இங்கே அப்படித்தான்’ என்று கூறியது. சுருக்கமாக அது சொன்னது.

“ஓணான்களின் ஊரில் கழுதைகளும் வித்துவான்களே” நன்றி : ‘காசி ஓணந்தன் கவிதைகள்’

சொல்வளம் பெருக்குவோம் - (16)

- பன்மொழிப்புலவர் த.கனகரத்தினம் -

உலகிலுள்ள பிறமொழிகளுக்கும் தமிழுக்கும் சீல சொல்லொற்றுமை தென்னாட்டில் வழங்கும் மொழிகள் திராவிடக் குடும்பம். இக்குடும்பத்தில் தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், துளுவம் என்ற மொழிகள் அடங்கும். இவை தமிழ் மொழியின் வழிமொழிகளாம். இதனை சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் மனோன்மணிய நாடக நூலில் தமிழ்த் தெய்வ வணக்கத்தில், பல்லுயிரும் பல வுலகும் என்று தொடங்கும் பாடலிலும்

“கன்னடமும் களி தெலுங்குங் கவினமலையா எழுந்தூளுவும்
உன்னுதரத் துதித்தெழுந்தே யொன்றுபல வாயிடனும்”
எனக் கூறியுள்ளார்.

ஆரியக் குடும்பத்தில் சமஸ்கிருதம், பாரசீகம், லத்தீன் தொகுதி, ஜேர்மன் தொகுதி, ஆங்கிலத் தொகுதி, ரோமனியத் தொகுதி என்பனவெல்லாம் அடங்கும்.

வடசைனாவில் வழங்கும் மங்கோலியமொழி, துருக்கி நாட்டிலிருந்து கிழக்கே ருஷியாவரை வழங்கும். சூரானிய மொழிகள் வட ஐரோப்பாவில் பின்லண்டு முதல் கீழ்நுஷியா வரை வழங்கும் மொழிகள் யாவும் சீத்தியப் பெருங் குடும்பத்தைச் சார்ந்தன.

திராவிட மொழிகளை இந்தச் சித்திய (Seythian) குடும்பத்தின் ஒரு தொகுதியாக டாக்டர் கால்டுவெல் கருதுகிறார். இவையெல்லாம் பின்னசை உருபுச் சொற்கள் மிகுதியாக உடையன.

அக்கா என்ற சொல்லை எடுத்துக்கொண்டால், அது தமிழில் தாயையும், தமக்கையையும் குறிக்கும். அட்டா, அட்டி என்பன சித்திய மொழியில் அதே பொருளில் வழங்குகின்றன.

அடவி என்பது தமிழில் அடர்ந்திருக்கும் காடு என்பது பொருள். அடர் என்ற சொல் எல்லாத் திராவிட மொழிகளிலும் காணப்படுகின்றது. வடமொழியில் அடவி என்ற அடிச்சொல் ‘அட்’ எனக்கொள்ளப்படும். அட் = தரி என்பதில் நின்று அடவி என்பது வந்ததாக வடநூலார் கூறுவர்; ஆனால், இது பொருட் பொருத்தமில்லாது காணப்படுகின்றது. எனவே, அடவி என்ற தமிழ்ச்சொல்லே வடமொழியில் புகுந்திருக்கின்றது.

வடமொழியில் வரும் அம்பா என்ற சொல் அம்மா என்ற தமிழ் சொல்லின்

திரியாகும். ஜேர்மனியில் 'அம்மெ' என்ற சொல் செவிவித்தாய் என்பதைக் குறிக்கும். குடும்பர் என வடமொழியில் வரும்சொல் 'குடி' என்ற தமிழ்ச்சொல்லின் அடியாகப் பிறந்ததென்பர். குட் = வளை, சுற்று என்பதில் நின்று குடி, குடம் முதலிய சொற்கள் உண்டாயினவென்பர். குடில், குடிசை, குச்சு என்பனவெல்லாம் ஒரு வேறிற்றோன்றியனவே.

தெலுங்கிலும் கன்னடத்திலும் குடி (guti) என்றால் கோயில் என்ற பொருளைத் தரும்.

ஹிந்துஸ்தானியில் குடி என்றால் வீடு என்பது பொருள். ஆங்கில மொழியில் குடிசை யென்ற பொருளில் கொட் (Cot) என்னும் சொல் வழங்குகின்றது.

சவம் என்பது சா - இற என்பதனடியாகப் பிறந்தது. சாமா யெடிக் என்ற சித்தியமொழியில் சாவெ - கிறந்த என்பது காணப்படுகின்றது. வடமொழியில் சவ் - போ என்ற அடியிற் பிறந்ததென்பர். அது அவ்வளவு பொருத்தமின்று. சவம் என்ற தமிழ்ச்சொல்லே வடமொழியிற் புகுந்ததென்பதே இன்றைய ஆய்வாளர் கருத்தாகும்.

உலகிலுள்ள பிற மொழிகளுக்கும் தமிழுக்கும் சில சொல்லொற்றுமை காணப்படுகின்றது.

நரம்பு என்ற தமிழ்ச்சொல்லும் Nerve - நேர்வ் என்ற லத்தீன் சொல்லும் ஒலிப்பிலும் பொருளிலும் ஒத்திருக்கின்றன.

முறுமுறு என்ற தமிழ்ச்சொல்லை Murmur என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுடன் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். ஒலி, பொருள், ஒற்றுமைகள் தெளிவாகும். குளிர் (Cool), பூசை - Puss புஸ்; சாத்து - Shut (ஷட்) என்ற தமிழ் ஆங்கிலச் சொற்களிடையேயும் சில ஒற்றுமைகள் இருக்கின்றன அல்லவா?

பலமொழிப் புலவர் ஒருங்கு கூடி ஒப்பீட்டு ஆராய்வு செய்யின் மொழி மூலங்களும் மொழியமைப்பொற்றுமையும் தெளிவாக விளங்குமன்றோ! ■

அன்புடையீர்,

உங்களால் இயன்ற அன்பளியுத் தொகையை வழங்கி 'செங்கதீர்' கீள் வரவுக்கும் வளர்ச்சிக்கும் உதவுங்கள். நன்றி.

. ஆசிரியர் : செங்கதீரோன் த. கோயாலகிருஷ்ணன்.

**“செந்தமிழ் வளம் பெற வழிகள்”
என்ற நூலுக்கு ரூ.5000/- பரிசு.
திருவையாறு தமிழ் ஐயா
கல்விக்கழகம் வழங்குகிறது**

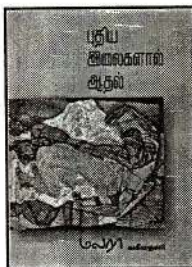
திருவையாறு தமிழ் ஐயா கல்விக்கழகத்தின் சார்பில் குடந்தை கதிர் தமிழ்வாணன் நினைவாக ஆண்டுதோறும் சிறந்த நூலுக்கு ரூ.5000/- பொற்கிழியும் நூலாசிரியருக்கு விருதும் வழங்கி வருகிறது.

2009 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த பன்மொழிப் புலவர் த.கனகாத்தினம் படைத்தளித்துள்ள “செந்தமிழ் வளம் பெற வழிகள்” என்ற நூலினை தமிழ் ஐயா கல்விக்கழகச் செயலாளரும், நூல் தேர்வுக்குழுத் தலைவருமான முனைவர் இரா.குருநாதன் தலைமையிலுள்ள குழு, சிறந்த நூலாகத் தேர்வு செய்துள்ளது. இந்நூலினை சென்னை மணிமேகலைப்பிரசுரம் வெளியிட்டுள்ளது.

சென்னையில் 23.08.2010, 24.08.2010 திங்கள், செவ்வாய் ஆகிய இருநாட்களிலும் சென்னை டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர்.ஜானகி கலை அறிவியல் மகளிர் கல்லூரியில் நடைபெறும் பெண்ணியம் அனைத்துலகத் தமிழ் ஆய்வு மாநாட்டில் நூலாசிரியருக்கு “செந்தமிழ் சம்மான்” விருதும் ரூ.5000/- பொற்கிழி பரிசும் வழங்கப்படவுள்ளது.

இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டு நிறுவனத்தால் தமிழ்ச்சேவையில் ஆற்றிவந்த 100க்கு மேற்பட்ட சொற்பொழிவுகளின் தொகுப்பாக இந்நூல் அமைந்துள்ளது. எழுத்து, சொல், பொருள் என்ற மரபுவழி அணுகுமுறைகளை அடியொற்றி, பேச்சுவழக்கு, எழுத்து வழக்கு ஆகியவற்றிற்குத் தமிழர்களுக்கு வழிகாட்டும் முறையில் நூலாசிரியரால் உருவாக்கப்பட்டுள்ள இந்நூல் 2009 ஆம் ஆண்டின் சிறந்த நூலாகத் தேர்வு செய்யப்பட்டுள்ளது.

மேற்கண்ட தகவலை திருவையாறு தமிழ்ஐயா கல்விக்கழகத் தலைவரும் மாநாட்டு இயக்குநருமான முனைவர் மு.கலைவேந்தன் தெரிவித்துள்ளார்.

புதிய இலைகளால் ஆதல்

[மலரா கவிதைகள்]

ஆசிரியர் : புஷ்பலதா லோகநாதன்

வெளியீடு } தேசிய நூலக ஆவணமாக்கல்
அனுசரணை } சேவைகள் சபை - கொழும்பு

தேசிய நூலக ஆவணமாக்கல் சேவைகள் சபையின் அனுசரணையுடன் வெளியிடப்பட்ட கிருநாலின் வெளியீடு விரா கல்முனை கலை, கிணக்கிய நண்பர்கள் வட்டத்தின் ஏற்பாட்டில் 23.07.2009 அன்று கல்முனை கிணக்கிய கிணக்கியில் எழுத்தாளர் சண்டுகம் சிவலிங்கம் தலைமையில் நடைபெற்றது.

“கீழ்க்கு மாகாணத்தின் கடந்த இருபது ஆண்டுகால அரசியல், சமூகவியல், ஆயுதவியல் தளங்களிலான அத்தனை மோசமான அனுபவங்களையும் எதிர்கொள்ள நேர்ந்த ஒருவர். தீவிரமான மற்றும் கூர்மையான படிப்பாளி. தனக்குள் துளிர்ந்து மெருகேற்றப்படாமல் கைவிடப்பட்டிருந்த தன் படைப்பீடுபாட்டை இருபது வருடங்களின் பின் அண்மைக் காலத்தில் மீட்டுக்கொண்டு உணர்வின் பச்சை உலராத விதமாக கவிதைகளாக்கிக் கொண்டு வருகிறார்” என்று 2007ம் ஆண்டு வெளிவந்த சரிநகர் ஏட்டின் கூற்றை அடித்தளமாகக் கொண்டு மலராவின் கவிதைகளை நோக்கலாம் என எண்ணிய எனக்கு உமா வரதராஜன் கூறியுள்ள கருத்தையும் மனங்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. “மலரா பாசாங்கான வரிகளாலும், பாவனையான கருத்துகளாலும் தன் கவிதைகளைக் கட்டியெழுப்புவதில்லை. எந்தத் தத்துவமும் சவீகாரமெடுக்காத செல்லப் பிள்ளை அவர். அவருடைய பெரும் பாலான கவிதைகள் முற்றத்தில்

நிலவெறிக்கும் அழகிய குடிசைகள். பெரும் சோதியுள் கனலாய் சுருளவும், காலடியில் ஒரு மகவாய் குறுகவும், சக்தியாய் மீண்டும் உயிர்க்கவும் முடிந்த கவி மனம் அவருடையது. அந்தக் கவிதைகளில் அலங்கார தோரணங்களோ அளவுக்கு மிஞ்சிய வர்ணப்பூச்சுக்களோ காணக்கிடைப்பதில்லை. ஆனால் அவை கொண்டிருக்கும் உயிர்பூச்சின் நெடிக்கு ஆதாரம் அனுபவப் பொறிகள்” என்கிறார்.

‘புதிய இலைகளால் ஆதல்’ என்ற மலராவின் கவிதைத் தொகுதியில் நாற்பத்தெட்டுக் கவிதைகள் இடம் பிடித்தள்ளன. மூன்றாவது மனிதன், சரிநகர், வீரகேசரி, ஊடறு, பிரவாகம், மை என்பவற்றிலும் இவரது கவிதைகள் வெளிவந்துள்ளன. ‘அக உலகம் சார்ந்த கவிதைகளுக்கே மலரா முக்கியத்துவம் வழங்குகின்றார்’ என்ற கூற்றும், ‘ஓர் எளிமையான பெண்ணினது நிஜ உணர்வுகளின் இலககிய சிருஷ்டி தரும் அதிர்வுக்குக் காதைத் திறந்து வைத்திருக்கையில்தான் மலராவின் பெண்மை அதிர்வு என்னுள் புகக் காண்கிறேன்’ என்று கூறும் சண்

முகம் சிவலிங்கம் தரும் கருத்துக்கும்
ஒத்த விதத்தில் இந்நூலிலுள்ள கவி
தைகள் கையசைக்கின்றனவா என்
பதை மீட்டுப் பார்ப்போம்.

“ மனம் கனத்து
பகிர்தலுக்கு நீயினி
யாநுயினி
நானும்
சடலம் மாதிரித்தான்
என்னிலுள்ளான்
சவனத்தைத் தவிர
யாருக்கும் பயனில்லை”

என்ற கவிதை வரிகள் ஒருவகையில்
அதிர்வுகளைத் தந்துநிற்கின்றன.

‘நகர்தல்’ என்ற கவிதையில்....

“ இறுகிய பாறைகளில்
முனைத்தல்களும்
நீரின் கசிவும்
என்றுமே
சாத்தியமானபடி”

என்ற வரிகள் அகஉலகக் கூத்தின்
சாயலாக இருக்கின்றன.

“ இப்போதிதல்லாம்
மேகத் திட்டங்களில்
சிவையும் சிவனை
சிண்டயாளப்படுத்தியுள்ளீனாள்”

அவன், மேகங்கள் என்னும் கவி
தையில் கூறப்பட்ட வரிகள் அவை.

தம்மை ஒரு பெண்ணியக் கவிஞராக
அடையாளங்காட்டி தாம்பத்திய உற
வின் அகோரங்களை வெளிப்படுத்த
முனைந்திருக்கின்றார்.

“ ஏறு வெயிலில் நனைபும்
கரும்பச்சை இலைகள்

கதிரின் ஊடறுப்பில் - இளம்பச்சை
ஒளித்திட்டங்கள்
இலையசைவில்
வழவங்கள் மாறி
நர்த்தனாயிருக்கின்றன”.

இருந்தும் உணர்ச்சிகளின் சுகங்க
ளும் ஆறுதலும் மறைமுகமாக நர்த்த
னமாடுகின்றன போலும்.

‘கலியுகமல்ல....’ என்ற கவிதையில்,
போர்ச்சுழலில் அமைதியை அதிர்க்
கும் வேட்டுச் சத்தங்களையும்,
அதிர்ந்துவிழும் நெருப்புத் துண்டங்
களையும், மூச்சுவிடவே பயந்து
ஒதுங்கும் எம்மையும், கண்டுவிட்ட
குழந்தைகள் விளையாட்டுத் துவக்
குகள் கேட்டு, அடம்பிடிப்பதாகக்
கூறிய கவிஞர்.

“ எதிர்காலத்தைப் பற்றிய
கேள்விக் குறிகளில்
என் பொழுதுகள்
இப்போதிதல்லாம்
சிமையியின்றியே கழிக்கின்றன”

என்று தமது ஆதங்கத்தை வெளிப்
படுத்தியுள்ளார்.

‘கனத்து...’ என்ற கவிதையில் பருவத்
தின் பகிர்ப்பு படர்ந்து நிற்கிறது.

“ என் நண்ணங்களைக்
காக்க வைத்திருக்கின்றீனாள்
இலவம்பஞ்சாய்
வெழுத்து இலேசாவதற்கு”

கவிதையின் உவமானங்களில் உயிர்த்
துடிப்பு வருகை தந்துள்ளது.

‘பிரவாகம்’ என்னும் கவிதையில்
இயற்கையின் வர்ணனைக் கூறிவந்த

கவிஞர்....

“எனக்குள்

தேன் வழியத் தொடங்கியிருந்தது -
எனது

இன்னொரு பொழுது”

என்று கவிதையின் இறுதியில் கூறி
வைத்த ‘இன்னொரு பொழுது’ அவ
ரின் பிரவாகத்தைக் காட்டுகின்றதா?

‘இன்று பூத்தேன்’ என்கிறார் கவிஞர்.

“மழை கருக்கிடை

கம்பீர மேகம் ஒன்று

சிறை உடைத்து

மேகத் திட்டினை

தன்னுடன் சேர்த்துக்கொள்ள

வழியது தேன்

வானிலிருந்து”.

நேரடியாகச் சொல்லவந்த விடயத்தை
மறைமுகமாக நிலைநிறுத்துவது
கவிதையின் சிறப்பன்றோ!

‘புதிய இலைகளால் ஆதல்’ -
வாழ்க்கை வியாபிக்கத் தொடங்கி
யுள்ளது. அதன் இடறல்களைவிட்டு,
இனிமைகளை நேசிக்கத் தொடங்கி

யுள்ளேன். தென்றலை இதமாயும்,
புயலை முன்ஜாக்கிரதையுடனும்,
எதிர்கொள்ள முடிந்துள்ளது. எதற்
கும் பயங்கொள்ளா பீடிகைகள்.

‘மெஜிகல் ரியலிஸம்’, ‘நீ அல்லது
உனது வெளி’, ‘உனது அண்மை’,
‘சரண்’, ‘இன்னும் சற்று இறுகப்
பற்று!’ இக் கவிதைகள் மூலம் ஆசி
ரியர் தமது அனுபவங்களை உலா
விட்டிருக்கிறார். தமிழ்க் கவிதை நதி
எங்கெல்லாமோ ஊற்றெடுத்து,
நடந்து பெயர்ந்து வளைந்து நெளிந்து
செல்கிறது.

மொத்தத்தில் இவரது கவிதைகள்
யதார்த்தமான சங்கதிகளை நேரடி
யாகவும் மறைமுகமாகவும் உணர்ச்சிக
ளைத் தூண்டும் விதத்தில் முகிழ்ந்து
உருப்படிகளைத் தந்துள்ளன என்றே
கூறலாம். இந்தத் தொகுதியிலுள்ள
கவிதைகள் ஆசிரியரை இனங்காண
வைத்துள்ளமை அவர் கையாண்ட
நவீனத்தின் தீவிரமான பொறிகளுள்
படைப்புணர்வுமாகும்.

-த. சீவசுப்பிரமணியம்.

யோகா யோகேந்திரன்

எழுதும்

“மீண்டும் ஒரு காதல் கதை”

(தொடர்நாவல்)

அடுத்த இதழிலிருந்து ஆரம்பமாகிறது.

ஒரு படைப்பாளனின்

மனப் பத்வுகள் — 14

■ கவிவலை

இன்றைய படைப்பாளர்கள், குறிப்பாகக் கவிஞர்கள், மிக இலகுவில் விளம்பரம் பெறுவதற்காக அரசியல், சமூக நடப்பியலின் நடைமுறைப் பிறழ்வுகளை நியாயப் படுத்தி, தமக்கான விளம்பரத் தளங்களைப் பெற்றுக்கொள்வதற்காக எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் ஊடகங்களில் தங்களது படைப்புக்களை இடம் பெறச் செய்வதில் கெட்டித்தனமாகவே செயற்படுகிறார்கள். பல ஏடுகள் அவர்களைச் சுற்றியே நிற்கின்றன. இவை இலங்கையினுடைய படைப்பின் தரத்தை மிகத் தாழ்ந்த நிலைக்கு இட்டுச் செல்வதோடு, படைப்பின் தளர்ச்சிக்கும், மந்தைத் தனத்திற்கும் ஏதுவாகிறது. வாசகனுடைய நுண்ணுணர்வுகளில் சில தாக்கங்களை ஏற்படுத்துவதே இலக்கியப் படைப்பினது பிறப்பின் இரகசியம். இதை உணர்ந்து கருமமாற்றுபவர்களே கவனிப்பைப் பெறுகிறார்கள். போரைப் பிரதிபலிப்பதால் மட்டும் சமகாலப் படைப்புகள், உயர் படைப்பென்றும் அந்தஸ்தையோ அல்லது வாசகனுடைய ஈர்ப்பையோ பெற்றுவிடாது, அவற்றுக்குமப்பால் கால உணர்வையும், மனித வழ்வின் நிகழ்வையும், அசை சந்திக்கும் நெருக்கடிகளையும் அவற்றின் தாக்கங்களையும் கொதுப்பிக்கொண்டு வருகின்ற படைப்புகளே வாசகனை நிமிர்ந்து பார்க்க வைக்கிறது. அவையே வாசகனது மனதில் வாழும் கவிதைகளாகச் சிறப்புப் பெறுகின்றன. அறிதலும், புரிந்துகொள்ளலும் ஒரு படைப்பாளியை ஆற்றுப்படுத்தும், அறிமுகப்படுத்தும்.

இன்று கவிதை, இரு வேறு களங்களிலிருந்து பிரசவமாகிறது. மரபு-புதிது என்று வடிவ வேறுபாடுகளுடன் அவை வெளியாகின்றன. மரபு என்பதைப் பழம் பாணிக் கவிதைகளென்றும், புதிதுகளை புதுக்கவிதைகளென்றும் நாமகரணம் சூட்டி அழைக்கிறார்கள். கவிஞர்கள், கவிதை செய்யவர்களான இரு வேறு தரத்தினர் கவிதைப் படைப்புத்துறையில் ஈடுபாடு காட்டுகின்றனர்.

மரபுக் கவிதைகளில் பொருளுக்கிசைந்த ஓசை பின்பற்றப்படுகிறது. சொற்களை ஓசை ஒழுங்கில் வைத்துக் கட்டுவதே யாப்பு. இந்த யாப்பில் தாளம், ஒலிநயம், ஓசை நயம் என்று குறிப்பிடப்படுகின்ற இசைத் தன்மை முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. இதனால் வசனத்திலிருந்து கவிதை வேறுபடுகிறது. வசனத்திலிருந்து வேறுபடுவதுதானே கவிதை. வசனமும் கவிதையும் ஒன்றல்ல. சொற்கள்தான் கவிஞனின் மூலப்பொருள். இந்தச் சொற்களுக்கு உயிரூட்டி கவிஞன் அர்த்தமேற்கிறான். ஒவ்வொரு சொல்லும் ஒரு கருத்தை வெளியிடுவதாக, ஒரு

உணர்ச்சியை உண்டாக்குவதாக அமைய வேண்டும். கவிஞன் இந்தச் சொற்களினூடாகப் பல சாகசங்களைச் செய்து காட்டுகிறான். வார்த்தைகளை அர்த்தச் செறிவுள்ளதாக ஆக்கித்தருகிற பயிற்சியில் மரபுக் கவிஞர்கள் கீர்த்தியிக்க வர்களாகவிருக்கிறார்கள். அதிலும் நல்ல ஆளுமையுள்ள கவிஞர்கள் இதைச் சரியாகச் செய்கிறார்கள். மற்றவர்கள் 'சொற்றூண் பிரிட்டுகளை' மட்டுமே கட்டி முடிக்கிறார்கள்.

கவிதை பற்றிய தெளிவும், மரபுக்கவிதை எழுதக்கூடியளவு இலக்கணத் தேர்ச்சியும், மொழி ஆளுமையுமுள்ள ஒரு கவிஞனாலேயே மரபுக் கவிதையை ஆளவும் முடியும். இலக்கணத்தை மீறவும் முடியும். அந்த இலக்கணத்தை மீறி இலட்சணமான புதிய கவிதைகளை விதைக்கவும் முடியும். அதற்காக இன்றுவரை எழுதிக்கொண்டிருக்கும் வீரியமுள்ள ஓரிரு கவிஞர்களது, கவிதைகளையும் கட்டாலும் மரபுக்கவிதை எழுதவராத இன்றையக் கவிஞர்கள் சில பேருடைய தேடல்களையும் ஒரு எழுத்துப் பிசகாமல் அப்படியே தருகிறேன். அவை உண்மையை வெளிப்படுத்தும்.

கல்முனைப் பூபால் என்ற பெயரில் அறுபதுகளின் இறுதிப் பகுதியில் ஆரம்பமாகி மரபுக் கவிதை எழுதி, பல பரிசுகள், பல அமைப்புக்களால் பட்டங்கள், பாராட்டுக்களைப் பெற்று ஒரு தரமான கவிஞனாக இனங்காட்டிய இவர், தற்போது நீலாபாலன் என்ற பெயரில் கவிதை எழுதிவருவது வாசகர்கள் அறிந்ததே. நீலாபாலன் மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை என்று இரண்டு வகைக் கவிதைகளையும் எவரும் படித்துப் புரிந்துகொள்ளக்கூடியவாறு எழுதிவருவதும் கவிதைகள் வாசிப்பவர்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும். இவரது சமகாலக் கவிதைகள் எல்லாமே படிமச் செறிவுள்ளதாகவும், குறியீட்டுப் பாங்கிலான கவிதைகளாகவும் இருப்பதும் நாம் அறிந்ததே.

எண்பதுகளில் சிந்தாமணி வாரவெளியீட்டில் வெளியான அவரது மரபுக் கவிதையொன்றைப் பார்ப்போம். கவிதையின் தலைப்பு 'மழை பெய்யட்டும்'.

“கார்கால மேகமது கறுப்பைப் பூச்
 கர்அடுப்புள் படுத்தெழுந்த பூனைபோல
 உள்நீர்நீர்ந்து போகையிலே, வான் சீனத்து
 உறுறும், பின் மூலவடிவ கொண்டுத் வீசும்.
 யார் அங்கே, நெருப்பில் தீக் குச்சி வயான்று
 பற்றவைத்தாற் போல் வடிக்கும் மின்னற் கீற்றை...
 ஆர்தடுத்தா லும்வானம் அருக்க எத்து
 அருக்கள்தே வான்தவயன மழையைப் போடும்.
 அன்றைக்கு மழைவய்யும், அதுகார் காலம்
 அருட்டுக்கன்ற வானம்ன்று பிசகின்கும்

கன்றப்போய் விட்டநலம் களிப்பில் வீங்கும்
 கதர் நசமாய்க் குலைதள்ளும் நீர் குடித்து.
 ஒன்றித்த காதலர்கள் முடியேயின்ற
 உம்போட்டுப் பேசுவது போல வானம்
 இன்றைக்குக் கெட்டுவொரு ஜந்து யாட்டம்
 இனி மறையே தேவையல்லை என்று மாறே”

இந்தக் கவிதைமீதுடைய செழுமை, எளிமை, ஒரு சாதாரண வாசகனும் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய இலகு மொழிவீச்சு, இவையே, ஒரு உயர் படைப்பிற்குரிய இலட்சணங்களாகும். இந்தக் கவிதையில் ‘புரியாதது’ என எதுவுமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இது முழுக்க முழுக்க உருவகங்களைக் கொண்டு சோடிக் கப்பட்ட கவிதை. “இலக்கணக் கட்டுக்கோப்பு சொற்களின் அர்த்தத்தை ஆழப் படுத்துகிறது” என்ற ரகுநாதன் அவர்களது கருத்தையும், “ஒசைநயம், சந்தம், எதுகை மோனைகள்தான் கவிதைக்குத் தலையென்ற” கண்ணதாசனது கருத்தையும் புறந்தள்ளமுடியாது.

இனி, இந்த மரபுக் கவிஞரால் இலக்கணத்தை மீறி எழுதப்பட்ட புதுக்கவிதை யொன்றைப் பார்ப்போம். கவிதை ‘நீங்களும் எழுதலாம்’. இதழில் வெளியானது, இதுவொரு குறியீட்டுக் கவிதையே. கவிதையின் தலைப்பு ‘மீண்டும் உன்னைத் தேடி வருவேன்’.

இளத்து நெளீத்து
 என்னைக் கவிழ்த்தாய்
 இரவில் கனவில் வந்து
 எனது நெஞ்சைக் கீழ்த்தாய்
 வீழியல் யுறச்சமும்
 இதழில் குறுநகையும்
 ஊட்டிக் கொடுத்தே
 எனது நனைவுச் சீமீழ்முழுக்க நிறைந்தாய்
 என்னை உசுப்பிவிட்டு
 என்னுள்ளே நீகலந்தாய்
 உன்னுடைய நெருக்கம்
 உன்னுடைய உஷ்ணம்
 தேவையென்று அலையும்படி
 என்னை உன் நனைவுக் கொடியிலே
 தொங்கவைத்தாய்”

இந்தக் கவிதையில் இருண்மை, விளக்கமில்லாமை எதாவது இடறுகிறதா? இல்லை. ஒரு ஆளுமையுள்ள கவிஞனால் எழுதப்படுகின்ற எந்தக் கவிதையும் அது கவிதையாகவே இருக்குமென்று கவிஞர் பாலமுனை பாறாக் குறிப்பிட்

டது இங்கு நினைவுகூரத்தக்கது. மரபுக் கவிஞர்களால் எழுதப்படுகின்ற புதிய கவிதைகளில் வெறுமையில்லை. பொருள் வறுமையில்லை. ஆகவே மரபுக் கவிஞர்களால் மட்டுமே இலக்கணம் மீறிய கவிதைகளையும் 'அச்சாவாக' எழுதமுடியும். மற்றவர்கள் செய்வதெல்லாம் சொற் சூத்திரங்களே.

சட்டென்று நெற்றிப்பொட்டைத் தாக்குகிற வரிகளை இடமறிந்து, பொருளறிந்து வீச்சாக வெளிப்படுத்துகிற சாதாரியம் மடபுக் கவிஞர்களிடமே மிகுந்திருக்கிறது. இதற்கு ஒருசிலபேர் விதிவிலக்காகவுமிருக்கலாம். அதற்குக் காரணம் அவர்கள் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் இலக்கியக் கட்டுமானமே. ஆனால், இலக்கணம் மட்டும் கவிதையாகிவிடாது கவிதை வேறு, செய்யுள்வேறு.

கடந்தகாலத்தின் செழுமையான மரபுகளைத் தனதாக்கிக்கொண்டே புதிய விதைப்புக்களை நடுகைசெய்ய கவிஞர்கள் முன்வரவேண்டும். ஆனால் அப்படி வருவதற்கேன் புதியவர்கள் மறுக்கிறார்கள். அல்லது பின்வாங்குகிறார்கள்.

மிக அண்மையில் யோபுரட்சி என்பவர் எழுதிமிருக்கிற புதுக்கவிதையொன்றின் தலைப்பு "தேன் கூடு - காதற்கூடு" கவிதை இதுதான்.

கண்ணதாசன் சொல்கிறார்
காதல் என்பது தேன்சூடு
அதைக் கட்டுவதென்றால் பெரும்பாடு
நான் கேட்கிறேன்
கலைந்து போனதேன்சூடு
கட்டப்படும் மீண்டும்,
கலைந்துபோன காதற்கூடு
கட்டப்படாமா மீண்டும்"

இவ்வளவுதான்

இந்தக் கவிதை. இந்தக் கவிதையினுடைய பிறப்புக்கு ஏது ஏது? இந்தக் கவிஞர் இந்தக் கவிதையினூடாக சமூகத்திற்கு தெரியப்படுத்தும் செய்தி என்ன? ஒன்றுமில்லை. இது வெறும் வார்த்தைக் கோர்ப்பு மட்டுமே. இவர்கள் பிரசுர வேட்கையோடு மட்டும் எழுதுபவர்கள், பத்திரிகையில் பெயர் வந்தார் போதுமென்ற எதிர்பார்ப்பாளர்கள். கவிதையைக் கொச்சைப்படுத்துகிறவர்கள். அவ்வளவே...

இன்னுமொரு புதுக்கவிதைப் புயலின் பிழிவு இப்படி வருகிறது.

"பெண்மை
என்னுள் மௌனமாய்...
மகமௌன்மையாய்..
பேழைப் பாம்பு
பெருமூச்சுவிட்டு தூங்குகிறது
நீ ஏன் அதை எழுப்பக் கூடாது"

என்ற கேள்வியோடு பிறந்திருக்கிறது இந்தக் கவிதை. மன விகாரமுள்ள, பைத்தியக்காரகத்தனமான எழுத்தல்லவா இது? ஒரு பெண் இப்படிப் பேசுவாளா? இது பெண்மையைக் கேலி செய்கின்ற கேவலப்படுத்துகின்ற எழுத்தா... இல்லையா? என்னை உணர்ச்சிவசப்படுத்துங்கள் என்று எந்தப் பெண்ணாவது வேண்டுகோள் விடுப்பாளா? பண்பாட்டு வேலையைப் பற்றி... இந்தக் கவிஞர் ஏதாவது அறிவாரா? முட்டாள்த்தனமான சிந்தனை, வேறென்னவென்று இதைச் சொல்ல. இதுபோல இன்னுமொரு கவிதைச் செல்வருடைய தேடல், அதன் தலைப்பு 'ஆயுதம்'

“வண்ணே!...

உன் பார்வை எனும் சன்னத்தால்

என் இதயக் கவசத்தை

இலக்கு வைத்து சுட்டுவீடாய் - நீ

என்றாக ஆயுதம்”

என்று கேள்வி எழுப்புகிறார் இந்தக் கவிஞர். எங்கே போய்க்கொண்டிருக்கிறது கவிதை?

**“இசை மொழியின் மாதர்த்தம் ஸ்ரீவைத் துக் கில் உரீந்து
தசை வண்கம் செய்யவர்கள்..”**

என்று, இவர்களைத் தரம்பிரித்த கவிஞனது வசைமொழி நினைவுக்கு வருகிறது. வராமல் என்ன செய்யும். கவிதை எங்கே போய்க்கொண்டிருக்கிறது? வாழ்க்கையிலிருந்து கற்று, அந்த வாழ்க்கையினூடாக வாழ்க்கையை வழிநடாத்துகிற படைப்பியல் ஆளுமை கைவரப் பெறாதவரை, எங்களது கவிஞர்கள் தமிழ் இலக்கிய ஓர்மையைக் கூர்முறித்துவிடுவார்கள். கவிதையை வியாபார மயப்படுத்திவிட்டார்கள். சில புதிய கவிதை நுழைவுகள். இப்போது எங்களிடையே ஆழமான விமர்சனங்களோ, அல்லது நேர்மையான திறனாய்வுகளோ இல்லை. திறனாய்வாளர்கள் என்று தம்மைச் சொல்லிக்கொள்பவர்கள் எல்லோரும் அவர்கள் சார்ந்த அல்லது அவர்களை அனுசரிக்கிற அல்லது அவர்களை மதிக்கிற அவர்களையே உச்சாரத்தில் தூக்கி வைத்து உயர்த்திப் பிடிக்கிறார்கள். இதனால் உண்மையான ஆளுமைகள் புறக்கணிக்கப்படுகின்றன.

எங்களது இலக்கிய வீரியத்தை நாங்களே கொச்சைப்படுத்துகிற “கறுப்புமை பூசும்” வேலையை நமது திறனாய்வுச் செம்மல்கள் கைவிடவேண்டும். “இலக்கியத்தைச் சமூகவியல் ஆய்வுக்குரிய கச்சாய் பொருளாகப் பாவிப்பதைத் தடை செய்ய வேண்டும்” என்று *Leo Lowandal* என்ற அறிஞன் சொன்ன வாசகத்தினுடைய அர்த்தத்தை எமது விமர்சகர்கள் திரும்பவும் நினைவுபடுத்திப்பார்ப்பது நல்லது.

எங்கே போய்க்கொண்டிருக்கிறது கவிதை?

கவீனனே!... உன்னை நீயே கேட்டுப்பார்

எங்கே போய்க்கொண்டிருக்கிறது கவிதை?

தமிழ்க் கவிதை?

சிந்திப்பீரா?

■ மண்டும் சந்திப்போம்.

கதிர்புகம்

முத்தமிழ் வித்தகர் சுவாமி விபுலானந்தர் நினவாக கிழக்கு மாகாணக் கல்வித் திணைக்களம் நடாத்திய 'தமிழ்ச் செம்மொழி வீழா' 19.07.2010 அன்று கழுவிபுலானந்த மத்திய கல்லூரி, காரைதீவு - விபுலானந்தர் அரங்கில் கிழக்கு மாகாணக் கல்விப் பணிப்பாளர் ஜனாப் எம்.ஈ.ஏ.நீஸாம் தலைமையில் நடைபெற்றது.

முதன்மை விருந்தினராக கிழக்கு மாகாண முதலமைச்சர் கௌரவ சீவசேசதுரை சந்திரகாந்தன் அவர்கள் கலந்து கொண்டார்.

அன்றைய தினம் காலையில் பெரிய நீலாவணையில் ஆரம்பித்து, காரைதீவை கால்நடையாகவே சென்றடைந்த கலாசார ஊர்வலம் கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்ந்ததோடல்லாமல் வழிநெடுகிலும் தமிழ் - முஸ்லிம் மக்கள் ஒன்றிணைந்து அளித்த ஒத்துழைப்பும் அவர்கள் காட்டிய ஆர்வமும் 'வொழியால் நாம் ஒன்றே' என்ற உண்மையை உணர்த்திற்று. விழாவிலே 'மகரந்தம்' சிறப்பு மலரும் வெளியிடப்பெற்றது.

தமிழகத்தின் கோலாகலச் செம்மொழி மாநாட்டின் தழும் புகளாய் கிழக்கு மாகாணச் செம்மொழி நிகழ்வு. இந்த நிகழ்வு வரவேற்கத்தக்கது. தமிழ் மொழியை செம்மொழியாகப் பாது காக்க வேண்டிய பெரும் பொறுப்போடு நாமெல்லாம். இந்தச் செம்மொழி மாநாடு எமது நாட்டில் தமிழின் தனித்துவத்தைத் தக்கவைக்கும் என்ற நம்பிக்கை. அந்த நம்பிக்கையை நிச்சயப்படுத்த அதிகாரிகள் மட்டுமல்ல நாம் யாவரும் தொடர்ந்து செயற்பட வேண்டும். இவ்வாறான நிகழ்வுகளால் எமது இளை யோர் சமூகத்திற்கும், ஏனைய மொழி பேசும் சமூகத்திற்கும் தமிழ் மொழியின் தனித்துவம் தொடர்ந்து புகட்டப்பட வேண்டும். தமிழ் மொழி பற்றிய பல்துறை ஆய்வுகளுக்கு இவ்வாறான நிகழ்வுகள் துணையாக அமையும் என எதிர்பார்க்கின்றோம்.

என்வயதை ஒத்தவரும்
 எனக்கிளைய வயதினரும்
 முன்பின்னால் காலமாகி
 மேலுலகம் போகையிலே
 என்மனது ஏக்கமுறும்
 என்முடிவு எப்போ வென்று?
 உண்மையிலே சாவதற்கு
 உள்வூர்ப் பயமெனக்கு!

பிறப்பொருநாள் இறப்பொருநாள்
 பெரியவர்க்கும், சிறியவர்க்கும்
 வருமிதனை மாற்றுதற்கு
 வல்லவர்கள் யாருமில்லை.
 இறந்தவிட்டால் நான்தவழ்ந்த
 எனதினிய ஊர்மண்கை
 மறந்துவிடப் போகிறேனே
 மனமிதனால் தவிக்கிறது!

மனைவி மக்கள் சுற்றத்தாரை
 மறந்துநான் பிரிந்திருவேன்
 எனமனதில் ஏக்கமில்லை!
 என்கையொரு கவிஞனாக்கி
 புனைகதைகள் எழுதத்தூண்டி
 பொழுதெல்லாம் கடல்குளிக்கும்
 எனதருமைத் தொழிலாளர்
 இவர்களைநான் பிரிதல்சோகம்!

ஊர்விசரன் பூபாலி
 உயர்ந்து நிற்கும் புளியமரம்,
 கோரியடி, கண்டல்காடு,
 கூத்தாடும் கடலலைகள்,
 மாறிமழை நீரையள்ளும்
 முகத்துவாரம் இவற்றையெல்லாம்
 நான்பிரிந்து போவேனென்றே
 நெஞ்சமெலாம் அழுகிறது!

ந
 ன்
 ச
 ம்
 அ
 மு
 கி
 ற
 து!

— கவிஞர் செ.குணரத்தினம் —

ஆயுப்பு இலக்கியத்தின் கலாசாஸ்திர வளம்

ஆங்கிலத்தில் - வசனவதாரவதனிய
தமிழில் - திருவேணிசங்கமம்

ஆபிரிக்க இலக்கியம் பற்றி ஒரு சுருக்கமான அறிமுகத்தைச் செய்வது சிரமமானதும், சவாலானதாகும். ஒரு தனிநாட்டுக்குரிய ரூப்ய, பிரெஞ்சு, சீன, இந்திய, ஐப்பானிய இலக்கியத்தைப் போலல்லாது ஆபிரிக்க இலக்கியம் மிகப் பரந்த புவியியல் பரப்பை - ஒரு கண்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டன. கரிபியன் இலக்கியமும் லத்தீன் அமெரிக்க இலக்கியமும் அவ்வாறான மிகப் பரந்த புவியியல் நிலப்பரப்பைக் கொண்டன. ஆபிரிக்க இலக்கியத்தின் விரிந்த தன்மையை அக்கண்டத்திலுள்ள நாடுகளின் தொகையைக் கொண்டும் ஆபிரிக்காவிலிருந்தும், பிற இடங்களிலிருந்தும், ஆபிரிக்க இலக்கியங்களை வெளியிடுதலை பிரதானமாகக் கொண்ட ஏகப்பட்ட வெளியீட்டு நிறுவனங்களைக் கொண்டும் அவைகளால் ஆண்டுதோறும் வெளியிடப்படும் நூல்களின் பெருந்தொகையைக் கொண்டும் ஒருவாறு அறிந்து கொள்ள முடியும். ஆபிரிக்க எழுத்தாளர்கள் காலனி ஆதிக்கவாதிகளின் மொழிகளான ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, போர்த்துகீசு ஆகியவற்றிலும் ஆபிரிக்கன் மரபு மற்றும் சுதேசிய மொழிகளிலும் எழுதுகின்றனர். காலனி ஆதிக்கவாதிகள் தமது வளத்தையும், வருமானத்தையும் பெருக்கும் நோக்கில் ஆபிரிக்காவைப் பல நிலப்பகுதிகளாகப் பிரித்தனர். காலனித்

துவ மொழிகளின் இலக்கியப் பிரயோகம் இதனைப் பிரதிபலிக்கின்றது. நாங்கள் மேலே போவதற்கு முன் நமது நாட்டில் பரவியிருக்கும் தப்பிப்பிராயத்தை நீக்கிக்கொள்வது இன்னும் தெளிவை ஏற்படுத்தும்.

சில விமர்சகர்கள் சொல்வது போல் ஆபிரிக்க இலக்கியம், நைஜீரிய இலக்கியம் அல்ல. நைஜீரிய இலக்கியம் ஆபிரிக்க இலக்கியத்தில் ஒரு பகுதியாகும். நமது வாசகர்களுக்கு பரிச்சயமான சீன மூவே அச்சுயே, கூக் தியாங்கோ மற்றும் தென்னாபிரிக்க கவிஞர்களினதும் நாடக ஆசிரியர்களினதும் எழுத்துக்கள் மாத்திரம் அல்ல, அது மேற்கு ஐரோப்பாவில் உள்ள எழுத்தாளர்கள் தங்களது இலக்கிய வெளிப்பாட்டிற்கு ஆங்கிலத்தைப் பயன்படுத்துகின்றனர். அதனால் இது ஆங்கில இலக்கியத்தின் பகுதியல்ல அல்லது சில விமர்சகர்கள் குறிப்பிடுவது போல் அது ஆங்கில இலக்கியத்தின் நீட்சியல்ல. ஆபிரிக்க எழுத்துக்கள் சில கல்விமான்கள் வரையறை செய்வதுபோல் கொமன்வெல்த் இலக்கியத்தின் ஒரு கூறல்ல. அல்லது ஆங்கிலத்தின் புதிய இலக்கியமோ அதன் 20ம் நூற்றாண்டு இலக்கியமோ அல்லது அதன் பிரிவோ அல்ல. பிரெஞ்சு மொழி இலக்கியத்தில் தனித்துவமான பங்களிப்பைச் செய்த மைக்காக "வசங்கோர்" பிரெஞ்சு அக்கட

மியினால் கௌரவிக்கப்பட்டார். இது ஆபிரிக்க இலக்கியத்தை ஐரோப்பிய, இலக்கியத்துடன் இணைக்கும் முயற்சியாகும். ஆபிரிக்க இலக்கியத்தின் உருவம் உள்ளடக்கம் ஆபிரிக்கத் தன்மை என்பவற்றை விளக்கிக்கொள்ளாமையின் வெளிப்பாடாகும். **வென்ஸூயர்லாண்ட்** பிறகு பிறகு இரு நோபல் பரிசுக்குரியவர்களை ஆபிரிக்கா கண்டுள்ளது. 1958ல் அதைப் பெற்ற **நாகேயா வண்டி** அப்பரிசு பெறும் முதல் எழுத்தாளருமாவார். **டொஸ்ட்** வானாவில் வாழும் ஐரோப்பிய வம்சாவழியைச் சார்ந்த **நாடின் கோல்ட்** 1991ல் பெருமைக்குரிய அப்பரிசை வென்றார்.

ஆபிரிக்கப் பின்னணியை நிச்சயமாகக் கொண்ட அல்லது அதன் அனுபவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட படைப்பு எழுத்துக்கள் ஆபிரிக்க இலக்கியம் என 1962ல் சியாராஷெபென் போரா பெயில் நடந்த கருத்தரங்கொன்றில் வரையறை செய்யப்பட்டது. "வெள்த ஆபிரிக்காவின் தேசியங்களினதும் மற்றும் அணுகல்களினதும் அலக்கியம் ஆபிரிக்க அலக்கியமாகும்" என அச்சபே வரையறை செய்கிறார். ஒரு தேசிய இலக்கியம் என்பது இனக்குழுக்களிடையே நிலவும் அல்லது இனக்குழு மொழியில் மாத்திரம் உருவாவதாகும். அச்சபே நைஜீரியாவை உதாரணம் காட்டுகையில் அங்கு ஆங்கிலத்தில் எழுதப்படும் இலக்கியம் தேசிய இலக்கியம் என்றும் கூறா, இப்போ, யோருபா, எலிக், இடோ, இயோ ஆகிய மொழிகளில் எழுதப்படுவது இனக்குழு இலக்கியம் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். ஐரோப்பிய மொழிகளை இலக்கியப் படைப்பிற்கு பயன்படுத்துவதைக் கண்டிக்கும் கூட அவை கலப்படப் பாரம்பரியம் என்று சொல்லத்தக்க ஆபிரோ யூரோப்பியன் (Afro-European) மரபை உருவாக்கியுள்ளன என்கிறார்.

காலனித்துவ காலகட்டத்தில் ஆபிரிக்கர்களால் ஐரோப்பிய மொழிகளில் எழுதப்பட்ட எழுத்துக்கள் அவ்வாறானவை ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, போர்த்திக்கீசு மொழிகளில் எழுதப்பட்டமையால் அவை முறையே ஆங்கிலோ - ஆபிரிக்கன் இலக்கியம், லஸ்திரோ - ஆபிரிக்கன் இலக்கியம் என அழைக்கப்பட்டன. ஆபிரிக்க இலக்கியம் ஆபிரிக்க மொழிகளில் மாத்திரம் சிருஸ்டிக்கப்படுவதாகும். அவைதான் ஆபிரிக்க குடியானவர் தொழிலாளி வகுப்பினர்களின் மொழிகளாகும் என்று கூகி கூறுகிறார். ஆனால் குடியானவர்கள் மொழியில் எழுதப்படும் படைப்புக்கள் கணக்கெடுக்கப்படாமல் போகும் ஆபத்துள்ளது. 1977ல் கூகி சிக்குயி மொழியில் எழுதத் தொடங்கினார். அவர் இப்பொழுது ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கியிருக்கிறார். **'நான் வீரஸ்ரீய போது கல்யாணம் வசீலேன்'** என்ற நாடகம், **சீலு** என்றும் **லாங்கும்** சந்தான், **மீநீக்கந்** என்னும் நாவல்கள் அவரது **அம்மா எனக்காகப் பாடினாள்** என்ற இசை நாடகம் ஆகிய படைப்புகள் அவராலேயே ஆங்கில மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளன. ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புக் காரணமாகவே கூகியின் படைப்புக்கள் கூட மிக விரிவான வாசக மட்டத்தை இலங்கை உள்ளிட்ட நாடுகளில் அடைந்தது. ஆபிரிக்க மொழிகளில் எழுதி புரட்சிகரமான ஐக்கியத்தையும் நம்பிக்கையையும் குடியானவர்கள் மத்தியில் விதைக்கும் ஒரு எழுத்தாளர் தேசத்துரோகியாகக் கருதப்பட்டு சிறைக்கோ, அஞ்சாதவாசத்திற்கோ, மரண தண்டனைக்கோ உள்ளாகும் நிலை ஆபிரிக்காவில் உள்ளது. கூகியும் எந்தவிதமான குற்றச்சாட்டுமில்லாமல் சிறையில் தள்ளப்பட்டார். சொயங்கா நைஜீரியாவில் உள்ளாட்டுக் கலவரம் நிகழ்ந்தபோது இந்த நிலைமையை எதிர்கொண்டார்.

சுகி பின்னர் மாறுவேடத்தில் கென்யா வைவிட்டு வெளியேறினார். ஆபிரிக்க எழுத்தாளர்களில் சுகியும் சொயங்காவும் மாத்திரம் இந்த ஆபத்துக்களை எதிர்கொண்டவர்கள் இல்லை. சிறை எழுத்துக்களும் நாடுகடத்தப்பட்டவர்களின் படைப்புக்களும் ஆபிரிக்க இலக்கியத்தில் தூக்கலாகத் தெரியும் அம்சங்களாகும்.

நாங்கள் ஆபிரிக்க இலக்கியத்தை காலனித்துவவாதிகளின் மொழிகளில் எழுதப்பட்டதாலேயே அறிகிறோம். பிரெஞ்சு போர்த்துக்கீசு மொழிகளில் எழுதப்பட்ட ஆபிரிக்க இலக்கியங்களைக் கூட ஆங்கிலமொழி பெயர்ப்பினூடாகவே எம்மால் அறிய முடிகிறது. இந்த வகையில் நிக்ரூபி மொழியில் எழுதப்பட்ட சுகியின் படைப்புக்கள் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு மூலம் எங்களின் கைகளில் தவழ்கின்றன. ஆபிரிக்கா உலகிற்கு வழங்கும் நன்கொடையில் இலக்கியமும் பெறுமதிமிக்க பகுதியாகும். உலகமும் இதனை உவப்புடன் ஏற்றுக்கொள்கிறது என்று குறிப்பிடத்தக்க ஆபிரிக்க இலக்கிய விமர்சகராகவும், சீயாராஸியோன் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆங்கில மொழிப்பிரிவின் பேராசிரியராகவுமுள்ள எஸ். டி. குரோஷியேன்ஸ் கூறுகிறார். ஆபிரிக்காவில் 750 மொழிகள் வரை உள்ளன. நைஜீரியாவில் மாத்திரம் 400 மொழிகளிலும் செழிப்பான வழக்காறுகள் இருந்த போதிலும் நவீன இலக்கிய வெளிப்பாட்டிற்கு தக்கவண்ணம் அவை இன்னும் விருத்தியுறவில்லை. அவைகளில் பலவற்றிற்கு வரி வடிவம் கூட இல்லை.

நியூயோர்க் பல்கலைக்கழகத்தில் தற்போது மொழித்துறைப் பேராசிரியராகவும் அவைக்காற்றுக்கலைகள் மற்றும் ஒப்பீட்டுக் கற்கை துறைகளின் பேராசிரியராகவும் உள்ள சுகி ஆபிரிக்க

எழுத்துக்கள் ஆபிரிக்காவிற்கான பொதுவான பாரம்பரியத்தை நெருங்கியுள்ளதாகக் கூறுகின்றார். பொதுவான பாரம்பரியம் என்றால் என்ன? காலனித்துவ ஆட்சிக்கு எதிரான தேசிய எழுச்சிப் போராட்டங்களின் பின்னர் வெளிப்பட்ட ஒன்றாக ஆபிரிக்க இயக்கங்கள் உள்ளன. இந்த இலக்கிய எழுச்சி முதலில் பிரெஞ்சு மொழி வழங்கும் மேற்கு ஆபிரிக்காவின் ஆங்கில மொழிவழங்கும் நைஜீரியா, கானா போன்ற இடங்களிலும் காணப்பட்டது. ஆசியா மற்றும் இலத்தீன் அமெரிக்காவில் நடந்ததுபோல் காலனித்துவம் ஆபிரிக்காவின் பொருளாதாரத்திலும் அரசியலிலும் நேரடியாக ஆதிக்கம் செலுத்தியது. அதன் கலாசாரத்தையும், கௌரவத்தையும் இழிவுபடுத்தியது. "ஆர். நீக்க யூங்ஷா" என்பது காலனித்துவத் தீன் கற்பிதமாகும். கலாசார மேம்பாடு, நாகரிகமாக்கல் என்ற காலனிய செயற்பாடுகள் பாரம்பரிய ஆபிரிக்க கலாசாரத்தின் மீது பலாத்காரமாக திணிக்கப்பட்டவைகளாகும். காலனியவாதிகள் தமது நடவடிக்கைகள் 'பழங்குடியினரை' பண்படுத்தி கிறிஸ்தவர்களாக்குவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது என்று நியாயப்படுத்தினர். தான் நீக்குரோவை விட காட்டு மிராண்டியாக இருப்பதை உணர்ந்த வெள்ளையன் அதை மறைக்க நீக்குரோவை காட்டுமிராண்டி என அழைத்தான் என்று மடகஸ்காரைச் சேர்ந்த கவிஞர் யாக்குயீஸ் ஓயூஞ்சா பாடுகிறார். தேசிய இயக்கங்கள் காலனித்துவ ஆக்கத்திற்கு ஒரு முடிவைக் கொண்டுவந்தன. அவைகள் சுதேசிய கலாசாரத்தையும், அதை மீளருவாக்கம் செய்த கலை இலக்கிய உணர்வையும், தேசிய எழுச்சியையும் ஊக்குவித்தன. உண்மையில் தனித்துவமிக்க கலாசாரத்தை ஆபிரிக்கா கொண்டிருந்தது. அதனை அடிமை வர்க்கமும் காலனித்துவமும் அழித்துவிட்டது என்பது கருத்தில் கொள்ளப்படவேண்டியதாகும்.

'நீக்குரோ உணர்வு' என்று அறியப்பட்ட இலக்கிய எழுச்சி பிரெஞ்சு மொழி வழங்கும் ஆபிரிக்காவில் செல்வாக்குச் செலுத்தியது. இது நீக்குரோ ஆபிரிக்காவின் கலாசார மறுமலர்ச்சியை நோக்கமாகக் கொண்ட கருத்தியல் இயக்கமாகும். நீக்குரோ உணர்வு என்ற சொற்றொடர் கவிஞராயும், அரசியல்வாதியாகவும் இருந்த எய்மே சீசெய்யர் என்பவரால் பயன்படுத்தப்பட்டதாகும். இதன் கருத்தியல் செனகால் நாட்டின் கவிஞராயும் அரசியல்வாதியுமாக இருந்தவரும், பிற்பாடு அந்நாட்டின் ஜனாதிபதியாக வந்தவருமான லீயோபோல்ட் சைபார் செங்கோர்னால் வரையப்பட்டது. செங்கோரின் கவிதைத் தொகுப்பிற்கான முன்னுரையில் தத்துவ ஆசிரியரும் எழுத்தாளருமான ஜீன் போல் சாத்திரோ நீக்குரோ தன்மை பற்றி விளக்கி எழுதியுள்ளார். ஆயினும் இதை எல்லா எழுத்தாளர்களும் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. இதை அவர்கள் இனவாதமென்றும், பிற்போக்குவாதம் என்றும், மேலோங்கிவரும் பூச்சுவாக்கள் ஆபிரிக்காவின் வெகு ஜனங்களையும் புத்திஜீவிகளையும் உணர்ச்சிவசப்படுத்தி மட்டந்தட்டுவதற்கான ஓர் முயற்சியெனக் கூறி மறுதலிக்கின்றனர். ஆயினும் நீக்குரோ உணர்வு ஆபிரிக்க மண்ணின்மீதும், வளத்தின் மீதும் துடிப்புமிக்க மானுடத்தின்மீதும் நெருங்கிய பிணைப்புக் கொண்டு கலைகளை போற்றிப் புகழ்கின்றது. காலனித்துவத்திற்கான எதிர்வினையாக நீக்குரோ உணர்வுக் கவிஞர்கள் நீக்குரோவின் தோற்றப் பொலிவினையும் உடல்வனப்பையும் அதன் பெண்மையின் அழகையும் பாடி பரவசமடைகின்றனர்.

அமெரிக்க நீக்குரோ துருப்பினரை அமெரிக்கா அணியுடையுடனும் போர் உபகரணங்களுடனும் செங்கோர் கண்ட போது கொங்கோ நாட்டின் நீர்வீழ்ச்சி

களின் ஆர்ப்பரிக்கும் ஓசை காதில் கேட்கிறது என்றார். நியூயோக் என்ற மகுடமிட்ட கவிதையில் உனது இரத்தத்தில் கறுப்பையும் பாயவிடு அது உருக்கு இணைப்புக்களில் துருவைத் துடைக்கும். அது உயிரின் எண்ணெய் போல் உனது பாதங்களின் அடித்தளங்களின் குறுக்குப் பட்டைகளாகவும் இணைப்புக்கம்பிகளாகவும் இருக்கும். நீக்குரோ உணர்வு மேற்கு மனப்பான்மையும் ஆபிரிக்க சுய கலாசாரத்தை மீட்டெடுப்பதையும் நோக்கமாகக் கொண்டது.

மேற்கு ஆபிரிக்காவில் ஆங்கிலம் வழங்கும் இடங்களில் நீக்குரோ உணர்வின் பாதிப்பு முதன்மையற்றதாகவும், குறைவானதாகமுள்ளது. போல்சொய்க்கா நீக்குரோ உணர்வை கடுமையாகக் கண்டிக்கிறார். மற்றவர்கள் நீக்குரோ உணர்விற்குப் பதிலாக ஆபிரிக்க சார்புத் தன்மையை முன்வைக்கின்றனர். எவ்வாறாயினும் நீக்குரோ உணர்வு பிரெஞ்சு வழங்கும் பிரதேசங்களில் படைப்புச் சிந்தனைகளுக்குத் தீவிர உந்துதலாக இருக்கின்றது.

செங்கோர், டேன்டிபோய் ஆகியோர் இதன் வெளிப்பாடுகளாக உள்ளனர். ஆபிரிக்கா பற்றி எழுதிய காலனிய எழுத்தாளர்கள் அதைப் பற்றிப் பிழையான தோற்றத்தினையே தங்களது புனைகதைகளிலும் மற்றும் எழுத்துக்களிலும் வெளிப்படுத்தினர். கறுத்த மனிதனின் பிம்பம் எவ்வாறு வெள்ளை மனிதனின் மனதில் பதிந்துள்ளது என்பதை ஆபிரிக்கா பற்றிய ஐரோப்பிய இலக்கியப் பிரதிிகள் பிரதிபலிக்கின்றன. உயிர் கொல்லி காய்ச்சலின் விளைநிலம், வெள்ளையரின் புதைகுழி, எதிர்பாராத இயற்கை அனர்த்தங்களும் ஒழுக்கமின்மையும், விகாரமான மனிதர்களின் மலிந்த பூமி, இழிநிலை அடிமைத்தனம், இருண்மை,

புதிர் விலங்கு மனிதன், பலதார மண முறை, மிருகபலம், நரமாமிசபட்சனி என்ற வகையில் ஆபிரிக்காவின் பிம்பம் காட்டப்பட்டது. இவ்வாறு காலனித்துவ எழுத்தாளர்களால் உருவாக்கப்பட்டிருந்த பிம்பத்தைக் களைவதற்கு அச்சமயம், சுகியும் கடும் பிரயத்தனங்களை மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. பலருக்கு ஆபிரிக்கா இருண்ட கண்டமாகவே இருந்தது. ஹெகல் கூட இருண்ட இரவின் போர்வை போர்த்திய ஒரு குழந்தைப் பருவ நாடாக ஆபிரிக்காவைக் கருதினார். ஆபிரிக்காவிற்கு அதன் புவியியல் இருப்புக்கூட மறுதலிக்கப்பட்டது. அதனால் எகிப்து ஆபிரிக்காவிலிருந்து விலக்கப்பட்டது. வட ஆபிரிக்காவில் நிலவிய மத்தியதரைக்கூடல் சுவாத்தியமும், அங்கே செழித்தோங்கியிருந்த நைல்நதிப் பள்ளத்தாக்கு நாகரிகமும் இந்த விலக்கலுக்குக் காரணமாக இருக்கலாம். ஆயினும் ஆபிரிக்கா ஷ்யோ, மான், வனின் போன்ற பெருமையிக்க நாகரிகங்களைக் கொண்டிருந்தமையை யாரும் மறுக்க முடியாது. மனித சமுதாயத்தில் கீழ்நிலையிலுள்ள ஆபிரிக்காவிற்கு மாத்திரம்தான் அடிமையிலை பொருத்தமானதென ஹெகல் கூறினார். பாரம்பரிய ஆபிரிக்கச் சடங்குகளை, நாடகங்களை மரபுகளை பிசாசுகளின் வேலைகள் என்று கிறிஸ்தவ மிஷனெறிமார் முகம் சுழித்தனர். சொயிங்காவின் றரணம், அரசனின் குதரூக்காரன் என்ற தாக்கம் மிக்க நாடகத்தில் காலனித்துவ கால மாவட்ட அதிகாரியும் மனைவியும் பாரம்பரிய ஜெகோ முகமுடிகளை அணிந்து நடமாடுகின்றனர். உண்மையில் ஆபிரிக்கக்கலையை புறந்தள்ளியமையால் காலனித்துவ வாதிகள் பிக்காஸோ தோன்றுவதற்கு முன்பே அவரின் கலையை மறுதலித்துவிட்டனர். சுகிக்காலனித்துவ எழுத்துக்களில் நல்லவர், கெட்டவர் என்ற

இரு வகை ஆபிரிக்கர்களை இனம் காண்கிறார். நல்லவர்கள் காலனியவாதிகளுடன் ஒத்துழைப்பவர்கள். அதாவது பிரதானமாக அவர்களுக்கு ஆபிரிக்காவை ஆள ஒத்தாசை புரிபவர்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் புத்திசாலியாகவும், பலசாலிகளாகவும் சித்தரிக்கப்பட்டனர். ஆனால் வெளிநாட்டவரின் ஆதிக்கத்தை எதிர்ப்பவர்கள் கெட்டவர்கள் பாத்திரத்தைப் பெற்றனர். சியாராஷியெனைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர் நக்கோல் கூறுவதுபோல காலனித்துவ எழுத்தாளர்கள் மிக அரிதாகவே ஆபிரிக்க பாத்திரங்களை உயர்கூல சீலர்களாக சித்தரித்தனர். பெரும்பாலும் காட்டுமிராண்டிகளாகவும், சேவகர்களாகவும், சேதம் விளைவிப்பவர்களாகவும் சித்தரிக்கப்பட்டனர்.

ஆபிரிக்க எழுத்தாளர்களின் பணி இந்த தவறான அபிப்பிராயங்களைக் களைவதாகவும், ஆபிரிக்கா ஒரு மகோன்தை வரலாற்றையும், கலாசாரப் பெருமையையும் கொண்டிருந்தது என்று காட்டுவதாயும் இருந்தது. ஒரு புதிய தேசத்தின் எழுத்தாளர்களின் பங்கு என்ற தனது கட்டுரையில் அச்சுபே ஐரோப்பா, ஆபிரிக்கர்களை எப்படி கலாசாரமற்ற மனிதர்களாகக் காட்டியது என்பதற்கு பல உதாரணங்களை எடுத்துரைக்கின்றார். ஆபிரிக்கா மக்கள் கலாசாரம் என்பதை முதற்தடவையாக ஐரோப்பியர்களிடமிருந்து தான் கேட்கவேண்டிய தேவை இருக்கவில்லை. அவர்களின் சமூகங்கள் அப்படி உணர்வற்றதாக இருந்ததில்லை. அழகும் மதிப்புமிக்க தத்துவஞானத்தையும் அவர்கள் கொண்டிருந்தனர். அவர்களிடம் கவிதை இருந்தது. அவர்கள் கௌரவமிக்கவர்களாக இருந்தனர். தங்கள் கௌரவத்தை காலனித்துவ காலகட்டத்தில் இழந்துவிட்டனர். அதை அவர்கள் மீண்டும் பெறும் காலம் இதுவாக இருக்கவேண்டும். ஒரு சமூகத்தின் மோசமான

இழப்பு அவர்கள் தங்கள் சுயகௌரவத் தையும் பெருமையையும் இழந்து போவது தான். ஒரு எழுத்தாளரின் கடமை இழந்தவைகளை மீட்டெடுப்பதற்கு உதவவும் அவர்கள் எதை இழந்தார்கள். அவர்களுக்கு என்ன நடந்தது என்று காட்டுவதும் தான். அச்சுபே இப்போது மக்களின் பழமொழியை மேற்கோள் காட்டியவாறு மேலும் தொடர்கிறார். “எங்கே தான் மழையில் நனைந்தேன் என்பதை அறியாத மனிதன் எங்கே போய் தன்னை உலர்த்திக் கொள்ளலாம் என்பதையும் அறியான். வரலாறு பற்றிய சரியான பார்வையல்லாமல் இக்காரியத்தை ஆயிரக்க எழுத்தாளர்களால் முன்னெடுக்க முடியாது” என்று அச்சுபே முத்தாய்ப்பு வைக்கின்றார். அவர் கலாசார பாரம்பரியத்தை மீட்டெடுப்பது பற்றி நன்கு விளங்கிக் கொண்டுள்ளார். 1958 இல் வெளிவந்த ‘சந்திரன் படைத்த வொருட்கள் சீதறி விழுந்தன’ என்ற முதல் நாவலும் ‘கடவுளின் அம்பு’ என்ற முன்றாவது நாவலும் இதற்கு நல்ல உதாரணம். பொருட்கள் சிதறி விழுந்தன 40ற்கும் மேற்பட்ட மொழிகளில் பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. அச்சுபே எழுதுகிறார் “என்னுடைய நாவல்கள் (விசேடமாக கடந்த காலம் பற்றிய) கடந்த காலத்திற்கும் அப்பால் பலவற்றை எனது வாசகர்களுக்கு உணர்த்துமானால் நான் மிகுந்த திருப்தியடைவேன். ஐரோப்பியர்களால் சொல்லப்பட்ட பாங்கான இருண்ட வாழ்க்கையை கடவுளின் பெயரால் மீட்டெடுக்க வேண்டிய ஒரு வாழ்க்கையை அம் மக்கள் கொண்டு வந்திருக்கவில்லை என்பதும் சகல குறை நிறைகளுள்ளதுமான ஒரு வாழ்க்கையை அவர்கள் வாழ்ந்தனர் என்பதுமே அவையாகும்”. அவர் மேலும் சொல்கிறார், “நாங்கள் சொல்லும் கதைகள் எவராலும் எவ்வளவு சீரப்பானதாகவும் சீரானதாகவும் இருந்தாலும் சொல்லப்பட முடியாததாகும்”. பொருட்கள் சிதறி விழுந்

தன. நூல் கடந்தகாலத் தவறுகளுக்கு கழிவிரக்கம் கொண்டு கழுமாய் தேடும் எத்தனமாக அவர் கருதுகிறார். “அப்போ கலாசாரமும் நாகரிகமே தனது எழுத்துக்களின் அடித்தள உற்று” என்று அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். பிரஞ்சில் எழுதும் கமரூன் எழுத்தாளர் கமரூனேயே 1972ல் கூறினார், “இக்கலாசாரத்தின் வண்பையும் வளத்தையும் எனது நாவல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. ஆயிரக்கா தனக்கு உரிய கலாசாரத்தைக் கொண்டது என்பதை அறியாத மக்களுக்கு அனை அனை பழைய பாரம்பரியத்தையும் நாகரிகத்தையும் உணர்த்துகின்றன. இந்த தப்பிக்கப்படுதான் ஆயிரக்க இலக்கியத்தில் மக்கள் காத்திருக்கிறார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன்”. நூற்றாண்டு காலமாக காலனியத்தால் உருவாக்கப்பட்ட பொய்மைகளையும் கற்பிதங்களையும் களைந்து மக்கள் இழந்துபோன வாழ்வியலை தம் படைப்புக்களில் மீட்டுருவாக்கிக் காட்டுதலே ஆயிரக்க எழுத்தாளர்களின் கடமை என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. இதனால் உள்ளாட்டு வாசகர் படிப்பினை பெறவும் வெளிநாட்டு வாசகர் தெளிவு பெறவும் முடியுமென கருதப்பட்டது. இதனால் சில மேல்நாட்டு விமர்சகர்கள் ஆயிரக்க எழுத்தாளர் நாவல்கள் பிரச்சாரத்திற்காக கலையம்சத்தைக் காவுகொடுத்துவிட்டனர் என ஒதுக்கித் தள்ளினர். இதை ஆயிரக்க எழுத்தாளர்கள் கடுமையாக மறுதலித்தனர். இலங்கையிலும் கூட சில ஆராய்ச்சியாளர்கள் விமர்சகர்கள் சிங்களத்தில் வெளிவரும் ஜனரஞ்சகப்பாணி போன்ற தென்று அச்சுபேய்க்கு முத்திரை குத்தினர். ஒரு ஆயிரக்க எழுத்தாளருக்கு வரலாறு பற்றிய கரிசனையும் கலாசார தேசிய உணர்வுகளும் தவிர்க்க முடியாததாகும். ஆயிரக்க எழுத்தாளரின் கற்பனை ஆயிரக்கப் பாரம்பரியத்தில் நிலைகொண்டது. அப்பாரம்பரியம் கலையை கலாநுபவத்திற்கு மாத்திரம் வைத்துக் கொள்ள

வில்லை. செயல்மதிப்பிற்காகவும், பயன் மதிப்பிற்காகவும் கலையைப் பயன்படுத்தி வந்தது. எழுத்தாளன் எங்கே மழை பொழியத் தொடங்கியது என்று மக்களுக்குச் சொல்லுதல் வேண்டும். அவர் முரண்பாட்டினதும், எதிர்வினதும் உண்மையான காரணங்களை வெளிப்படுத்த வேண்டும். இவைகள் ஆரம்ப கால எழுத்துக்களின் தொனிப்பொருளாகவும், பின்னணியாகவும் இருந்தன. ஆபிரிக்க அழகியலின் அடிப்படையில் வரும் கலாசார அணுகுமுறை அவ்விடங்களில் விமர்சிக்க பொருத்தமான தென விமர்சகர்கள் கருதுகிறார்கள். ஆபிரிக்க நாவலின் கலாசாரப் பின்னணியின் பண்புகளே அதனை வித்தியாசமாக்கின்றது. அது ஆபிரிக்கப் பொருளை ஆபிரிக்கர் அல்லாத ஊடகத்தில் வெளிப்படுத்துகின்றது. ஆபிரிக்க காலனித்துவப் பாரம்பரியம் இந்த மொழியை தேர்கிறது. ஆபிரிக்கத் தன்மையை வெளிநாட்டு மொழியில் வரையறுக்கின்றனர். ஆனால் அதன் பொருள் கருத்துக்கள் பின்னணி உணர்வு யாவும் ஆபிரிக்கா விற்கு உரியது. பல எழுத்தாளர்கள் தாம் தழுவிய மொழியை உள்ளூர் மயப்படுத்தும் போக்கு பெருகி வருகிறது. புகழ்மிக்க எழுத்தாளரான அச்சபே, சொயங்கா, எக்லென்சி கூட சிதைவு மொழியை பயன்படுத்துகின்றனர். இரவல் மொழியை தங்களது சொந்த மொழியைப் போல உபயோகிக்கும் போது பல பிறழ்வுகள் ஏற்பட சாத்தியமுண்டு. நைஜீரியாவில் புதிய வகை ஆங்கிலம் இப்போ இங்கிலீஸ் உருவாகியுள்ளது.

ஆபிரிக்காவின் வளமாற்றத் தாய் மொழி மரபு அதன் இலக்கியத்திற்கு ஒரு தனித்துவத்தையும் வீரியத்தையும் கொடுக்கின்றது. தாம் முழுவதுமாக

பெற்ற இந்த வாய்மொழி விரிப்பு முறைகளை கலை உத்திகளாக எழுத்தாளர்கள் பயன்படுத்துகின்றனர். அச்சபே, சொயங்கா, எக், ஓக்கம்பீற்றக், லென்கி, சமராயா கடைசியாக லோறா, புளோறா வாய்மொழி போன்ற முன்னோடி எழுத்தாளர்கள் உட்பட பலர் இந்த வாய்மொழி வழக்காற்றிலிருந்து உந்துதல் பெற்று கிளர்ந்தவர்களே. பாரம்பரிய கலை வடிவங்கள் ஆபிரிக்க கவிதையைப் பெரிதும் பாதித்துள்ளது. கோவ்லோறா (காணா) ஓகேட்ஹீறேக் (உகண்டா) ஜேடி க்ளார்க், க்ரீஸ்தோயர் ஓக்கீப்போ (நைஜீரியா) ஆகியவர்களை உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். கடைசியாக கூறப்பட்டவர் பியாப்டிறாவிற்கான சண்டையில் கொல்லப்பட்டுவிட்டார். காணா நாவலாசிரியர் ஐ-ஓக்வீஆம்கா பாரம்பரிய கதை சொல்லியின் உத்தியை நாவல்கள் சிலவற்றை விரிப்பதற்குப் பயன்படுத்தியுள்ளார். சொயங்கா தனது நவீன நாடகத்திற்கு நாட்டுப்புற உபகரணங்கள், புராணக் கதைகள், நடனம், பாட்டுக்கள், சடங்குகள் எல்பவற்றைக் கையாண்டுள்ளார். அச்சபேயின் கதையாடல்களில் இப்போ பழமொழிகளும் உவமைகளும், விரவிக் காணப்படும். இவ்வாறு இவைகளை அச்சபே எவ்வாறு கையாண்டுள்ளார் என்பதைப்பற்றி பல ஆய்வுகள் நிகழ்ந்துள்ளன. கூகியின் பாங்கு சிக்குயி நாகரிகத்தில் வேர்கொண்டது. அச்சபே சீயல் அன்னைஸ் எல்பவரோடு சேர்ந்து பதிப்பித்த சிறுகதைகள் என்ற நூலின் முன்னுரையில் கூறுகிறார். “நாவல்களும் சிறுகதைகளும் சந்தேகமில்லாமல் வாய்மொழி மரபில் வளம் பெற்றுள்ளன. அவைகளின் தனித்துவம் அதைச் சீர்ப்பாக்கக் கையாளுபவர்களின் கைகளில் தங்கியுள்ளது” இக்கட்டுரையில் ஆபிரிக்க இலக்கிய வரைமுறை விபரங்களும் அதன் கலாசாரப் பின்னணிகள் மாத்

திரமே பேசப்பட்டன. ஆபிரிக்க எழுத்துக்கள் அதன் வாழ்க்கைச் சரிதம் போன்றன ஆபிரிக்க இலக்கியம் அதன் உட்பொருளின் அடிப்படையில் முன்று கட்டங்களைக் கொண்டுள்ளது.

1. வெளியார் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டதிலிருந்து தேசிய இயக்கங்கள் தோன்றும் வரையான காலம்.
2. தேசிய விடுதலைக் காலத்திலிருந்து அரசியல் விடுதலை பெறும் காலம்
3. விடுதலைக்குப் பின்னுள்ள காலம்.

அச்சுபே, கூகி ஆகியோரின் எழுத்துக்கள் மிகச் சரியாக இந்த வரையறைகளுக்குள் வருகின்றன. விடுதலைக் குப்பின் ஓர் ஆட்சி, அதி காரம், மோசடி, அதிகாரப்போட்டி, வன்செயல், இராணுவச் சதிகள் ஆகியவையாக சக்கரம் சுழன்று மக்களின் வாழ்வும் வளமும் தைந்து போயின. பொய்மையும் பித்தலாட்டமும் எங்கும் தாண்டவமாடின.

சொயிங்கா, கூகி போன்ற நாவலாசிரியர்கள் தம்முள் ஒன்றிணைந்து வாழக்கூடிய நாடோடி சமூகங்களை சித்தரிப்பதனுடாக எதிர்காலத்தையும் பார்க்கத் தொடங்கியுள்ளனர். சொயிங்காவின்னதும், கூகியினதும் அவ்வாறான நாடகங்கள் முறையே அனோமியின்

பருவ காலம், இரத்தத்தின் இதழ்களாகும். இவ்வாறு எழுத்தாளர்கள் தமது நாட்டின் உண்மையான விடுதலைக்குப் போராடுவதால் ஆபிரிக்க இலக்கியம் அரசியல் தன்மை கொண்டதாக இருக்கிறது.

அவர்கள் தமது சமூகக் கடமையில் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளனர். கடைசியாக நாங்கள் கிழக்காபிரிக்கா கவிஞர் ஒகல் லோ ஒக்குஷயின் குரலைக் கேட்போம்.

பட்டினியால் களைத்து நிற்கும் நொழிவாளர்
ஆக்க எழுத்தாளரிடம் கேட்பதோ பிழிக்கும்
அது நொழிபொலின் மெல்லிய காதுகளுக்கு கேட்டும்
பூலியடமன் அறைப்புக் குரலைவிட பிழிக்கும்

எழுத்தாளனே உனது குழந்தைகள் நெயும்
குண்டுகளால் பொகக்கப்படுகிறார்கள்
நீ பொருக்கும் கொலைக்கும் எதிராக கலைத்தால் எழுப்ப
கனியாட்டத்திற்கோ
கொண்டயின் குழந்தைகளுக்குத்திரிகோ சிவ்வாமல்.

இக்கட்டுரையை எழுதிய செனதொறெனிய அச்சுபேயின் "கடவுளின் அம்பு" கூகி தியங்கோவின் "கோதுமையின் ஒரு மணி" ஆகிய படைப்புக்களைச் சிங்களத்திற்கு மொழிபெயர்த்தவர். இவர் தனது நைஜீரிய அனுபவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு "காற்றட்டன்" என்னும் நாவலையும் சிங்களத்தில் எழுதியுள்ளார். இவர் ஆபிரிக்க இலக்கியம் பற்றி சிங்களத்தில் பல கட்டுரைகளையும் எழுதியவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

நன்றி : 'சுடும்வீதி' -3 (2004)

எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள், உள கவியலாளர்கள் மீட்டுந்து ஆக்கங்கள் வரவேற்கப்படுகின்றன.

அனுப்பு வேண்டிய முகவரி:

ஆசிரியர், 'சொங்கதர்'

இல.19, மேல்மாடி வீதி, மட்டக்களப்பு.

எங்கள் வீட்டிற்கு வந்துபோகும் எங்களுக்கு அறிமுகமான கலியாணத் தரகர் முருகேஸ் இன்றைக்கும் வந்தார்.

பொருந்தக்கூடிய சாதகக் குறிப்பொன்றைத் தந்தார். நட்சத்திரம் : அனுஷம்; செவ்வாய் : நீசப்பட்ட ஏழு ; கிரக பாவம் : 70. மாப்பிள்ளை UK வாசி. தொழில் Electrical Engineer என்றும் தரகர் சொன்னார்.

வழமைக்கு மாறாக தரமான - பொருந்தக்கூடிய நல்லதொரு சாதகத்தைத் தந்தது அப்பாவுக்கு அளவுக்கு அதிகமான சந்தோஷம்க; “இஞ்சாரும்! தரகர் வந்திருக்கிறார். தண்ணீர் வெந்நீர் குடும்” என அப்பா அம்மாவுக்குக் கட்டளை பிறப்பித்தார்.

வெள்ளிக்கிழமை தோறும் பூசை அறையுள் கைவேத்திரம் வைத்து - தீபாராதனை செய்து பூசைப் பொருட்களை முழு வீட்டாரும் ஒன்றுசேர்ந்து பகிர்ந்து உண்டு மகிழ்தல் எங்கள் வீட்டு வழக்கம். இன்றைய தினம் வெள்ளிக்கிழமை. இன்றைய வெள்ளி விருந்தில் தரகர் மகேஸ்வரம் சேர்க்கப்பட்டார். அதற்கு மேலாக அப்பா ஒரு பெரிய பச்சை நோட்டை தரகரின் கையுள் திணித்து, “சரி வந்தால், நான் கூடுதலாகவும் தருவன்” எனத் தரகருக்கு வாக்குமளித்தார்.

இன்னொன்றையும் அப்பா சொன்னார். “சாதகங்கள் பொருந்தும். அடுத்து வரயிக்கை பையனின் புகைப்படமொன்றையும் கையோட கொண்டு வாரும். நானும் அப்ப பெடிச்சியின் நல்லொரு போட்டா படம் தாரன்”.

❦❦❦❦

இரண்டு நாள் கழிந்தது. திங்கட்கிழமை பின்னரம்.

தரகர் மாப்பிள்ளையின் புகைப்படமொன்றைக் கொண்டு வந்து அப்பாவிடம் கொடுத்தார்.

அப்பாவுக்கு எங்கிருந்து, எப்பிடி அவ்வளவு பெரிய கோபம் வந்ததோ நானறியன். “முருகேஸ்! என்ன எங்கனோடே சேட்டையா விடுகிறாய்? என்னை ஆரென்று நினைக்கிறாய்?... ஆர்ற்றை போட்டோ இது?” - கோபத்தால் கத்தினார்.

புகைப்படத்தை நான் எட்டிப் பார்தன். அது வேறு ஆருடையதும்ல்ல? என்றை ஆசை UK மூத்தனைணை சம்பத்தமூர்த்தியுடையது!

தரகர். “ஐ...யா...” எனக் குழைந்தார்.

“இது என்றை மகன்ரை படம் காணும்! இது எப்பிடி உம்மட்டை வந்தது?...”

“ஐயா... எங்கடை UK தரகர் அனுப்பியது. இது எப்படி அவருக்குக் கிடைத்தது என்பது எனக்குத் தெரியாது”. - தரகர் முருகேஸ் முழி பிதுங்கினார் ■

பரிமாற்றம்

-வேல் சமுதன்-

லீவநாளெண்டுபோட்டு இப்பெல்லாம் ஊட்டில ஆறுதலாகக் கிடக்க வழியில்லடா சிவசம்பு! ஒரே புத்தக வெளியீட்டு விழாவாத்தான் கிடக்கு! சனி, ஞாயிறு, போயாதினமெண்டு ஒருநாளும் கழிவில்ல.

சும்மா சொல்லப்போடா மட்டக்களப்பு ஒரே கலகலப்பாத்தானிருக்கு. முதலெண்டா சங்கப்பலகையில் எழுதின நூலெல்லாத்தையும் கொண்டுபோய் வைப்பாங்களாம். பலகை ஏத்துக்கொண்டாத்தான் புத்தகம் வெளியால வருமாம். மிச்சம் கஷ்டமான காலன்டாப்பா அந்தக்காலம்

இப்ப அப்பிடியா? காசிநுந்தா நீயும் புத்தகம் போடலாம். நானும் போடலாம். அச்சிப்பதிப்பில இப்ப நல்ல முன்னேற்றம் வந்திருக்கெலுவா? நினைச்ச மாதிரி அடிக்கலாம்.

புத்தகத்தை அடிச்சி முடிஞ்சதும் அச்சகக்காரனுக்குப் பண தக்குடுத்துப்போட்டு அடுத்த வேல வெளியீட்டு விழாதான்.

ஆயிரந்தான் இவனு கள் புத்தகத்த வெளியிட்டாலும் அங்க புத்தகத்துக்குள்ள துறந்துபாத்தா ஒண்டும் புதினமா இல்ல.

அட்டப்படமெல்லாம் அச்சாதான். ஆனா உள்ளுக்க? பிச்சித் தேங்காய உடச்சமாதிரித்தான் என்ன செய்வம். புத்தகத்திற பெறுமதி குறைஞ்ச போயித்து. ஆனா இன்

னொண்டையும் நான் சொல்லத்தான் வேணும். குப்பையில் கிடக்கிற குண்டுமணி மின்னிற மாதிரி நல்ல பெறுமதியான புத்தகங்களும் ஒன்றி ரண்டு வராம இல்ல. புத்தகம் போடுற ஆட்கள் சும்மா தங்கட பேருக்கும் புகழுக்கும் போடாம சனத்துக்கு நன்மயத்தார நல்ல புத்தகங்களப் போட வேணும். நாம சொன்னா கேட்கவா போறாணுகள். சரி நான் வாறன்.

வாசகர் பக்கம்

கிழக்கிலிருந்து வரும் 'செங்கதிர்' வீசு 29 மேற்கிற்கும் வந்தது. இலட்சியம் கலந்து இலக்கிய மணம் கமழச் செய்கிறது. சுவையுடும் செய்திகள், சுவாரஸ்யமான படைப்புக்கள், அறிவூட்டும் தகவல்கள் அத்தனை அம்சங்களும் அபாரம். நன்றிகள்.

அநுவைநாகராஜன் அவர்களின் அறிமுகம். அவர்தம் அழுத்தமான ஆக்கம். "நாணலை வருடும் அலைகள்", ஓய்ந்த அலைகள், காய்ந்த நாணல்கள், கழிந்த காலங்கள், நீங்கா நினைவுகளுடன் கூடிய வரலாற்றுப் பதிவுகள். வாசகர்களுக்கு நல்லதொரு தேடல். வாழ்த்துக்கள். வளரட்டும் பணி.

"பயணங்கள் தொடர்கின்றன" சிறுகதையும், "மரணக்க வேண்டும்" கவிதையும் போரின் அகோரத்தையும் உயிரின் வலியையும் உணர்த்துகிறது நெஞ்சருகி விழி கசிகிறது.

"காட்டில் ஏறிக்கும் கறுப்புநிலாப் பிஞ்சுகள்" கறுப்பான பிள்ளை நிலாக்களின் கதைகள். தொடரும் துன்ப அலைகளாய் சிறுவர் துஷ்பிரயோகங்கள், சொல்லப்பட வேண்டிய செய்திகள். நேயத்துடன் நெய்யப்பட்ட நயமிக்க கவிதை.

மேலும், கவிஞர் பதியதளாவ பாறாக் எழுதிய "நாங்கள்" என்ற கவிதை அருமையிலும் அருமை. காத்த நகரிலிருந்து மலையகத்தைப் பார்த்து, காத்திரமான கவி பாடியுள்ளார். தேயிலை வாடையுடன் வறுமையில் வாடும் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு தோள் கொடுக்கிறார். கவிஞர் மிக நீண்டகாலமாகவே தேசியப் பத்திரிகைகள், இலக்கிய இதழ்களில், குறிஞ்சி மக்களை உறிஞ்சி வாழும் முதலாளி வர்க்கத்துக் கெதிராக குரல் கொடுக்கிறார். அம்மக்கள் நிலைமைகளை உணர்வுபூர்வமாக எழுதி உருக வைக்கும் யதார்த்தம்.

"தொலைக்கப்பட்ட வெற்றிக்கம்பத்தைத் தேடித் தேடி தினமும் மலையக மைதானத்தில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் மைந்தர்கள்".

கவிஞரின் மனப்பாதிப்புக்கள் தான் இப்படிப் பதியப்பட்டுள்ளது. அவர் கண்டுகொண்ட மலையகத்தை மலையகமும் கண்டுகொள்ள வேண்டும். அப்படிக்கண்டுகொண்டால் இன்னும் நிறைய மலையக கவி இலக்கியங்களைப் பெற முடியும். பொறுத்திருந்து பார்ப்போம். நன்றி.

நில்வானா ஹாத்
கோட்டார் வீதி, தர்ஹா நகர்.

“செங்கதிர” கட்டண விபரம் (2010) : (அஞ்சல் செலவு உட்பட)

	இலங்கை	இந்தியா	வெளிநாடு
ஓராண்டுக் கட்டணம்	1000/-	500/-	US \$ 20
ஆயுள் கட்டணம்	10,000/-	5000/-	US \$ 100
புரவலர் கட்டணம்	25,000/-	12,500/-	US \$ 250

ஆயுள் கட்டணம் செலுத்துவோருக்கு வாழ்நாள் முழுவதும் “செங்கதிர” வழங்கப்படும். புரவலர்களுக்கு வாழ்நாள் முழுவதும் “செங்கதிர” வழங்கப் படுவதுடன் “செங்கதிர” எதிர்காலத்தில் வெளியிடவுள்ள எல்லா நூல்களும் இலவசமாக வழங்கப்படும்.

விளம்பரக் கட்டணம்

பின் அட்டை வெளிப்புறம்	முழு	5000	1500	US \$ 50
	அரை	3000	1000	US \$ 30
முன் அட்டை உட்புறம்	முழு	3000	1000	US \$ 30
	அரை	2000	750	US \$ 20
பின் அட்டை உட்புறம்	முழு	2000	750	US \$ 20
	அரை	1500	500	US \$ 15

அன்பளிப்பு

அன்பளிப்புச் செய்ய விரும்பும் நலன்விரும்பிகள் (உதவும் கரங்கள்) தாங்கள் விரும்பும் தொகையை ஆசிரியரிடம் வழங்கலாம்.

வங்கி : மக்கள் வங்கி (நகரக்கிளை), மட்டக்களப்பு.

கணக்கு இல : 113100138588996 (நடைமுறைக்கணக்கு)

காசுக்கட்டளை: அஞ்சல் அலுவலகம், மட்டக்களப்பு.

காசோலைகள் / காசுக்கட்டளைகளை த.கோயாலகிருஷ்ணன் என்ற பெயரிடுக. அல்லது பணமாக ஆசிரியரிடம் நேரிலும் வழங்கலாம்.

 அன்புடையீர்,
தயவு செய்து 2010ம் ஆண்டுக் குரிய சந்தா 1000/=தைச் செலுத்தி ‘செங்கதிர’ இன் வரவுக்கும், வளர்ச்சிக்கும் உதவுங்கள். நன்றி.

ஆசிரியர் : செங்கதிரோன் த.கோயாலகிருஷ்ணன்.

ஹானா கிராபிக்ஸ்

Hana Graphics

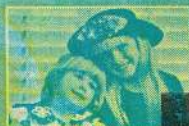
எமது சேவைகள்

கறப்பு - வெள்ளைப்
புகைப்படத்தை
வர்ணமாக்குதல்

நீங்கள் விரும்பிய பின்னணியில்
உங்கள் புகைப்படத்தைப்
பொருத்துதல்.

புகைப்படத்தில் இருப்பவரை
ரேகைச் சித்திரமாக்கி
நிறந்தீட்டுதல்

வியாபாரம்
மற்றும் தொழில்
சம்மந்தமான
விளம்பரங்களை
வடிவமைத்தல்

புகைப்படத்தில் உள்ள உங்கள் முகத்தில் காணப்படும் தேவையற்ற புள்ளிகள், பருக்கள் என்பன நீக்கப்பட்டு அழகாக மாற்றப்படும். மற்றும் அனைத்துவிதமான வடிவமைப்புக்களும் மிகவும் குறைந்த விலையில் செய்து தரப்படும்.

இதைத் தவிர ஸ்டூபினித் நீராட்டு விழா, பிறந்தநாள் அழைய்விதங்களும் மற்றும் அனைத்துவிதமான அழைய்விதங்களும் வடிவமைத்துக் கொடுக்கப்படும்.

ஆல்பாண மற்றும் ஸ்டூபினித் நீராட்டு ஆல்பம் சிறந்த முறையில் வடிவமைத்துக் கொடுக்கப்படும்.

சில்களத்தில் இருந்து தமிழ்ச்சூ, மற்றும் தமிழில் இருந்து சிங்களத்திற்கும் சுடிதங்கள், விபரங்கள் மொழிபெயர்ப்பு செய்து தரப்படும்.

இல.15, டயஸ் வீத், மட்டக்களப்பு.

தொடர்புகளுக்கு : +94 652224820 / +94 719105237

மின்னஞ்சல் : hanags21@yahoo.com